

Giới thiệu Nữ Vương Không Trêu Nổi

Đừng bao giờ đùa giỡn với con gái, truyện Nữ Vương Không Trêu Nổi sẽ là một bài học cho các chàng trai! Hễ cứ thấy cô là gọi ‘em yêu’, cô nghe riết lỗ tai lủng búng sắp mất luôn cảm giác, vậy mà anh ta vẫn tỉnh bơ như không. Giống như trêu tức cô là niềm vui thích thú của anh ta vậy, cô khẳng định mình đã chọc phải một kẻ điên hết thuốc chữa rồi.

Cô không phải là kiểu con gái dạng vừa dễ ăn hiếp đâu nhé. Muốn trở thành vệ sĩ bên cạnh cô à, đơn giản thôi, chỉ cần có thể thắng nổi cô thì mọi chuyện đều có thể thương lượng. Vậy thì khi gặp con gái dạng này các chàng trai sẽ phải ứng xử thế nào cho hợp lý hợp tình nhằm "mục đích" nào khác đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu

Mười giờ tối.

Tại một văn phòng ở tòa cao ốc thuộc tập đoàn Đường Triều nằm ngay trung tâm thành phố Đài Bắc. Đường Tương Mạt vừa kết thúc cuộc hội nghị chat qua webcam với người của Bách Hóa Đường Á phía Miami.

Cô mệt mỏi xoa nhẹ cẳng cổ đau nhức, mái tóc dài uốn xoắn xỏa qua vai, theo động tác của cô bỗng bành như tơ lụa. Cô lưu lại tất cả thông tin rồi tắt máy vì tính để chuẩn bị về. Nhưng khi kéo ngăn kéo ra, mắt nhìn thấy phong thư uy hiếp nằm trong đó, cô không khỏi hừ một tiếng, "Không đủ đầu óc!"

Đó là một phong thư uy hiếp chính xác trăm phần trăm, nội dung được in ra từ máy in, lời lẽ thể hiện rõ sự ác ý. Không phải lần đầu tiên cô nhận được những lá thư như thế này, cũng lưỡng lự trước đây không phải lần cuối cùng. Đường Triều hoạt động đã nhiều năm, hệ thống phát triển kinh doanh của các chi nhánh rải khắp nơi, đầu tư tài chánh, ngành dệt may, những thiết bị y tế. Trong đó, ngành công nghiệp vận chuyển trước đây là do cha cô phụ trách, liên kết với thế giới ngầm, quanh năm bị lũ lưu manh già danh trí thức kèm kẹp.

Chỉ mới hơn một năm trước, cô đánh liều một phen, cố ý tiếp cận với nhóm hắc đạo kia, đại nghĩa diệt thân tìm ra được chứng cứ phạm pháp qua lại giữa cha và bọn họ. Cũng chính vì vậy, cô chưa có ngày nào được sống yên ổn ở đất nước Đài Loan này.

Đường Tương Mạt đóng ngăn kéo lại, bước ra khỏi phòng làm việc, đi thang máy riêng xuống bãi đỗ xe ở tầng hầm.

"Bách Hóa Đường Á là công ty tổng hợp vô cùng nổi tiếng trong giới người Hoa ở Miami – Hoa Kỳ. Được thành lập để cung cấp hàng hóa cho Hoa kiều định cư ở nước ngoài. Đó là sự nghiệp kinh doanh riêng của cô, cũng vất vả được thành công đáng kể. Hôm nay Đường Triều cố ý chen chân vào lĩnh vực bán lẻ của công ty tổng hợp, sắp sửa còn mở rộng quy mô trung tâm thương mại ở Đài Bắc với tên gọi là ‘Bách Hóa Đường Nhân’. Cô đến Đài Loan phụ trách giám sát, trong thời gian này tạm thời ở lại đây hơn ba tháng, nhưng tính đến thời điểm hiện tại thì ở còn chưa được một tuần mà cô đã bắt đầu thấy nhớ ánh nắng mặt trời cùng với thời tiết ở Miami rồi.

"Aizz, muốn tìm thời gian đi biển một chuyến quá...." Cô lẩm nhẩm than, sắp chịu hết nổi cái không khí ngột ngạt bức bối của Đài Bắc này rồi.

Năm nay cô ba mươi mốt tuổi, tuy được gán mác là tổng giám đốc của "Đường Á" cùng với người thừa kế có danh vọng nhất nhà họ Đường, nhưng cách ăn mặc của cô xưa nay cũng không vì vậy mà theo xu hướng bảo thủ. Đường Tương Mạt để tóc uốn oằn gọi cảm, ngoại hình xinh đẹp, cô là con lai Trung - Anh, ngũ quan sáng láng sắc sảo, dưới lớp âu phục cắt may khéo léo ôm sát người là dáng người cân đối đúng tiêu chuẩn hình chữ S, dưới gấu váy là đôi chân chắc khỏe do thường xuyên tham gia đủ loại hoạt động mạo hiểm như leo núi, lướt sóng ngoài biển... .

Chân tay cô thuộc dạng mảnh mai, nhưng được sở hữu làn da mượt mà tinh tế, căng tràn nhựa sống. Thực tế thì, khi còn ở Mỹ sở thích số một của cô chính là leo núi và đi biển, ở Miami cô có một chiếc du thuyền tư nhân. Đài Loan rất nhỏ, cộng thêm về ngoại và thân phận của cô rất dễ gây sự chú ý, không cách nào tự do hoạt động, nhiều nhất chỉ có thể xả stress ở những phòng tập Gym như lỏng chim cá chậu kìa mà thôi.

Nhân tiện nhắc đến, gần đây cô lại có thêm hứng thú với môn quyền anh, bởi vì cô thật sự rất muốn nện một đấm thật mạnh lên mặt mấy lão già đông dài trong ban hội đồng quản trị.

Đường Tương Mạt nghĩ đến mà ngán ngẫm, vừa bước ra khỏi thang máy, vừa bật cười khanh khách.

Cô mở khóa xe bằng điều khiển từ xa, đang chuẩn bị mở cửa thì cũng trong lúc đó cô chợt cảm thấy có gì đó không đúng.

Ngay từ nhỏ cô đã có được linh cảm khác người, nhưng không rõ ràng, hầu hết chỉ tập trung vào mỗi cái ‘giác quan thứ sáu’ mà mọi người thường nói. Loại trực giác không thể giải thích rõ đó đã giúp cô tránh khỏi tai kiếp rất nhiều lần. Ngay lúc này, song song với động tác mở cửa xe, trán Đường Tương Mạt cũng tuôn đầy mồ hôi, như có mối nguy hiểm đang rình rập, để rồi hóa thành quái thú đáng sợ chực chờ nuốt chửng cô vào bụng...

Sau tiếng "Oành" vang dội, khoảnh khắc cô vừa xoay người bỏ chạy thì chiếc xe cũng đồng thời nổ tung, sức lực bắn phá khủng khiếp, ngọn lửa như lòng bàn tay khổng lồ vô hình cuốn ngã cô. Đường Tương Mạt như thú nhồi bông bị hất tung văng thật xa, toàn thân đau đớn khôn xiết, có ảo giác toàn bộ xương cốt như tan rã chỉ trong nháy mắt.

Đường Tương Mạt dùng hết hơi sức cho tay thò vào trong túi áo, ấn phím gọi tắt trên điện thoại di động. Nó sẽ phát tín hiệu cho công ty bảo vệ hợp tác với cô biết cô đang gặp nguy hiểm, cũng khởi động GPS định vị địa điểm nơi cô đang ở. Não bộ cô ong ong âm vang, lơ tai trong khoảng thời gian ngắn bị tiếng nổ lớn làm cho ù đi, cô cũng không còn hơi sức để cử động nữa. Híc, Thần Phật phù hộ, cô bắt đầu thấy hoa mắt chóng mặt rồi, như vậy cũng tốt....

Mẹ kiếp! Con Jagaur này là chiếc xe mà cô thích nhất kể từ khi về Đài Loan cho tới nay!

Thời tiết ở 'Khu Vườn Đào' thật mát mẻ trong lành.

"Aaaaaa, chán chết đi được..."

"Nếu chán vậy sao không lăn xuống phụ em một tay?"

"Xì!" Hoắc Khắc Cần hừ mũi, rút một hơi thuốc, anh họ này của hắn chắc còn ghi hận vụ đấu võ hôm qua rồi. Võ mèo quào ư? "Như anh mà võ mèo quào thì trên đời này chắc cũng không còn tồn tại cái câu 'hiểm họa nhân gian' nữa rồi."

Hơn một năm trước, Hoắc Khắc Cần và Đường Tả Lâm yêu nhau, vừa đến ngày hẹn đã không chờ đợi được, vợ chồng son liền đi đăng ký kết hôn, chuyển đến ‘Khu Vườn Đào’, mua lại căn biệt thự ba tầng nằm riêng biệt này. Lầu một bị Đường Tả Lâm dùng để mở cửa hàng ăn uống, Hoắc Khắc Cần chiếm đóng tầng hai làm phòng tập võ dạy cho mấy ban nhỏ ở vùng lân cận, thỉnh thoảng còn đầu tư kinh doanh chút chút.

Nhớ đến ba tháng khổ sở như chốn địa ngục đó, Hoắc Vu Phi lập tức lạnh cả sống lưng. "Cái bà phú bà đó đúng là 'vua khó chịu', xem vệ sĩ như 'nô lệ' sai khiến đã đành đi, mỗi lần ra ngoài còn làm cho phô trương rầm rộ, cứ như kiểu muốn công bố với mọi người rằng 'van xin các người hãy mau đến làm thịt tôi đi' vậy đó..."

Vào năm mười sáu tuổi Hoắc Vu Phi theo mẹ gá nghĩa với một người Mỹ, nhập quốc tịch Mỹ. Ngoài dự đoán của mọi người, anh không nói không rằng chạy đi đăng ký làm lính Mỹ, làm lính Mỹ cũng được đi, lại còn vì cảm thấy có hứng thú, nên tình nguyện đi ghi danh sát hạch để gia nhập quân đội hải

quân Seal. Sau khi gia nhập quân đội, vượt qua hai tuần trải nghiệm nghiêm khắc hơn mười năm huấn luyện gian khổ, cuối cùng vào năm ba mươi tuổi đã lấy lý do “Cảm thấy quá xuất sắc, có tiếp tục thêm nữa cũng không còn ý nghĩa” để xuất ngũ.

Bởi vì tính chất công việc khác nhau nên khi xuất ngũ cuộc sống người này thoải mái tự do đến mức khiến người khác ghen tỵ, chỉ muốn bóp chết anh mà thôi.... Hoắc Khắc Cần dụi tắt điếu thuốc trong tay. Người anh họ này của hắn phải nói là ai xui xẻo lắm mới vớ phải, nếu không nể tình là anh em họ, hơn nữa còn cùng vào sinh ra tử ở "Kinh Thiên", thì có lẽ hắn đã sớm đập ông anh họ này rớt từ tầng lầu này xuống dưới rồi.

Mà nói đi cũng phải nói lại, hai người từng trải qua huấn luyện đặc biệt, dù cho có ném xuống từ lầu cao mười mấy tầng cũng chưa hẳn sẽ chết, huống chi chỉ có ba tầng còn con này.

"Ai à, chán quá aaaa...." Người nào đó tiếp tục ở trên ghế lẩn lộn, hoàn toàn không biết trong đầu em trai họ mình này giờ đang đem anh ra mổ xẻ không biết bao nhiêu lần.

Trực thuộc quân đội hải quân chuyên tập kích bất ngờ với hỏa lực lớn, bản thân Hoắc Vu Phi thích chơi súng hơn môn vật lộn. Sự đẳng cấp là không cần tốn sức mà vẫn đạt hiệu quả cao chứ không phải tranh đấu quần quật với nhau – đây chính là quan niệm mà bản thân anh đã theo đuổi trong nhiều năm. Tương tự, cái gì cũng vậy, vui chơi lâu ngày thì sẽ sinh chán không còn thấy thú vị nữa, trong quân đội lại còn tranh giành giải cấp đủ loại, càng ngày càng mất đi ý nghĩa vốn có ban đầu, ai có ngờ, cuộc sống bây giờ nhìn vào không gò bó nhưng cũng chẳng vui sướng gì.

Aizz, nếu cứ tiếp tục thế này, chắc chắn anh sẽ trở thành người đầu tiên trong lịch sử vì buồn chán mà chết mất....

Ngay lúc này, hai người đàn ông đều nghe thấy tiếng động, cả hai cùng giật mình liếc mắt nhìn nhau, Hoắc Vu Phi từ trên ghế ngồi bật dậy, quả nhiên nhìn thấy em dâu họ từ bên ngoài tung cửa hốt hải chạy tới, vừa thở hồng hộc vừa nói, "Không, không hay rồi...."

"Có chuyện gì vậy?" Hoắc Khắc Cần bước lên dìu vợ, thấy Đường Tả Lâm vừa lo lắng vừa hoảng sợ run giọng nói, "Tôi hôm qua, chị Trương Mạt bị tai nạn trong vụ nổ bom, chị ấy vừa tỉnh lại, giờ em... em phải đến bệnh viện xem chị ấy thế nào...."

Hai người cả kinh, Hoắc Khắc Cần yêu thương ôm vai vợ an ủi.

Trước kia cô cũng từng gặp tai nạn như thế, Đường Trương Mạt chính là chị họ của cô, tình cảm hai người cũng rất thân. Đường Tả Lâm hay tin sợ hãi và lo lắng như vậy cũng là chuyện đương nhiên. Những trường hợp thế này, chắc chắn sẽ không thể vắng mặt Hoắc Vu Phi.

"Được! Để anh đi lấy xe, đảm bảo một giây kế tiếp sẽ đưa hai đứa đến Đài Bắc còn nhanh hơn cả đáp trực thăng luôn!"

Lần này, Hoắc Khắc Cần và Đường Tả Lâm liếc mắt nhìn nhau, cả hai không kiềm được mà rung mình một cái. Không...không phải chứ....

*

Tâm trạng hiện giờ của Đường Trương Mạt rất tệ.

Cũng đúng thôi, nếu đổi lại bất cứ người nào bị ép nằm mãi trên giường bệnh với cánh tay bó bột, toàn thân trên dưới chỗ nào cũng chỉ chít vết thương bị phỏng, đầu bị va đập chấn thương thậm chí còn có chút biến dạng, mặt mày bơ phờ hốc hác....tin chắc rằng sẽ không ai thấy dễ chịu khi mình rơi vào hoàn cảnh như thế.

"Cô chủ à, di Vương này chỉ mới về hưu không lâu, mà cô đã biến mình ra hình thù này rồi sao?"

Bộ cháu muốn vậy sao chứ? Đường Trương Mạt bất mãn lắm lắm, "Chỉ là tai nạn ngoài ý muốn thôi."

Di Vương tám độ năm mươi tuổi, là người đã chăm sóc cô từ nhỏ đến lớn, ngay cả thời gian cô sang Mỹ học rồi ở lại bang Florida đầu tư kinh doanh, đi ấy cũng không rời cô nửa bước, phụ trách sinh hoạt hằng ngày của cô. Dù cho cô có làm mưa làm gió ở bên ngoài thế nào, người người ca tụng ra sao, chỉ cần về đến nhà, thân phận của cô sẽ lập tức từ Nữ Vương xuống cấp thành cô công chúa bé bỏng ngay.

Đường Trương Mạt không biết kiêng nể bất kỳ ai, duy chỉ có di Vương là cô răm rắp nghe theo. Cho nên cô không dám nói cho di ấy biết chuyện lúc mình ở Đài Loan chỉ cần rục rịch một chút là sẽ nhận được thư uy hiếp thế nào.

Di Vương không hiểu rõ sự việc, cộng thêm nhà họ Đường cố ý phong tỏa tin tức, nên chỉ cho rằng Đường Trương Mạt không may gặp phải tai nạn giao thông. Di ấy vừa cần nể cô không cần thận, không chú ý gì hết, đi đường nên nhìn trước ngó sau dùm, vừa bưng canh bỏ lên đút cho cô tiêu thư mà mình đã chăm sóc từ nhỏ đến lớn, vừa thở dài nói, "Di cứ nghĩ ở Miami đã quá phức tạp rồi, Đài Loan sẽ an toàn hơn, ai ngờ...."

Đường Trương Mạt cười khan một tiếng. Cô nghĩ, cái này không liên quan đến địa phương, mà ‘nguyên nhân’ chính là do người tạo ra.

Gặp phải chuyện lớn như thế, cô lại ngại phiền hà nên cũng không báo cảnh sát xử lý. Cảnh sát đã lấy đi thư nặc danh uy hiếp cô về để phân tích, về sơ bộ đã có bước xác định có lẽ do những phần tử trong giới hắc đạo mà ngày trước cô đã chọc phải gây ra.

Trên thư thể hiện rõ sự hận thù, mặc dù đã qua xử lý photocopy, nhưng vẫn khiến cho người đó giờ luôn nhảy cảm như cô vô cùng không thoải mái.

Vừa tỉnh không lâu đã bận bịu xử lý việc ở công ty, còn tường trình với phía cảnh sát, giờ nghe thêm di Vương lại nhai lần nữa, cô thấy mệt như sắp sửa ngất đi. Nhưng ngay lúc này nghe nói em họ Đường Tả Lâm đến thăm mình, không thể không xúc lại tinh thần, kết quả vừa nhìn thấy sắc mặt đối phương còn kém hơn cả mình thì bị hù dọa một phen, "Tả Lâm? Em sao thế?"

"Em...Em không sao...." Cô bước đi mà cứ ngỡ mình đang bay bổng trên mây, mặt tái nhợt như thấy quỷ. Bình thường đi xe từ 'Khu Vườn Đào' đến Đài Bắc phải mất tầm bốn đến năm mươi phút đi đường, bây giờ bị rút ngắn lại chỉ còn hai mươi phút, tốc độ quá khủng khiếp đó khiến ruột gan cô như bị đảo lộn, nhưng vì quá lo lắng cho người chị này, nên suốt dọc đường không mở miệng ngăn cản, kết quả vừa xuống xe liền nôn thốc nôn tháo không còn biết trời đất chung quanh, "Chị, chị không sao chứ?"

"Xem ra người có sao không là em mới đúng đó." Đường Tương Mạt cười hỏi, "Chồng em đâu?"

"Đi mua đồ rồi." Một đường không kịp thở chạy tới đây, cái gì hoa quả quà cáp để đi thăm người bệnh cũng chẳng kịp mang. Đường Tả Lâm thì sốt ruột muốn nhanh nhanh đích thân đến để xác nhận tình hình của bà chị mình, nên đến nơi trước mới là quan trọng, "Chuyện này.... Là sao vậy?" Cô chỉ vào cánh tay phải bó bột kín mít của chị họ hỏi.

Đường Tương Mạt trầm mặc một hồi, quyết định kể rõ đầu đuôi sự việc. Trước đây Đường Tả Lâm mới là người được chỉ định thừa kế "Tập đoàn Đường Triều", hiện giờ đã rút lui khỏi nhà họ Đường, cùng một nửa kia của mình kinh doanh mở nhà hàng ăn uống ở 'Khu Vườn Đào', hưởng thụ cuộc sống an nhàn hạnh phúc.

Nhưng nói gì đi nữa thì dù sao Đường Tả Lâm vẫn là con cháu của nhà họ Đường, huống chi chồng cô ấy cũng không phải nhân vật đơn giản, nếu thật sự muốn biết chuyện gì xảy ra với Đường Tương Mạt, có lẽ tùy ý phát tay cũng có thể điều tra được.

Vì vậy Đường Tương Mạt thở dài, không giấu giếm chuyện gì, kể hết cho Đường Tả Lâm nghe. Đường Tả Lâm nghe xong cảm thấy tình huống còn nguy hiểm và tàn khốc hơn mình nghĩ nữa, "Chị, chuyện này không phải chuyện đùa được đâu, chị cần phải mời một người theo bảo vệ mới được."

"Chị có hợp đồng với công ty bảo vệ rồi."

Đường Tả Lâm lắc đầu, "Chị biết ý em không phải vậy mà."

"Được thôi, nếu như chồng em chịu tái xuất giang hồ đi hãy nói." Đường Tương Mạt ranh mãnh cười, hài lòng khi thấy Đường Tả Lâm đỏ mặt, không kiềm được véo véo gò má ửng hồng của cô, "Chị có đủ khả năng tự bảo vệ mình, nếu vậy mà cũng không đòi phó được, có thêm nhiều người cũng chưa chắc đã giúp được gì."

Hoài Bích Kỳ Tội (*), một đứa trẻ ở nhà họ Đường ngay từ nhỏ đã được dạy đủ loại võ thuật để phòng thân. Bản thân Đường Tương Mạt riêng về kỹ thuật bắn súng càng khỏi phải nói. Thật sự thì, cô không thể nào chịu được cuộc sống mất tự do suốt 24 tiếng đồng hồ cứ bị ai đó kè kè theo bên giám sát, càng không muốn kéo thêm người khác làm đệm lưng, nếu như phải đến mức đó, cô thà chịu chết còn hơn.

[*Thành ngữ dùng chỉ những người tài hoa – giàu có nổi tiếng – hoặc có nhan sắc hơn người thì sẽ mang đến tai họa cho mình – quá thông minh cũng sẽ tự chuốc họa vào thân.]

Nếu lòng chị ấy đã quyết, Đường Tả Lâm cũng không thể làm gì được. Người chị họ tuy nhìn có vẻ hơi hờn hờn bất cần này nhưng luôn có chủ kiến của riêng mình, có thể nói dù cho núi Thái Sơn có sụp xuống trước mặt nhưng sắc mặt vẫn không hề thay đổi. Hay nói đúng hơn là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ!

Hai người đàn ông ở bên ngoài phòng VIP xuyên qua cách cửa khép một nửa nghe được phần sau đoạn đối thoại. Hoắc Vu Phi nhú mày hỏi, "Người ta chỉ định chú mày kia, chuyện này chú phải xuống núi rồi?"

Hoắc Khắc Cần trừng mắt nhìn anh, đời này hẳn đã quyết định chỉ bảo hộ một người, nhưng Đường Tương Mạt trước kia đã từng giúp hai vợ chồng rất nhiều, có ơn tất báo, hơn nữa cô ấy còn rất thân với Đường Tả Lâm, vì vậy không thể phui tay mặc kệ được. Hắn liếc nhìn anh họ của mình, lần đầu tiên cảm thấy ông anh này cũng có khi hữu dụng đến vậy, "Nơi này chẳng phải đã có sẵn người rảnh rồi là anh rồi sao?"

Hoắc Vu Phi già vờ thờ hất ra một hơi dài, mặt mày buồn bã khổ sở, "Vấn đề là người ta nói không cần anh của chú mày!"

Nghe trong phòng bệnh im lìm không có người nói chuyện nữa, Hoắc Khắc Cần mới giơ tay lên gõ cửa.

Sau khi nghe tiếng "Mời vào", hai người đẩy cửa đi vào ra vẻ như vừa mới đến. Hoắc Vu Phi giương mắt nhìn chung quanh, là phòng VIP nhưng trang trí khá đơn giản, ưu điểm là rộng rãi sáng sủa, thoải mái, trên mặt bàn kê sát cửa sổ còn đặt một chiếc máy tính xách tay. Ôi trời, đã vô bệnh viện nằm mà còn mang theo thứ này?

Trong lòng anh thấy hơi ngạc nhiên, lúc này mới dời tầm mắt chuyển sang chủ nhân của phòng bệnh....Tiếng tâm của Đường Tương Mạt ở nhà họ Đường không phải lần đầu anh nghe nói, chỉ là chưa có duyên gặp mặt cô bao giờ. Nói thật, khi nhìn thấy cô, đầu tiên trong đầu anh hiện lên ý nghĩ chính là: "Cô ta thảm thật", tay phải bó bột, trên mặt dán đầy băng keo cá nhân, đầu thì quấn băng vải, còn sưng vù một cục to đùng, cánh tay trái chẳng vết thương đến khỏi phải nói.

Dù cho có đẹp tới mức nào đi nữa, nhưng bị thương tới nỗi này thì cũng không thể khiến cho người ta có mưu đồ bất chính được. Tuy nhiên, điều khiến anh cảm thấy ngoài ý muốn chính là....Cô đã bèo nhèo ra vậy mà còn không chịu mời một vệ sĩ bảo vệ mình? Nhớ đến sự kiên định quả quyết cự tuyệt của cô khi này, Hoắc Vu Phi thật không biết nên nói cô đủ dũng cảm hay là ngu ngốc nữa.

"À, đây là Hoắc Vu Phi, anh họ của Khắc Cần, trước kia là vệ sĩ của em." Lúc này Đường Tả Lâm mới sực nhớ Đường Tương Mạt không biết người anh họ này nên vội vàng giới thiệu.

Đến lúc này ánh mắt của hai người mới chính thức đối diện nhau, Đường Tương Mạt khá là ngạc nhiên, đường đường là thanh niên trai tráng, mà lại chịu

bị ràng buộc bởi mấy cô búp bê Trung Quốc?

Hoắc Vu Phi có thân hình cao ráo khỏe mạnh, ngoại hình điển trai, dáng dấp cũng hao hao Hoắc Khắc Cần. Chỉ có đôi mắt hơi khác. Tròng mắt anh ta có màu xám sẫm, mày đã rậm mà còn xéch lên khiến anh ta ngoài cái vẻ đẹp trai còn có gì đó rất sinh động, chứ không phải kiểu lạnh nhạt như Hoắc Khắc Cần. Trên môi lúc nào cũng nhếch nhếch như mang theo ý cười khiến người ta nhìn thấy cũng vui lây. Có điều, từ sâu trong ánh mắt toát lên nét sắc sảo nhạy bén, cho thấy người này bản chất không phải là kiểu người dễ gần gũi thân cận như vẻ ngoài của anh ta.

Cô nhếch nhếch môi, trực giác nói cho cô biết...Cô không thích loại đàn ông cứ hay vờ ra vẻ này.

Nếu như đang trong cuộc giao dịch làm ăn, khi trở về cô sẽ bảo thư ký đánh dấu một trăm ngôi sao đằng sau tên anh ta. Những ngôi đó đại biểu cho sự cảnh giác của cô đối với một người, hoặc cũng có thể nói là người không thuộc cùng đẳng cấp.

"Chào anh." Vì vậy nên cô chỉ chào hỏi cho có, giọng điệu cũng chẳng mấy thân thiện.

Hoắc Vu Phi sững sờ, không nhìn được sờ sờ mặt mình, sao vậy kìa? Tuy không dám nói mình hoa gặp hoa nở, người gặp người yêu, nhưng thái độ của Đường Tương Mạt giống như nhìn thấy thứ gì ghê tởm lắm, hận không thể tránh thật xa. Kỳ lạ thật, anh không nhớ mình đã đụng chạm cô ấy khi nào nữa?

Anh chừng hững hờ không hiểu gì, nhưng vì hiếu kỳ nên không kiềm được nhìn cô thêm một lúc. Đường Tương Mạt là người rất xuất sắc trong số những người mang chữ lót "Tương" ở Đường gia. Cô không ý vào thân thể, một thân một mình đi đây đi đó, còn tạo ra được bề dày thành tích. Nhưng Đường Tương Quang cha cô lại là nhân vật gây sóng gió ở nhà họ Đường, quanh năm suốt tháng đều vì chuyện quyền thừa kế mà cùng Đường Nguyên Khánh chú mình, hiện đang là người đứng đầu Đường gia, hai bên đấu đá gay gắt còn hơn nước với lửa.

Nhưng Đường Tương Mạt không bận tâm chuyện đó, cô vẫn sống một mình ở Miami, một năm trước mới quay về Đài Loan một chuyến, mục đích chỉ để ngăn cản hành vi giao dịch làm ăn với thế giới ngầm càng lún càng sâu của cha. Người phụ nữ có diện mạo xinh xắn, đáng người gọi cảm, nhìn ở phương diện nào cũng thuộc dạng chỉ dành cho đàn ông cùng như trứng, hứng như hoa. Nhưng cô lại ở Miami cái nơi vàng thau lẫn lộn tự mình gây dựng một mảnh trời riêng, thậm chí còn không tiếc xả thân lao vào hoàn cảnh nguy hiểm, đắc tội với thế giới ngầm ở Đài Loan.

Hôm nay xe bị người ta cài bom, thiếu chút nữa đã hồn lìa khỏi xác, thế nhưng cô vẫn tỉnh bơ như không, một chút sợ hãi cũng không có, kiên quyết không cần vệ sĩ, chẳng biết sự bản lĩnh tự tin của cô từ đâu mà có....

Rất có phong cách.

Hoắc Vu Phi nhếch môi, bỗng nhiên chen vào một câu, "Cô cần nên có vệ sĩ."

Mọi người có mặt trong phòng bệnh đều ngơ ngác, Đường Tả Lâm và Hoắc Khắc Cần liếc mắt nhìn nhau, quyết định giữ yên lặng, để xem Hoắc Vu Phi tính xuất chiêu gì.

Đường Tương Mạt giật mình, thầm nghĩ: Anh tưởng mình là ai chứ? Nhưng vẫn cố gắng nở một nụ cười thật xinh đẹp, đáng tiếc bởi vì vết thương bên má nên trong cử đờ đờ, "Cảm ơn ý tốt của anh, nhưng chuyện của tôi, tôi biết phải làm sao." Ngụ ý chính là, chuyện của tôi không tới phiên anh xen vào.

Hoắc Vu Phi không ngốc, đương nhiên nghe hiểu được, nhưng anh không để ý đến sự xa cách của cô, tự mình kéo ghế qua, dạng chân ngồi ngược lại với mặt trước thành ghế, lặp lại lời vừa nói, "Cô cần nên có vệ sĩ."

Khỏe môi Đường Tương Mạt giật giật đến đau buốt. Gã này là vệt sao? "Tôi có thể tự bảo vệ mình."

"Ồ, kết quả của việc biết tự bảo vệ mình chính là cái thân tàn ma dại này đây đó hả?" Hoắc Vu Phi nói năng không chút khách sáo, vạch trần sự thật ngay trước mắt.

Đường Tương Mạt vẫn không phản ứng, "Ít ra thì tôi vẫn còn sống, nếu đổi lại người khác có thể sớm đã bị nổ thành một đồng bầy nhầy rồi."

"Cô đã thành công hủy bỏ ý định tối nay ăn mì Ý sốt thịt băm của tôi rồi đấy." Hoắc Vu Phi chấp tay như cầu xin "Ông trời phù hộ" nói: "Mời một vệ sĩ, có lẽ từ chi cô sẽ còn nguyên vẹn."

"Sau đó đi té bái người khác?" Đường Tương Mạt cười giễu cợt, "hăng lực" của cô chỉ những khi nào cô thật sự bị nguy hiểm đến tính mạng mới có thể cảm ứng được, nếu hôm nay vệ sĩ theo bảo vệ mở cửa xe cho cô, cô chắc chắn sẽ không chạy kịp, kết quả cả hai đều bị nổ cho banh xác, nắm tay cùng nhau lên Thiên Đường rồi.

Nhưng cô không muốn giải thích những chuyện này với Hoắc Vu Phi, cả hai không thân cũng chẳng quen biết, huống chi có nên tin vào gã đàn ông này không vẫn còn là một vấn đề. Cho dù cô ngoại lệ tin đi nữa cũng rất phiền phức. Bởi vì cô biết, cô có thể mặc kệ bản thân mình thế nào, nhưng nếu có thêm một người thì sự việc lại khác.

Cuộc nói chuyện của hai người càng lúc càng nồng nực mùi thuốc súng. Đường Tả Lâm lo lắng liếc nhìn Hoắc Vu Phi, chỉ thấy anh cười cười như thể ngầm tuyên bố "cứ giao cho tôi". Cô vốn cũng rất muốn chị họ suy nghĩ lại, bây giờ có người chịu làm vệ sĩ cho chị ấy, nay thấy tình hình này, đương nhiên cô còn vui mừng không kịp nữa là. Ngay tức khắc lôi kéo Hoắc Khắc Cần đi ra khỏi phòng bệnh, "Hai người có chuyện gì cứ từ từ nói, tụi em ra ngoài một lúc."

"Này! Tả Lâm!"

Chương 2

Sự bất mãn của Đường Tương Mạt đã bị ngó lơ, trọn mắt tức giận vì cô em họ tự dung lại ném cô cho người đàn ông kỳ quặc này. Đương nhiên cô biết anh ta là một chuyên gia có kinh nghiệm, nhà họ Đường hợp tác với ‘Kinh Thiên’ đã nhiều năm, người được thuê chắc chắn sẽ không phải là bao cô không có năng lực, nhưng cô không thích lúc nào cũng có người kè kè theo ở phía sau, nó tạo cho cô cảm giác như bị giám sát, rất bức mình, y hệt như lúc còn nhỏ vậy.

Hồi tưởng lại quá khứ chẳng chút vui vẻ gì đó, sắc mặt cô liền thay đổi nhưng vẫn giữ vững lập trường, "Tôi sẽ phối hợp với cảnh sát, cũng sẽ mời ty bảo an tăng cường thêm người đảm bảo an toàn phạm vi chỗ ở và nơi làm việc, tôi thấy như vậy là rất ổn rồi."

"Ồ, vậy ý cô là cô sẽ chỉ ở lại quanh quẩn trong cái Đài Loan này thôi hả? Vậy cũng hơi tù túng nhỉ!"

Đường Tương Mạt nhất thời nghẹn lời, không nói được câu nào nữa.

Hoắc Vu Phi nhìn cô, thật sự không thể hiểu nổi rốt cuộc cô khăng khăng như vậy là vì cái gì, những kẻ quan cao quyền thế lúc gặp tình huống nguy hiểm đến tính mạng đều chỉ mong thuê một đồng người làm tương chần độn cho mình, còn cô ngược lại nhất mực không chịu.

Thú vị... Nụ cười bên khóe miệng anh càng mở rộng. Cô càng như vậy, anh lại càng muốn chứng minh sự chuyên nghiệp của mình cho cô thấy, ba mươi phút trước anh vẫn còn đang ở ‘Khu Vườn Đào’ kêu than nhảm chán, còn nghi ngờ mình sớm muộn gì cũng sẽ chết vì chán, bây giờ... rốt cuộc anh cũng tìm được việc khiến anh thoát khỏi chuỗi ngày chán chết kia rồi.

Cũng may lần này về Đài Loan anh đã đi dâng hương cầu nguyện!

"Thế này đi." Hoắc Vu Phi đột nhiên nghiêm mặt, trong lúc Đường Tương Mạt còn chưa kịp phản ứng kịp, thì anh đã trưng vẻ mặt khổ sở như van xin, "Cô hãy cho tôi một cơ hội thể hiện nhé, tôi bảo đảm hai chúng ta sẽ hợp tác rất vui vẻ."

"Hả?" Ra sức đề phòng này giờ, không ngờ người đàn ông này lại bày ra chiêu này. Đường Tương Mạt sững sốt, nhìn dáng vẻ đáng thương của anh ta cứ như cún con bị chủ nhân vứt bỏ, đáng vẻ không biết xấu hổ kia làm người ta không sao liên tưởng ra được anh ta là một vệ sĩ chuyên nghiệp, "Anh... Là thật đấy?"

"Xin cô đấy!"

Đường Tương Mạt nghẹn họng nhìn trân trôn. Ngay từ lúc bước vào, anh ta vẫn luôn kiên quyết thuyết phục cô dùng vệ sĩ... hay nói đúng hơn là phải dùng anh ta, vậy là sao chứ? Cô nghĩ hoài mà không hiểu, "Tôi không tin nếu không có tôi sẽ không ai chịu thuê anh. Theo tôi được biết, công việc ở ‘Kinh Thiên’ nhiều đến không nhận thêm được nữa."

"Đúng vậy. Nhưng bây giờ tôi chỉ muốn toàn tâm toàn ý bảo vệ cô thôi à!" Anh cười hi hi.

Có câu: Không gờ tay đánh người khi cười, mặc dù biết rõ người đàn ông này ngoài mặt cười nhưng lòng không cười. Có điều Đường Tương Mạt cũng không muốn lật tẩy anh ta, chỉ cười tươi nói, "Chịu đảm ăn xôi thế này... Có phải đã yêu tôi rồi không?"

Dĩ nhiên là cô chỉ nói đùa thôi, không ngờ anh hơi sững người một giây sau đó nghiêm túc gật đầu, giọng điệu vô cùng thành khẩn. "Đúng vậy, tôi đã yêu cô rồi, chỉ cần nghĩ tới việc cô luôn bị nguy hiểm rình rập thì tôi chẳng còn tâm trí để làm được gì cả, ăn không ngon mà ngủ cũng chẳng yên...."

Lúc này thì Đường Tương Mạt đã hoàn toàn nghẹn họng, năng lực bịa đặt không chớp mắt của người này cũng lợi hại thật đấy?

Nếu lúc này Hoắc Khắc Cần ở đây, nhất định sẽ cực kỳ đồng cảm với tình cảnh bây giờ của Đường Tương Mạt. Bởi vì Hoắc Vu Phi là người có thể từ chết nói thành sống miễn sao đạt được điều mình muốn, đã xác định được mục tiêu thì dù cho có ở góc bể chân trời cũng nhất định bám chặt, còn dai và khó dứt hơn cả kẹo nê xung nữa. Xưa nay anh chưa từng tự nhận mình là chính nhân quân tử gì, chỉ cần đạt được mục đích dù cho có dùng thủ đoạn nham hiểm hơn nữa anh cũng làm luôn tới cùng, điều này cũng không có nghĩa là anh có bí quyết gì, chẳng qua là trực giác nói cho anh biết, làm như vậy mới có thể thành công.

Vì vậy Hoắc Vu Phi vẫn tiếp tục, vô cùng nhập vai, bày ra dáng vẻ vô cùng thâm tình có thể sẵn sàng chết vì yêu nói: "Aizz, thật ra từ lúc bước vào nhìn thấy cô thì tôi đã vô cùng... vô cùng kết cô rồi. Cô chính là nữ thần trong lòng tôi, là nữ vương của tôi, tôi không mong ước xa vời được cô đáp lại, không, cô không cần phải đáp lại, chỉ cần cho tôi ở lại bên cạnh cô...."

Ôi trời ơi! Đường Tương Mạt cô lẫn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, có loại người nào mà chưa từng gặp qua, mặt dày không biết xấu hổ cũng có, nhưng vô si và không biết xấu hổ cỡ này thì quả thật là chưa từng thấy bao giờ. Cô không biết mình có nên vỗ tay để bày tỏ sự khâm phục dành cho anh ta hay không... Tiếc là tay phải của cô đang bị bó bột.

Cần việc cần đến trình độ này đúng là có một không hai!

"Rốt cuộc Tả Lâm trả cho anh bao nhiêu...." Có cần thiết phải vứt bỏ sĩ diện đến mức này không?

"Ài, tình yêu không thể đo bằng tiền được." Anh diễn đến nghiệm rồi.

Tính tình Hoắc Vu Phi lúc nào cũng cao lơ phát phơ như thế, nhưng một khi đã quyết định làm việc gì, nếu không đạt mục đích quyết thì không bỏ qua. Anh nhiệt tình đến mức điên cuồng như này cho nên ngày trước ở trong quân đội mới bị chiến hữu gọi là ‘Crazy-man’. Mà hôm nay, toàn thân cô gái này như tỏa ra một sức mạnh có hai chữ là ‘kiêu chiến’, bản thân đang nằm trong hoàn cảnh nguy hiểm mà không chịu cho ai bảo vệ. Sự cứng rắn dứt khoát của cô đã khơi gợi lên niềm hứng thú đã ngủ đông trong anh, khiến mọi tế bào toàn thân bỗng chốc như nhộn nhạo sống lại. Anh nói không sai, loại cảm giác này đúng là không thể dùng tiền để so sánh được.

Thần kinh! Đường Trương Mạt tin chắc mình đã chọn trúng tên diễn chính hiệu. Trực giác của cô quả thật rất chính xác, người đàn ông này dù cho có khắc lên ngàn ngôi sao cũng không đủ [*], người nào đụng phải là người đó rước lấy phiền, người nào đụng phải là người đó rước lấy phiền. Cô kinh ngạc rất lâu, rõ ràng thấy cục nợ này rất phiền, nhưng cũng cảm thấy chuyện này hoang đường đến không nhìn được cười, cuối cùng cô bật cười lên sặc sụa. [* Dù cho có phủ lên ngàn lớp hào quang đi nữa thì cũng không thể che được cái ruột bên trong]

"Ha ha ha.... Xem như anh lợi hại!" Được rồi, cô thừa nhận mình cũng không phải người bình thường gì. Đàn ông kiểu này quả thật không phải là type của cô, anh ta khiến cô cảm thấy mâu thuẫn. Đường Trương Mạt luôn kiêu ngạo tự nhủ với chính mình, tốt nhất tránh anh ta càng xa tốt. Tính cách mẫu người thất thường như Hoắc Vu Phi này thật sự rất khó nắm bắt, mà dân làm ăn kinh doanh thì kiêng kỵ nhất là điều này, bởi vì không thể giao dịch qua lại với người mà bản thân không tin tưởng, chứ đừng nói đem tính mạng giao mình cho người khác.

Nhưng cô cũng biết, người này sẽ đảm bảo an toàn cho cô vô cùng tốt, khoan hãy nói đến anh ta là chuyên gia về lĩnh vực này, chỉ nói đến thái độ kiên quyết vì muốn làm tốt công việc mà không tiếc hy sinh bất cứ thứ gì, dù là phải mất mạng.

"Anh thắng rồi." Hồi lâu sau Đường Trương Mạt mới thôi cười, cuối cùng đồng ý. Dù sao thời gian cô ở lại Đài Loan cũng không nhiều, thuê người bảo vệ an toàn cho mình và những người xung quanh cũng là chuyện tốt....

Về phần cô, cô sẽ vẫn kiên trì tự chăm sóc mình.... Ừm, chí ít cũng không để mình chết được, "Tôi sẽ bàn bạc chuyện này với ‘Kính Thiên’ xem phải ký hợp đồng thế nào. Anh đã yêu tôi như vậy, tôi cũng chỉ đành miễn cưỡng đồng ý để anh bảo vệ vậy. Nhưng nếu anh làm không tốt, tôi nhất định sẽ đuổi anh ngay lập tức, biết không?" Còn về phần có tốt hay không, đương nhiên là do cô quyết định.

Trong lòng Đường Trương Mạt đang tính toán gì không phải Hoắc Vu Phi không biết, có điều cô có kẻ Trương Lương (*) của cô, anh có thang trèo tường (*) của anh, bình đến tướng chắn, nước đến đất chặn. Anh không tin mình sẽ bị cô muốn nặn ra sao thì nặn, vì xưa nay chỉ có anh mới nhào nặn người khác, điều này đó giờ chưa từng thay đổi.

[* Nguyên văn: Trương Lương kẻ, Qua tường thê. Trương Lương trong quá trình phụ tá Lưu Bang thường bày mưu tính kế. Hầu hết kế sách của Trương Lương đều thành công một cách thần kỳ, cho nên những kế hay đều được gọi là Trương Lương kế. Mà Qua tường thê (tức cây thang bắc qua tường), người đời sau dùng để nói về những kế sách, ví von tốt hơn kế sách của Trương Lương.

Via vậy anh nhếch miệng cười. "Yên tâm đi, tôi sẽ cho cô thấy được tôi ‘làm việc tốt ra sao’."

Hà.... Bộ đang kể truyện bựa sao? Đường Trương Mạt muốn cười không được mà khóc không xong. Ba mươi một năm trong đời, lần đầu tiên cô gặp phải người mặt dày bám lấy không tha như thế này. Cô không phải người tri độn, thậm chí có thể nói đầu óc vô cùng nhạy bén, người đàn ông này vốn cảm thấy có hứng thú với cô cho nên mới không chịu bỏ qua. Được thôi, nếu đã như vậy, cô cũng sẽ chơi đùa với anh ta một phen, ở Đài Loan cô không có bạn bè gì nên cũng khá buồn, hy vọng những ngày tháng sắp tới đây sẽ bớt nhàm chán hơn.

Vì vậy lúc Đường Tả Lâm và Hoắc Khắc Cần quay lại phòng bệnh thì đại sự đã định, trong đó người vui vẻ nhất chính là Đường Tả Lâm, rốt cuộc cô có thể an tâm rồi. Hoắc Khắc Cần thì vẫn thản nhiên không thay đổi sắc mặt, kéo ông anh họ ra ngoài hành lang hút thuốc, về mặt bắt đầu dĩ nhiên, "Đừng đùa quá đà, cô ấy là người thân của Tả Lâm."

"Hà!" Hoắc Vu Phi nhắc chân kháng nghị, "Chú mày không thấy được vẻ mặt vừa rồi của cô ta đấy thôi, đâu có hiền từ để anh chú được sống yên, rốt cuộc ai đùa ai còn chưa biết đâu?" Nói thì nói thế, nhưng ánh sáng lóe lên trong đôi mắt màu tro sẫm kia cho thấy anh đang nóng lòng muốn biết kết quả vui chơi cùng cô sẽ như thế nào.

Hoắc Khắc Cần bắt đầu dĩ nhiên nhìn anh, nghĩ thầm dù sao Đường Trương Mạt cũng không phải là người đơn giản, có lẽ anh nên lo lắng không phải hai người này, mà là những người bị hai người họ làm loạn cũng nên.

Amen.

***

Đường Trương Mạt nằm viện hai tuần lễ, rốt cuộc cũng được xuất viện.

Vết sưng trên mặt, cùng những vết rách trên người cũng đã kín miệng, chỉ còn mỗi cánh tay phải là vẫn còn bó bột. Hai tuần qua cô cũng không hề nhàn rỗi, ngày nào cũng ôm máy tính làm việc, thậm chí còn tổ chức họp ngay trong bệnh viện, những ngày ấy cứ thế tât bật trôi qua.

Cô không ở trong nội thành Đài Bắc, mà ở tại một căn nhà hai tầng cao cấp hướng vùng ngoại ô. Nội thất thiết kế đơn giản, hệ thống an ninh cũng được bố trí vô cùng nghiêm ngặt, mỗi tầng đều dùng nguồn điện riêng, phòng Gym, phòng xông hơi, hồ bơi, thậm chí ở tầng hầm còn bố trí một sân tập bắn, đều là súng thật đạn thật...!

Hoắc Vu Phi không dám tin nhìn súng kíp đạn được đủ loại kích cỡ cất trong tủ bảo hiểm, không nhận được chất lười: "Đừng nói với tôi là cô bí mật buôn bán vũ khí đó nhé."

Đường Tương Mạt lườm anh. "Chỉ là sở thích mà thôi."

Từ nhỏ cô đã thích môn xạ kích, đeo chụp tai, kính bảo hộ mắt, vác súng lên, đầu óc hoàn toàn không nghĩ gì rồi bóp cò, cảm giác ấy vô cùng thoải mái, cô chỉ cần ngắm thẳng vào tấm bia, không phân tâm nghĩ đến chuyện gì khác, việc này giúp cô bình tâm lại không ít. Đáng tiếc lúc này tay phải cô đang bị thương, nếu không, chuyện đầu tiên cô làm sau khi xuất viện nhất định là bắn vài phát để gân cốt linh hoạt trở lại.

"Hay đấy." Hoắc Vu Phi giơ tay đồng ý, người anh bảo vệ quả thật không phải người bình thường, có tiền có thể sai khiến cả ma quỷ, mấy điều lệ quản chế súng đạn ở Đài Loan thì tính là gì? "Cho tôi bản vẽ mặt phẳng căn nhà này, cả thiết kế hệ thống điện, bố trí hệ thống an ninh nữa...."

"Để làm gì?"

"Tôi muốn nghiên cứu một chút, tiện thể vạch ra phương án thoát thân trong trường hợp nguy cấp."

Đường Tương Mạt chống nạnh bằng tay trái, hiển nhiên không chịu khuất phục dễ dàng như vậy, "Ha, những thứ đó đều là tối mật, tôi còn chưa tin tưởng anh đâu." Cô nói thẳng đuột với vẻ mặt kiêu khích, nhưng Hoắc Vu Phi không hề có phản ứng, vẫn cười tươi tắn như trước, "Nhưng tôi đã vào được căn nhà này rồi." Anh nói trúng tim đen.

Đơn giản mà nói cô là bệnh nhân, anh là chuyên gia, nếu như anh thật muốn làm gì cô thì đã sớm ra tay rồi.

Đường Tương Mạt đương nhiên biết trong lòng cô vẫn còn chút hoài nghi người đàn ông này, nhưng cô nghi ngờ không phải là xuất thân của anh, hay anh sẽ làm gì bất lợi với mình, mà chỉ đơn giản là quan hệ giữa hai người, Hoắc Vu Phi tuyệt đối không phải là người cô có thể đối xử thật lòng.

Bây giờ không phải, tương lai cũng thế. Cô thuê anh một phần là vì sự mặt dày chưa chết không chịu buông của anh, mặc khác là vì để cho Di Vương và Đường Tả Lâm – hai trong số rất ít người trên thế gian này quan tâm đến sự an toàn của cô, cho nên cô cũng không trong mong gì nhiều ở người này. Nói đúng hơn, là cô không ngại dạy dỗ anh ta một chút, chơi đùa với anh ta để giết thời gian, dù sao muốn tháo bột ở cánh tay cũng cần ít nhất một hai tháng nữa, thời gian này nếu có người sẵn lòng làm đồ chơi, đồng thời làm người hầu cho cô sai bảo cũng tốt.

Cho nên Đường Tương Mạt chỉ cười nói: "Yên tâm, những thứ đó chờ đến khi anh dùng tới tôi sẽ đưa cho anh, đề nghị tôi nay ngủ sớm một chút, công việc ngày mai của tôi rất nhiều, chắc anh cũng không hy vọng bị tôi bỏ lại phía sau đâu nhỉ."

Hoắc Vu Phi cũng không khách sáo, "Làm được thì cứ phát huy." Bọn họ hiện ở cùng một căn nhà, với sự cảnh giác của anh thì chỉ cần cô vừa rời giường anh sẽ biết ngay, sao có thể để cô cất đuôi dễ dàng như thế?

Vì vậy hai người nhìn nhau cười khinh khinh, nhưng suy nghĩ trong lòng mỗi người một khác. Đường Tương Mạt nghĩ: Hừ hừ, đợi ngày mai anh sẽ biết được chơi với tôi sẽ có kết quả gì, tôi sẽ chinh cho anh chết luôn!

Còn Hoắc Vu Phi thì lại nghĩ: Lâu rồi không gặp chuyện thú vị như vậy, đừng tưởng rằng cô sẽ dễ dàng thoát khỏi bàn tay tôi được nhé.

"Ngày mai xin được chỉ bảo nhiều hơn." Anh cười vô cùng xán lạn. Hôm nay anh ta chải hai bím tóc.

Đường Tương Mạt nhìn bím tóc đung đưa qua lại, cô cố kiềm chế ý muốn lao đến giật một cái, nói: "Yên tâm, tôi sẽ không khách sáo đâu."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Trời vừa sáng, Đường Tương Mạt đã bị trận tiếng động ồn ào đánh thức.

Phòng ngủ của cô nằm ở lầu hai, ngay phía dưới chính là phòng bếp, mặc dù có làm cách âm, nhưng hình như sàn nhà làm chưa được tốt lắm thì phải... Cô lười bầu hai tiếng, bất mãn ngồi dậy trên chiếc giường mềm mại từ lâu không được hưởng thụ, cầm đồng hồ báo thức lên xem. Mới sáu giờ sáng, tên đàn ông kia làm cái quỷ gì thế?

Đường Tương Mạt thở dài, bước xuống giường, tay phải bó bột khiến cô vệ sinh cá nhân lẫn mặc quần áo có chút bất tiện, nhưng vẫn tự mình từ từ làm.

Hiện tại trong ngôi nhà này chỉ có cô và Hoắc Vu Phi. Di Vương đã nghỉ việc vì con dâu di ấy sắp sinh, cô không muốn để bà lão trên năm mươi tuổi còn

vất và chạy qua chạy lại, nhưng cũng không có dự định thuê người giúp việc khác. Cô không thích có người lạ ở trong nhà của mình. Về trường hợp của Hoắc Vu Phi... Đó là bất đắc dĩ trong bất đắc dĩ, ngoài ý nghĩ trong ngoài ý muốn.

Cô giật giật khoe miệng, mở cửa đi xuống lầu, càng đến gần nơi phát ra tiếng động cô càng hiểu ra người đàn ông kia đang làm gì. Từ những tiếng động phát ra trên lầu thì Hoắc Vu Phi biết cô đã dậy, nên cũng không có gì bất ngờ khi thấy cô xuất hiện, thậm chí còn rót nước cho cô, bày ra khuôn mặt tươi cười khiến người ta không nỡ mồm lời trách cứ, "Chào buổi sáng! Hôm nay tôi cảm thấy yêu cô vô cùng!"

"Phụt!" Đường Tương Mạt suýt chút nữa phun ngụm nước vừa uống ra ngoài, vẫn tiếp tục sao? "Mới sáng sớm đã dùng tiếng động lớn như thế đánh thức tôi dậy đó là cách mà anh yêu tôi đấy à?"

"Tôi đang làm bữa sáng tình yêu đây này!" Về mặt Hoắc Vu Phi rất là uất ức tổ khổ.

A Di Đà Phật, rốt cuộc mái tóc dài chấm vai của anh ta hôm nay đã không còn tạo kiểu quái dị nào nữa, mà chỉ đơn giản buộc ra sau gáy, đã vậy lúc này anh ta còn mang tạp dề nữa chứ, nom cũng ra đáng ông chồng nội trợ lắm.

Đường Tương Mạt khá là bất ngờ, cái tên này lại còn đích thân làm đồ ăn cho mình? Cô ngồi xuống, vốn tưởng rằng với âm thanh khiếp đảm kia thì sẽ nhìn thấy một bàn thức ăn rất khủng bố, nào ngờ....ngược lại còn vô cùng hoàn chỉnh.

Trước mặt cô đặt một bát cháo trắng ninh nhừ, trên mặt cháo rải thịt gà xé cùng hành lá, ngoài ra còn dàn trện vài món ăn phụ khác như là món trứng trần đúng tiêu chuẩn, màu sắc của lòng trắng và lòng đỏ phân ra rất rõ ràng, đậu rang muối có tầm ớt đỏ đỏ đẹp mắt khiến người ta vừa nhìn đã thèm, đậu nành thì tỏa ra mùi thơm của dầu vừng, còn có một đĩa xiu mại hấp nữa. Kể từ khi đi Vương nghị việc đến nay, cô chưa được ăn một bữa sáng thịnh soạn như thế này, hơn nữa đây còn là....

"Anh làm sao?" Cô tròn tròn mắt hỏi.

Hoắc Vu Phi chớp chớp mắt, cố ý đảo mắt nhìn chung quanh, "Cùng à, cô có nhìn thấy ai ở đây ngoài đồng lõa xôn kia không?"

Được rồi, không có.

Quả nhiên là chân nhân bất lộ tướng, Đường Tương Mạt dùng tay trái cầm thìa lên gấp thử một miếng. Bắt đầu cảm thấy dễ cho người này vào nhà mình ở cũng không phải chủ ý quá tệ, ít nhất là đối với dạ dày của cô.

Hoắc Vu Phi cười rất thoải mái nhìn cô ăn, tay phải Đường Tương Mạt đang bó bột, nhưng cô dùng tay trái rất tốt, không cần anh trợ giúp, anh cũng không mở miệng nhiều chuyện. Bản thân anh biết nấu ăn đã nhiều năm, tài nấu nướng cũng rất khá, bởi vì khi còn sống ở Mỹ, thỉnh thoảng muốn ăn những món ăn truyền thống của Trung Quốc mới xuống bếp học mẹ, còn ngày thường thì rất ít khi trở lại nấu nướng này kia.

Sở dĩ hôm nay đích thân lăn xả vào bếp, thứ nhất là vì anh đói sắp chết đến nơi mà chung quanh khu nhà cô ở ngoài siêu thị ra chẳng có quán xá nào bán đồ ăn cả; thứ hai là anh biết chắc một điều, với hình tượng về một người đàn ông giỏi bếp núc như mình thông thường sẽ khiến phụ nữ có ấn tượng tốt hơn vài phần.

Dù thế nào đi nữa, mục đích bây giờ của anh là bảo vệ cô, chứng minh năng lực của mình, hơn nữa muốn ở bên cạnh cô để được hưởng thụ cảm giác nguy hiểm đầy kích thích đó, dùng chút tài lẻ này đổi lấy sự hợp tác của cô đúng là trăm lợi mà không có chút hại nào.

"Thế nào? Có ngon không?" Anh cười híp mắt hỏi cô.

"Không tệ." Đường Tương Mạt không làm màu ra vẻ mà có sao nói vậy, cô nhấp nhẹ một thìa cháo, nhếch môi nói, "Anh đã giúp tôi tiết kiệm một khoản tiền gọi đồ ăn ở bên ngoài đây."

"Vậy thôi sao?" Hoắc Vu Phi cố ý tỏ khổ, phát hiện không phải cô nói khoác, mà thật sự là không cảm thấy anh làm vậy có gì đặc biệt. Người phụ nữ này tìm bằng sắt đá à? "Cùng à, bộ cô không thấy với một người đàn ông đỉnh đỉnh đẹp trai, ga lăng phóng khoáng như tôi đây lại rửa tay nấu ăn là một việc vĩ đại khiến người ta cảm động đến thế nào sao? Cô nên vì vậy mà yêu tôi mới phải!"

"Nói vậy là tôi phải yêu hết những người nấu ăn kia ư? Vì tài nấu nướng của họ đều giỏi hơn anh nhiều."

Đường Tương Mạt thấy anh nhìn mình cứ như đang nhìn quái vật. Hiếm khi thấy anh chịu tất đài không bép xép như thế. Xem ra mình phản ứng cũng nhanh thật!

Vậy mà anh vẫn không để tâm còn cười ha hả, "Có lý nha!" Chắc, anh rất thích những người coi mở nói chuyện sáng khoái như cô, nói chuyện với những người như vậy, tôi một câu cô một câu có qua có lại thì mới có hứng thú, anh không thích trong cuộc nói chuyện một người thì nói quá nhiều mà người còn lại thì chỉ biết ngồi nghe, mặc dù thỉnh thoảng như vậy cũng rất thoải mái.

Đường Tương Mạt lờ mờ, anh cứ tiếp tục tự sướng đi.

Cô vừa ngủ dậy, chưa trang điểm, kể cả mái tóc uốn xoắn mềm mại cũng chỉ tiện tay dùng kẹp gấp cài lên đầu, nhưng nhờ đó mà càng làm nổi bật khuôn mặt hài hòa cùng chiếc cằm nhỏ hình chữ V của cô. Cô mặc chiếc áo T-shirt rộng thùng thình cùng quần thể thao cotton, trên áo T-shirt còn in một con vịt Tweety to đùng, thẳng thắn mà nói, khi còn bé mỗi lần nhìn con vịt đó là anh muốn nện cho nó một trận.

Nhưng lời nói ra khỏi miệng lại là: "Áo cô mặc thật đáng yêu."

"Cám ơn. Tôi có cả đủ bộ phim hoạt hình nổi tiếng của Warner." Đường Trương Mạt đặt bát xuống liếc anh, thật không biết người này lúc nào nói thật, lúc nào nói giả nữa, "Tôi ăn no rồi."

Cô ăn suốt một tiếng, chỉ dùng mỗi tay trái, không nhanh không chậm, giống như rất thường xuyên bị gãy tay nên đã thành thói quen, tuy vẫn còn có chút gượng gạo, nhưng vẫn tự phục vụ mình rất tốt, cái kiểu mất tự nhiên vì chưa quen, nhìn thôi cũng khiến người ta cảm thấy vui sướng.

Vì thế, Hoắc Vu Phi cười rất thoải mái thành, "Khi nào đi làm?"

Đường Trương Mạt nhìn đồng hồ, "Tôi muốn tắm trước rồi tính."

"OK." Dù sao cô cũng là chủ xị ở công ty, muốn giờ nào đi làm thì đi giờ đó. Hoắc Vu Phi vừa dọn dẹp bát đĩa, vừa giả bộ xấu xa liếc nhìn tay phải của cô. "Tôi rất sẵn lòng nếu cô cần tôi trợ giúp một tay."

Đường Trương Mạt đáp trả cho anh bằng cái nhìn lạnh thấu xương, không nói tiếng nào quay người bước nhanh lên lầu.

"Wow, lạnh lùng thật." Hoắc Vu Phi huyết sáo, bụng chông bát bỏ vào trong bồn rửa. Phòng bếp như bãi chiến trường, tuy anh có năng khiếu về mặc nấu nướng, nhưng không giỏi về phương diện dọn dẹp, dù gì buổi chiều cũng có người giúp việc đến vệ sinh nhà cửa, nên anh cũng yên lòng gạt chúng qua một bên.

Hoắc Vu Phi đi lên tầng hai, phòng anh ở ngay cạnh phòng của Đường Trương Mạt... Đương nhiên đó là vì anh kiên quyết đòi cho bằng được. Cô vẫn còn đang tắm, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng nước từ vòi sen vọng sang. Lúc Hoắc Vu Phi tính đi thay quần áo, thì ngờ ngợ cảm thấy có gì đó không đúng, cô vào nhà tắm đã gần cả tiếng đồng hồ rồi.

"Trương Mạt? Cưng ơi? Nữ vương đại nhân?" Anh gõ cửa nhưng bên trong không có tiếng đáp lại.

Tiếng nước vẫn đang chảy không ngừng, anh cẩn thận nghe ngóng, ngay sau đó bỗng giật mình liền tung cửa phòng đi ra. Anh đến trước cửa phòng tắm đẩy mạnh một cái cánh cửa bật ra, vòi hoa sen đang phun nước nóng ào ào xuống sàn nhà, nhưng bóng dáng Đường Trương Mạt thì không thấy đâu?

Anh vỗ trán, dờ khóc dờ cười, đi vào khóa vòi nước lại, khó trách anh chỉ nghe thấy tiếng nước chảy mà không nghe thấy tiếng động nào khác. Hơi nước từ từ tản đi, anh mới phát hiện phía bên trong phòng tắm có hai cánh cửa, một trong hai cánh thông với phòng thay đồ của cô, tủ quần áo chỉ mới đóng có một nửa. Mà bộ quần áo lúc này cô mặc bị còi bỏ quần lại trên mặt sàn, con Tweety kia như đang hả hê nhìn mình.

"Bị cô ta chơi rồi..." Hèn chi cô ta không muốn cho mình xem sơ đồ thiết kế căn nhà này, nói không chừng trong phòng thay quần áo này sẽ còn một cánh cửa thông với bãi đỗ xe dưới tầng một? Cô nhận lúc anh chỉ chú ý đến tiếng nước chảy mà chạy mất, đúng như lời cô nói tối hôm qua, sẽ quần lại anh phía sau.

Hoắc Vu Phi cười ha ha, đi xuống nhà để xe. Chỉ có vậy mà anh chịu thua cô sao? Đương nhiên không thể nào, thấy cô vẫn còn rất 'tốt bụng' cầm chìa khóa của một chiếc xe khác bên ngoài cửa, anh liền hiểu cô không ngại việc anh đuổi theo, chỉ có tình gây khó khăn cho anh mà thôi.

Anh mở cửa ngồi vào và khởi động xe. Có thể nói, tất cả những chuyện này rất thú vị! Những ngày kế tiếp, anh thậm chí vui sướng nghĩ, chắc chắn sẽ không trôi qua một cách vô vị nữa....

Rốt cuộc cũng được yên tĩnh! Đường Trương Mạt ngồi trên ghế sau của xe, vừa trang điểm, vừa thờ phào nhẹ nhõm.

Đêm hôm trước cô đã sắp xếp xong 'tuyến đường' sáng nay đi, cũng dặn dò tài xế taxi đi đường khác tới đón cô, để tránh nghe mấy lời lảm nhảm của gã đàn ông kia, cô vui sướng không lời nào diễn tả, hơn nữa vừa nghĩ tới về mặt của anh ta lúc phát hiện mình không ở đó, tâm tình càng thêm khoái chí. Anh ta tự tin chăm sóc tốt cho cô, vậy cô sẽ tặng vài vô cho anh ta biết mùi.

Cho nên, lúc Hoắc Vu Phi băng băng lái xe tới công ty của Đường Trương Mạt thì nhận được tin: "Cô ấy không có ở đây, lúc này có tới, nhưng cũng vừa đi rồi."

"Vậy cô ta đi đâu?"

"Tôi không thể tiết lộ lịch trình của tổng giám đốc...."

Có lộn không vậy, mình là vệ sĩ của cô ta đấy!

Nhưng vốn dĩ Đường Trương Mạt không muốn thuê anh, tất nhiên cũng sẽ không ngoan ngoãn phối hợp, cô ta còn đang bị gãy một tay. Cô cũng ta to gan thật, không sợ thứ mất đi tiếp theo sẽ là một chân sao? Hoắc Vu Phi thật không biết nên mắng cô hay bội phục cô nữa, rốt cuộc là cô ta không sợ chết hay rất muốn chết?

Mặc kệ thế nào, anh không thể để cho cô dễ dàng thỏa chí được. Rất may Hoắc Vu Phi anh đã nhanh tay nhanh mắt nhìn qua toàn bộ lịch trình tuần này của cô, chỉ cần cô không có việc gì đột xuất là có thể tìm được bất cứ lúc nào. Anh chạy ô-tô tới khu công trường Tín Nghĩa, quả nhiên thấy cô khoác bộ đồ công sở đứng ở đó, đầu đội mũ bảo hiểm, đang bàn luận gì đó rất nghiêm túc. Mà tay phải của cô vẫn còn bó bột trắng đến lóa mắt.

"Anh đến muộn." Đường Trương Mạt quay đầu lại nhìn thấy anh cũng không mấy bất ngờ.

"Nhờ phúc của cô." Hoắc Vu Phi đi tới, đột nhiên xoay người nhìn thẳng mặt cô.

Đường Trương Mạt nhất thời sững sốt, cảm thấy có gì đó là lạ. Dưới ánh mặt trời chói chang, người đàn ông mặc quần áo chỉnh tề, ngay cả cà vạt cũng không xô lệch, sát khí đến độ mang thêm cặp kính dâm là có thể đi diễn ‘Bố già’ được rồi. Anh nhìn cô, đôi người màu xám tro được ánh nắng phản xạ sáng ngời, lái xe với tốc độ như thế mà mặt vẫn nghiêm nghị không biến sắc, nhìn anh thế này lại khiến hô hấp của cô đột nhiên rối loạn.

Có lẽ trời nắng nóng quá, cô bị nhìn đến mặt đỏ cả lên, "Anh làm gì mà ăn mặc giống xã hội đen dữ vậy?"

"Đây là đồ đồng phục." Hoắc Vu Phi cong cong khóe môi khiến lồng ngực Đường Trương Mạt chợt thất lại, không thể nào phủ nhận nụ cười kia thật sự vô cùng quyến rũ.

"Cô biết tại sao vệ sĩ đều mặc như thế này không? Mục đích là để đe dọa, nói cho những người có mục đích xấu kia biết, người này là do tôi bảo vệ, muốn ra tay tốt nhất trước tiên hãy xem lại khả năng của mình. Có câu nguy cơ cũng chính là chuyển cơ, càng rêu rao hô hào thì lúc ra tay càng khó khăn hơn..."

"Toàn là đạo lý nguy hiểm." Chỉ thuận miệng hỏi về cách ăn mặc mà anh lại kéo theo một đồng lý luận, miệng người này hình như không biết mùi hay sao ấy nhỉ?

"Nguy hiểm cũng phải có lý, hướng chỉ những điều tôi nói đều là sự thật." Dứt lời, Hoắc Vu Phi móc từ trong túi áo ra mắt kính đeo lên, khí thế càng thêm áp bức người khác, "Đúng rồi, cô trang điểm chưa đều, viền mắt vẽ bị lệch, kẻ mắt trong xe sao? Dùng tay trái hả? Lợi hại thật! Sau này đừng tự làm khổ mình như vậy, mà cô cũng không còn cơ hội đó nữa đâu." Anh cười.

"Anh..." Đồ khó ưa! Đường Trương Mạt vội vàng lấy gương trang điểm ra, ghé mắt nhìn, quả thật hơi lệch một chút, nhưng nhìn kỹ thì mới nhận ra.

Anh ta có hòa nhân kim tinh (*) à? Cô trừng mắt nhìn anh, quyết định không lãng phí thời gian nữa, tiếp tục quay sang thảo luận công việc với người quản lý phòng khai thác hạng mục.

[* Hòa nhân kim tinh: Một trong những phép thuật của Tôn Ngộ Không, có thể nhìn thấu vạn vật]

Công trường này là vị trí nhà họ Đường sẽ mở một công ty bách hóa vào cuối năm nay, lần này cô vội vã về Đài Loan cũng chính là vì sự kiện này. Trước mắt, tòa nhà cũng đã xây xong phần khung, còn nội thất bên trong cần thay đổi một chút so với kế hoạch ban đầu.

Đường Trương Mạt rất coi trọng kế hoạch lần này, lúc đầu bách hóa Đường Á ở Miami cũng do một tay cô gây dựng. Phía bên trong tòa nhà vẫn đang thi công, có nhiều chỗ vẫn còn khung sắt. Hoắc Vu Phi đi phía sau, nhìn cô gái phía trước mang đôi giày cao mười phân mà cứ như đi trên đất bằng, không khỏi bội phục.

Người ta nói tướng sinh từ tâm, trước nay anh không nghiên cứu gì về thuật xem tướng, nhưng từ khuôn mặt, hành động của cô đều toát lên là một người kiên định, không dễ dàng bị suy sụp. Anh biết đa số người nhà họ Đường đều có được tính cách đặc biệt này, bao gồm Đường Tả Lâm chủ trước của anh cũng vậy, anh đang nghĩ, thực ra anh cũng không hề bài xích với những người có tính cách này....

"Làm gì nhìn tôi mãi thế?"

Đường Trương Mạt quay đầu lại cau mày, tỏ ra khó chịu, dù sao bị người ta nhìn chằm chằm lâu như thế rất khó xem như không có gì được, hơn nữa khí thế của người đàn ông này cũng không thể xem nhẹ, đặc biệt là còn khiến người xưa nay luôn kiêu ngạo như cô cũng mất tập trung.

Hoắc Vu Phi lúc này mới hoàn hồn, nhận ra mình nhìn cô nhìn đến ngẩn ngơ, nghĩ lại có chút buồn cười, "Tại thấy em đẹp quá, honey à!"

"Đồ thần kinh." Cô xùy một tiếng, nhưng cũng khẽ mỉm cười. Dù sao câu nói này cũng dễ nghe hơn những lời khi anh chê cô trang điểm chưa đẹp, hướng chỉ cô quả thật rất xinh đẹp, Đường Trương Mạt cũng không phủ nhận, "Tính lực dồi dào như vậy thì chú ý xung quanh cho tôi, nhớ kỹ tôi thuê anh là để bảo vệ người bên cạnh tôi đấy." Nếu không phải vậy, cô nhất định sẽ không chịu đựng được việc có cây cột điện lớn cứ đi theo phía sau.

"Hả, không phải bảo vệ cô sao?"

"Không cần." Thấy ánh mắt anh liếc cánh tay phải của cô, Đường Trương Mạt bấu môi, "Lui về phía sau một chút đi, anh đứng gần quá sẽ quấy rầy tôi đấy." Cũng quấy nhiễu đến... lực cảm ứng của cô. Đường Trương Mạt không thể nói cho Hoắc Vu Phi biết chuyện này được. Năng lực này của cô đã có bẩm sinh. Khi cô còn bé chỉ có thể dựa vào nó mà cảm nhận người nào thật lòng đối với cô, người nào có ác ý. Cô vốn tưởng rằng giác quan thứ sáu của mình nhạy hơn người ta một chút thôi, nhưng càng lớn, cô có thể chỉ cần chạm vào đồ vật để cảm nhận lạnh hay xấu, mà muốn cảm nhận được rõ hơn thì cần phải tuyệt đối tinh táo, nếu có người bên cạnh thì sự phán đoán của cô sẽ bị phân tâm, cho nên cô mới không thích có người khác bên cạnh mình. Nhưng bây giờ có người lại cố tình cố quần lấy không tha.

Hoắc Vu Phi hạ tay xuống nhưng vẫn giữ khoảng cách đứng gần cô, anh phải bảo đảm rằng nếu có chuyện bất ngờ xảy ra có thể lập tức xông lên trước bảo vệ cô. Sự cố chấp này của anh khiến cô thoáng rung động. Mà điều đó là thật lòng, Đường Trương Mạt có chút bất ngờ, cái người từ lần đầu gặp mặt không nói được một câu thật lòng nào lúc này lại đang biểu lộ rất rõ: Anh thật lòng bảo vệ cô.

Tim cô chợt đập loạn nhịp, cũng có chút cảm động. Cho dù như thế nào, có người kiên quyết bảo vệ sự an toàn cho cô như vậy cũng đều khiến người ta cảm kích, tâm trạng vui sướng lẫn ấn áp đó nhất thời khiến cô bản thân mất tập trung. Kỳ lạ thật, sao cô lại cảm thấy người đàn ông này đột nhiên nhìn rất thuận mắt?

"Nữ Vương đại nhân?" Hoắc Vu Phi thuận miệng gọi, cảm thấy cách xưng hô này rất thích hợp với cô: đáng vẻ cô kiêu ngạo kiên cường, ánh mắt màu nâu sáng ngời, hành vi cử chỉ lúc nào cũng nổi bật như những vì sao vây quanh mặt trăng vậy.

Đường Tương Mạt nghe anh gọi vậy thì nhú mào, "Anh còn gọi tôi như vậy nữa tôi sẽ lập tức bắt anh quỳ dưới chân tôi đấy."

Còn nói không phải Nữ Vương! "Là vinh hạnh của thần, thưa bệ hạ."

Dứt lời, Hoắc Vu Phi còn trưng ra bộ mặt thành khẩn, quỳ xuống thật. Đường Tương Mạt sợ hết hồn, vội vàng lui về phía sau, những người xung quanh nhìn cảnh này đều lộ vẻ kinh ngạc, đứng xem hai người diễn tuồng. Mạt Đường Tương Mạt đỏ bừng bừng, "Da mặt của anh rốt cuộc dày tới mức nào hả?"

"Ồ, câu hỏi hay đấy. Hình như là không có giới hạn!" Anh cười híp mắt, tháo kính râm xuống, thương thức nhìn khuôn mặt trắng như phấn của cô đang đỏ bừng lên như bắt lửa. Người đẹp thẹn thùng luôn là cảnh vui tai vui mắt, tuy về thẹn thùng này là vì giận quá hóa thẹn.

Đường Tương Mạt không nắm thóp được anh, quả thật không thể nói chuyện nghiêm túc với anh chàng này được.

Cô nghĩ nếu anh nghiêm túc, không phải tiếp cận mình vì để thỏa mãn niềm vui cho bản thân thì có lẽ cô sẽ thử tiếp nhận người vệ sĩ như anh, nhưng bây giờ cô thực sự không có cách nào chịu đựng nổi chuyện này rồi...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

"Phiền cậu lấy giấy bút đưa cho anh ta giúp tôi."

Cô chỉ vào một cặp dưới đứng cạnh đó nói, Hoắc Vu Phi không hiểu nhận lấy, "Để làm gì?"

Đường Tương Mạt nháy mắt mấy cái cười, "Ghi ra cho tôi buổi tối ăn gì."

"Ê, tôi không phải đầu bếp nha!" Có nhầm hay không vậy?

Hoắc Vu Phi lớn giọng nói, Đường Tương Mạt vẫn không có phản ứng, môi hồng thoáng nở nụ cười ranh mãnh, "Thế thì tôi cũng chẳng biết anh còn những kỹ năng nào khác nữa."

"Không biết có khi sẽ tốt hơn." Hoắc Vu Phi đeo kính lên, âm thầm khinh thường, vì những lời này của Đường Tương Mạt nói mà rầm rập mở giấy bút ra, "Hôm nay coi như ông đây mở lòng từ bi, thể hiện tài năng. Muốn ăn cái gì nói mau, còn cô nữa, tốt nhất tối nay tan việc sớm một chút, nếu không trong siêu thị không còn đồ ăn tươi đâu..."

Khi anh nói câu 'Không biết có khi sẽ tốt hơn' sau đó ý nghĩa lóe lên điều gì đó nhưng cũng nhanh chóng biến mất... Nhưng Đường Tương Mạt vẫn nhận ra được.

Cô nhìn người đàn ông này, thái độ anh ta cứ như nửa thật nửa giả, nhưng bản chất của anh ta không phải không tốt, ít nhất sẽ không đâm sau lưng người khác. Anh hay léo lợ nhưng không hèn hạ, xét về phương diện nào đó còn có thể coi là người chính trực, chỉ có điều anh hay dùng những hành động cột nhà bẻ ngoài che giấu sự chân thật bên trong, khiến người khác không nhìn ra được.

Cô không biết nguyên nhân anh làm như vậy là gì, cũng không có ý muốn biết, có điều cảm giác dành cho anh cũng ít nhiều khác trước, chỉ ít cũng không phải kiểu vừa gặp đã cảm thấy không hợp khẩu vị.

"Quả thật, không biết sẽ tốt hơn..." Điều này thể hiện... cô rất an toàn.

Hoắc Vu Phi không nghe rõ lời cô vừa lầm bầm, "Cái gì? Cô nói món gì?"

Đường Tương Mạt cười, "À, tôi nói nhất thời tôi không nghĩ ra được mình muốn ăn gì, cho nên thực đơn tối nay vẫn phải nhờ anh nghĩ giúp rồi. Yên tâm đi, tôi không kén ăn đâu."

Đường Tương Mạt dễ nuôi thế này thật sự nằm ngoài dự đoán của Hoắc Vu Phi,

Cô không kén ăn, dường như chỉ cần thứ gì không quá khó ăn thì đều có thể nuốt được, có lần anh cố tính bỏ nhiều muối nhưng cũng không thấy cô kêu ca gì. Mặc dù tay phải đang bó bột, vậy mà cô vẫn không cần ai chăm sóc, một tay tự mình làm mọi chuyện, cô thà rằng tự mình chậm rãi làm còn hơn để người khác làm giúp.

Còn nữa, cô quả thật có rất nhiều áo T-shirt in đủ loại hoạt hình, mỗi ngày mặc một cái khác nhau, khiến Hoắc Vu Phi có cảm giác như đang quay trở về

tuổi thơ.

Sự đố kỵ nhau gât gât lúc đầu dường như không còn nữa, tuy cô vẫn còn không thích việc anh luôn bám sát theo sau nhưng cũng không làm những việc bỏ rơi anh như hôm đầu tiên nữa.

Đây chính câu nói bất hữu ‘muốn nắm bắt được trái tim một người, thì trước tiên phải mua chuộc dạ dày người đó’ sao? Hoắc Vu Phi chìm trong suy nghĩ, nếu không phải vậy anh thật sự không hiểu được thái độ đột nhiên hợp tác này của cô là do đâu.

Thật ra Đường Tương Mạt chỉ cảm thấy, sự hiện diện của người này cũng không khó chấp nhận như vẫn tưởng. Dù sao thời gian cô ở Đài Loan cũng không còn nhiều nữa, tuy vẫn còn nhận được thư đe dọa, nhưng cô không quan tâm, hàng ngày vẫn làm những việc đã định từ trước.

Đối với việc này, Hoắc Vu Phi thật sự không hiểu được, "Tôi nghĩ với cương vị của cô, hàng ngày chỉ cần ngồi trong phòng làm việc ký văn kiện, giấy tờ thôi chứ, đâu cần phải tự tay làm những việc này?"

Cô đáp lại anh bằng một cái liếc mắt, giọng khinh thường, "Nếu anh mệt thì cứ ở lại trong phòng làm việc ngồi máy lạnh và uống cafe nghỉ ngơi, tôi không ngại đâu."

"Được rồi." Hoắc Vu Phi đầu hàng, cô là chủ, cô vui là được rồi, anh không nhìn được liếc nhìn đôi giày cao gót chưa từng hạ xuống nửa phân dưới chân cô, vô cùng bội phục, "Cô xuất thân từ đoàn xiếc ra hả? Chuyên môn của cô là đi cà kheo?"

"Đừng nghĩ đôi giày này là gánh nặng nhé." Mắt Đường Tương Mạt chợt lóe lên tia lạnh, đột nhiên xoay người thẳng chân đá sang bên cạnh, Hoắc Vu Phi gian nan lùi lại, nhưng gót giày chỉ dừng lại trước mặt anh ba cm, hết sức nguy hiểm.

Anh nhếch mày huyết sáo, "Bản lĩnh thâm hậu thật!" Theo anh được biết, người nhà họ Đường từ nhỏ đều được học Không Thủ đạo(*) cùng Judo, thậm chí còn được huấn luyện bắn súng, xem ra võ nghệ của Đường Tương Mạt cũng không tồi.

(*) Không Thủ đạo (Karate): một môn võ Nhật Bản có nguồn gốc từ võ thuật Thiếu Lâm Tự, Trung Quốc, không dùng các khí giới để đánh nhau, phân thành thể tiến công và thể phòng ngự.

Đường Tương Mạt không nói nhiều, chỉ trừng mắt nhìn anh, có chút không cam lòng. Người đàn ông này thâm tàng bất lộ (không để lộ tài năng), vừa rồi cô đột nhiên đá tới như vậy, anh ngay cả ánh mắt cũng không đổi, bình tĩnh lùi lại một khoảng cách vừa đủ, không để cho mình bị thương, cũng không để người khác nhận ra được mình phản ứng rất nhanh, còn cho rằng mình thiếu chút nữa đã đá trúng anh rồi.

Cô tập võ nhiều năm, tự nhận công phu không tồi, nhưng Hoắc Vu Phi cho cô cảm giác dò không thấy đáy, sự mạnh mẽ tiềm ẩn này khiến cô có chút... ừm... khó chịu. Cô thử động đậy cánh tay phải vẫn còn bó bột của mình, quyết định trước khi rời Đài Loan sẽ tìm cơ hội thử bản lĩnh của anh xem thế nào.

Hai người cứ không mặn không nhạt như vậy suốt hai tháng, bột thạch cao trên tay Đường Tương Mạt cuối cùng cũng có thể gỡ ra. Cảm giác có được tự do vô cùng kỳ diệu! Tâm trạng của cô vô cùng tốt, tốt đến mức ngày hôm sau thức dậy nghe Hoắc Vu Phi quen thói nói xằng nói bậy cũng không để ý....

"Chào cùng buổi sáng, hôm nay tôi có cảm giác rất là yêu cô!"

Những lời tình cảm sến súa này, độ chân thành so với hàm lượng nước trái cây nguyên chất trong mấy thứ đồ uống trên phố còn ít hơn. Đường Tương Mạt đã nghe nhiều đến mức lỗ tai tê liệt rồi, bình thường cô đều xì mũi coi thường, hoặc là mắt điếc tai ngơ, hôm nay lại đột nhiên quay lại nhìn anh cười thật tươi: "Thật sao? Tôi cũng yêu anh lắm!"

Dứt lời, cô mặc kệ Hoắc Vu Phi đang đực mặt ra, tự nhiên ngồi xuống bàn ăn. Hôm nay là bữa sáng kiểu Tây, trong chiếc đĩa vàng óng ánh có xếp bánh mì nướng đang tỏa ra mùi thơm ngào ngạt, bên cạnh còn bát trứng luộc nghiền như, một đĩa thịt bò rọi chiên giòn, cùng một đĩa salad. Tay trái cô cầm tách cafe, tay phải cầm nĩa, rốt cuộc có thể trái phải cùng làm rồi, thật tốt!

Về mặt cô thỏa mãn hạnh phúc, đôi mắt nâu sáng trong long lanh hết như con nít vậy. Lần đầu tiên Hoắc Vu Phi thấy vẻ mặt này của cô, bàn tay anh cũng vì vậy mà nóng bừng, chợt rất muốn xoa nắn khuôn mặt trắng nõn của cô, cảm giác ấy chắc là rất tuyệt....

Đường Tương Mạt ăn bánh mì nướng cùng với cafe, mới cắn được một nửa, chợt ngẩng đầu nhìn Hoắc Vu Phi hiếm khi im lặng không nói gì như lúc này: "Sao im lặng thế?"

"Không có gì." Anh cười gượng, theo bản năng nắm chặt tay, bỗng dưng phát hiện hai tháng qua anh thật sự không hề trách cứ gì việc nấu ăn cho cô, đối với người xưa nay cả thèm chóng chán như anh quả thật đây là chuyện hiếm có. Thậm chí bởi vì cô không kén ăn, cái gì cũng ăn được lại làm cho anh suốt ngày phải thử nghiệm đủ loại món ăn.

Nếu một ngày nào đó anh không làm vệ sĩ nữa, nói không chừng anh sẽ mở một quán cơm nhỏ, có điều với tính cách của anh, khẳng định khai trương chưa được ba ngày liền đổi sang việc khác rồi.

Nghĩ đến đây, Hoắc Vu Phi liền nói một câu không ai tin được: "Có lẽ tôi thật sự yêu cô mất rồi..."

"Hài hước đấy." Độ điên của người này lại thẳng cấp rồi, thật đáng thương.

Đường Tương Mạt lườm anh một cái, tất nhiên không ngu ngốc đến mức tin anh nói thật. Cho dù cô không có khả năng cảm ứng, sống cùng nhau hai tháng cũng đủ để cô hiểu được tính cách đối phương. Có yêu hay không không cần nói ra miệng, cũng không cần bất kỳ bản lĩnh nào, nếu như anh thật sự yêu cô, dù anh chỉ nằm một chỗ giả chết cô cũng cảm nhận được.

Hôm nay Hoắc Vu Phi không biết tại sao mình lại cảm thấy bất mãn với phản ứng quen thuộc này của cô, anh cho rằng mình đã là một người không tìm không phải rồi, không ngờ nhân ngoại hữu nhân (ý là người giỏi còn có người khác giỏi hơn), cô gái này còn vô tâm hơn cả anh.

"Một người đàn ông như tôi mà suốt ngày luôn mồm tỏ tình với cô, cô không thể cho tôi chút phản ứng à?" Anh thật sự nghi ngờ cô gái này không biết hai chữ 'động lòng' viết như thế nào, tốt xấu gì hai người bọn anh ngày đêm ở cạnh nhau suốt hai tháng rồi mà?

Những lúc như này, bình thường Đường Tương Mạt chỉ cần hừ mũi hai tiếng tỏ vẻ khinh thường là xong. Hoắc Vu Phi rất vô vị, động một chút là sẽ làm ấm ỉ, sau đây chưa đến ba giây lại biến trở về dáng vẻ mặt dày kia, trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách.

Nhưng cô lại nói: "Nếu trên cây cột điện có dán biển quảng cáo 'tôi yêu cô' thì tôi có thể cho nó phản ứng gì?"

"Hừ?"

"Có điều anh không phải là cây cột điện." Lời này cô nói rất nhỏ, hình như còn thờ dài. Thẳng thắn mà nói, gần lúc xa sống cùng anh hai tháng, cô cũng không hoàn toàn là vô cảm. Đường Tương Mạt đặt đồ ăn xuống, đôi mắt long lanh nhìn anh hỏi: "Vậy anh muốn tôi có phản ứng gì đây?"

Hoắc Vu Phi ngẩn người, "Thì là những phản ứng... lẽ nào cô không hiểu sao?"

Dường như Đường Tương Mạt cũng không muốn anh trả lời, hỏi xong liền tiếp tục vui đầu ăn, không để ý anh vẫn còn đang ngây ra, nhắc nhở: "Mau ăn nhanh đi, sáng nay tôi phải đến công trường."

Nói xong cô liền quay người trở về phòng, dù chỉ một chút cũng không muốn biết bản thân đã bị anh làm cho rung động đến thế nào.

Đối với cô mà nói, những vấn đề này ngủ đông đã lâu, cô không hiểu rõ cuộc người đàn ông này muốn làm gì. Những lời nói mập mờ kia, nếu như ban đầu chỉ là nói vì thú vị, thì qua hai tháng cũng ngán rồi chứ, thế nhưng anh lại không ngại phiền, nói đi nói lại, giống như việc đó đã trở thành một thói quen đùa giỡn vô hại.

Thật ra cô có thể cười trừ, tiếp tục mắt điếc tai ngơ, đến khi cô rời Đài Loan, hai người sẽ chẳng liên quan gì đến nhau nữa, nhưng... lời nói nào cũng đều có sức mạnh.

"Tên đáng ghét..." Đường Tương Mạt dựa người vào cửa thờ dài. Người xưa thường nói 'Ngôn linh', ý là lời nói ra dù nhiều hay ít đều sẽ có tác dụng, bị một người từ sáng đến tối tỏ tình lấy lòng, mặc dù lúc đầu là không thích, cũng rất khó có thể hoàn toàn thờ ơ.

Không ai không thích được người khác yêu cả, mặc dù biết rõ đó là giả, khát vọng được yêu ở nơi nào đó trong đáy lòng vẫn sẽ vì thế mà rung động, vì vậy sự phòng bị dần được gỡ xuống, cứng rắn cũng dần trở nên mềm mại....

Đó không phải chuyện tốt. Đường Tương Mạt vỗ trán, cảm thấy ngực có chút đau, dù là rất nhẹ.

Cô nghĩ, đúng thật là mình không nói đến chuyện yêu đương quá lâu rồi mới có thể bị người đàn ông vừa gặp đã biết không phải người lương thiện gì này kích thích. 'Đàn ông không xấu phụ nữ không yêu' chỉ dành để lừa gạt những cô nàng mới lớn thôi, cô không còn trẻ tuổi nên rất rõ mình cần gì. Tình cảm vững chắc có thể tin tưởng mới là thứ cô muốn, Hoắc Vu Phi nhầm rồi, cô không phải không tìm không phải, mà là không muốn lãng phí tìm phải quý giá cho người không cần thiết.

Cô nhớ tới dáng vẻ như bị nhét một quả trứng vào miệng vừa rời của anh, sự buồn bực trong lòng dần dần trở thành hả hê vui vẻ.

Hừ hừ, đáng đời, ai bảo anh không biết nặng nhẹ như thế? Tốt nhất cả đời này ngâm chặt miệng lại cho tôi, người thật lòng ở bên cạnh mình ít đến đếm trên đầu ngón tay, nếu như thật sự muốn thì sẽ nghĩ bằng mọi cách để có được, nhưng có chấp nhận hay không, đó chính là việc của cô....

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Hiếm khi có được một buổi sáng an lành tuyệt vời.

Đường Tương Mạt muốn ngồi xe đến công ty trước, được ngồi trong xe vô cùng thỏa mãn mà cảm thán. Cô liếc nhìn người đàn ông đang chuyên chú quan sát tình huống xe cộ ở phía trước qua kính chiếu hậu, gương mặt tuấn tú như điêu khắc ấy nếu đứng lên tiếng thì thật đúng là một người đàn ông hoàn hảo, tuy nhiên... đó chỉ là vẻ bề ngoài.

Sau khi bị cô bỏ mặc lúc sáng, thái độ của Hoắc Vu Phi vẫn giống như thường ngày, chỉ là bớt nói hơn, không còn hề mở miệng ra là nói những lời nói khiêu khích người khác nữa. Cô vừa cảm thấy lỗ tai được yên tĩnh, mặt khác lại thấy sự yên tĩnh này quá mức đến không thể chấp nhận.

Vì không muốn gây sự hoang mang cho nhân viên, chuyện cô bị đặt bom lần trước cũng được xử lý trong yên lặng. Trong công ty Hoắc Vu Phi giữ thân phận là phụ tá của cô, bây giờ, bất cứ buổi kiện được gửi tới phòng làm việc của cô đều phải qua tay anh kiểm duyệt, "Mười ba, mười bốn, mười lăm là thư, tháng này phá kỷ lục rồi."

Về mặt Hoắc Vu Phi hiếm thấy nghiêm túc như lúc này, cẩn thận đếm số thư đe dọa, xác nhận không có nguy hiểm gì mới đưa cho Đường Tương Mạt xem. Thân là cấp cao của một công ty cao cấp, cô lẽ không phải chỉ có cô mới nhận được những thứ này, có vài người nghĩ mắt không thấy thì lòng sẽ không phiền, vì vậy những thứ này đều để cho thư ký xử lý, còn cô....

Đường Tương Mạt nhếch nhếch môi, uy hiếp người khác cũng là một nghệ thuật, chỉ với vài ba câu nói băng quơ đã khiến người ta sợ hãi, hơn nữa còn phải làm đủ mọi cách để người ta không thể nào truy lùng ra mình, những việc này đều phải cần xử lý vô cùng khôn khéo.

Có người căm ghét cô mà dụng tâm làm những chuyện như vậy, cô thật không biết có nên cảm thấy vinh hạnh hay không nữa.

Đường Tương Mạt xem sơ qua rồi vứt chúng sang một bên, nhìn những lá thư đe dọa đó nhưng không có chút phản ứng nào. Ngẫm nghĩ lại thời gian cô ở Miami vậy mà an toàn hơn nhiều, chỉ ít thì ngay cả một góc lá thư hăm dọa cũng không có thấy.

Thấy về mặt vô cảm của cô, Hoắc Vu Phi chỉ biết ghen ngào câm nín. Cô gái này thực sự không để tâm đến sự an nguy của bản thân sao? "Cô không sợ chết hả?"

Đường Tương Mạt miễn cưỡng nhìn anh nói: "Tôi đương nhiên sợ, nếu không sợ thì thuê anh làm gì?"

Tốt nhất là cô cam tâm tình nguyện thuê tôi!

Thật ra từ hai tháng trước cô đều như vậy, nói dễ nghe là đã nhìn thông suốt, nói khó nghe là bất chấp mặc kệ đến đâu hay đến đó. Lúc đầu cũng chính vì vậy mà anh cảm thấy hứng thú, nhưng tại sao bây giờ anh lại không có cảm giác vui vẻ như vậy?

Có lẽ trong lòng rất buồn bực, nên về mặt anh cũng không được vui tươi như ngày thường, 'Anh muốn tôi phản ứng thế nào đây?' câu hỏi lúc sáng của cô văng vẳng bên tai khiến anh giật mình. Hai tháng này anh vẫn luôn nói yêu cô, thích cô, không lẽ là thật rồi sao? Không, không phải, anh chỉ cảm thấy chơi như vậy rất vui, mà sự hưởng ứng của cô cũng khiến sự vui vẻ của anh tăng thêm không ít.

Dĩ nhiên, Đường Tương Mạt là một cô gái rất quyến rũ, nhưng còn chuyện có khiến anh sinh ra cảm giác đặc biệt gì hay không... Có trời mới biết mấy chục năm qua anh không biết động lòng là gì cả. Hoắc Khắc Cần luôn nói anh là người vô tâm, chính anh cũng không phủ nhận, nhưng không cảm thấy có chỗ nào không tốt, mặc dù thỉnh thoảng... thỉnh thoảng anh có chút hâm mộ tình cảm của thằng em anh với vợ của nó, nhưng từ trước đến nay chưa từng có ý nghĩ yêu đương. Cho nên, tốt nhất Đường Tương Mạt đừng cho anh bất cứ 'phản ứng' gì, nếu không anh sẽ rất khó giải quyết....

"Anh sao thế? Về mặt khó coi vậy."

Ánh mắt đầy vẻ khó hiểu của Đường Tương Mạt khiến Hoắc Vu Phi đột nhiên rất muốn thổ huyết, mới sáng sớm cô gái này đã hỏi giống như cho anh 'phản ứng', kết quả lại chẳng có gì! Đầu óc anh bị cháy rồi mới phiền não vì chuyện này, đúng là thần kinh mà!

"Không phải cô nói muốn đi đến công trường sao? Đến giờ rồi, đi thôi." Về mặt anh buồn bực, không hiểu được rốt cuộc là mình khó chịu cái gì, có lẽ bởi vì đã lâu rồi không có bị rối loạn vì một người, đột nhiên như vậy khiến anh không quen. Khách quan mà nói, Đường Tương Mạt càng bình tĩnh như vậy thì càng khiến người ta thấy giận, trong lòng Hoắc Vu Phi thật sự không cân bằng, không nghĩ rằng mình thật lòng 'tò tính', vốn dĩ chỉ muốn trêu đùa mà thôi.

Vì vậy hai người đi tới công trường, hiện tại kết cấu cơ bản coi những cũng gần hoàn tất, quản lý công trường dẫn Đường Tương Mạt đi tham quan, giải thích cận kề tình hình của mỗi vị trí, thỉnh thoảng nói lên ý kiến của mình.

Nắm cửa, tay vịn cầu thang, thang máy, vị trí đặt tủ trong mỗi căn phòng đều do cô đề xuất, nhất là những đồ nhập khẩu cao cấp, cấp dưới không điều gì được, Đường Tương Mạt liền đưa ra đề nghị.

Cô nói chuyện không phải theo kiểu áp đặt, nhưng lại khiến người khác không sao phản bác được, giọng cô là giọng nữ trung, trầm thấp, âm sắc nghe giống như đàn vi-ô-lông vậy, thỉnh thoảng có cấp dưới nào đó đưa ra được cách làm tốt, cô sẽ cười khích lệ, không tiếc lời khen ngợi đối phương.

Cô không cố ý thể hiện dáng vẻ của cấp trên, nhưng khí thế khiến người ta khuất phục cứ tự nhiên tạo thành. Từ giọng điệu, ánh mắt, phong thái, động tác không chút qua loa đại khái mà đều suy tính rất kỹ càng. Nhưng trên thực tế cô không phải là một người đầy tâm cơ, cô chính trực, nói chuyện thẳng thắn, dù có phê bình nhưng cũng không khiến người ra cảm thấy bị tổn thương.

Làm việc với cô thực sự rất thoải mái. Cô hiểu rõ trường hợp nào nên nói cái gì, làm chuyện gì, hoàn toàn khác với người làm việc tùy ý như anh, trong hai tháng này cô thật sự khiến anh chú ý.

Trong chốc lát, Hoắc Vu Phi lại thất thần. Anh lắc đầu, gạt đi những suy nghĩ linh tinh kia, dĩ nhiên, chú ý tới cô là công việc của anh, nhưng anh đang nghĩ đến không phải là kiểu 'chú ý' này, chuyện này thật quá kỳ quái rồi... Anh không muốn thừa nhận bị câu nói buổi sáng kia của cô làm ảnh hưởng, không khống chế được mình. Cảm giác này giống như khi còn bé anh chơi trò ném pháo vào phân trâu vậy, vốn định hăm dọa người khác, cuối cùng lại nổ vào chính mình, đúng là tự làm tự chịu, có nỗi khó mà khó giải bày.

"Đây là.... báo ứng sao?" Hoắc Vu Phi lăm bằm, gãi gãi đầu, không nhịn được cười khở.

Trong lúc làm việc, nếu không cần thiết Đường Tương Mạt sẽ rất ít khi nói chuyện với Hoắc Vu Phi. Mà người đàn ông kia lúc này hình như đang rối rắm chuyện gì đó, hơi thờ vờ cùng rối loạn, anh bị dao động như vậy cũng khiến cô bị ảnh hưởng, cô nên bảo anh tránh mình ra xa một chút. Mặc dù luôn che giấu mạch suy nghĩ của cô cứ bị anh làm ảnh hưởng, không cảm ứng được gì nữa, nhưng lại có chút gì đó như là thích thú.

Đường Tương Mạt cười nhạt cho trái tim đang đi hoang của mình. Hai người cứ như vậy không ai nói với ai đi ra khỏi tòa nhà. Lúc đi ra chỗ để xe, tầm mắt hai người lơ đãng nhìn sang nhau, rồi dấy dưng quần lấy không dứt ra được.

Con mắt xám thẫm của Hoắc Vu Phi chăm chú nhìn cô, lưu luyến trên gương mặt cô. Đường Tương Mạt ngẩn ra, có cảm xúc nào đó trong lòng đang thăng hoa, nồng nhiệt. Người đàn ông này thân hình cao lớn, khuôn mặt góc cạnh, dưới ánh mắt lạnh lùng ẩn giấu ý cười, còn mang theo chút gì đó khiến tim người ta đập mạnh.

Cô lấy lại bình tĩnh, đang định mở miệng nói chuyện, thì đột nhiên lòng bàn chân chợt lạnh, bụng co rút, da đầu tê dại.

"Nằm xuống!"

Pằng! Pằng! Pằng!

Hai người gần như đồng thời thét lên, tiếp theo đó chính là âm thanh chất chứa của ba phát súng.

Những người khác hoảng hốt ôm đầu chạy thực mạng, tiếng thét chói tai vang lên bốn phía, sát khí ập tới giống như bị tạt một chậu nước lạnh, khiến cả người Đường Tương Mạt rét lạnh không thoải mái, nhưng một giây sau đó, một thân thể cao lớn mạnh mẽ bao lấy cô, sự ảm áp từ nơi hai thân thể tiếp xúc chậm rãi lan tỏa khiến cả trái tim cô cũng phát run.

Hoắc Vu Phi phản ứng rất nhanh, tìm một tấm chắn che chở cho cô, đối phương bắn ba phát, thấy không thành công liền vội vàng bỏ chạy, những người xung quanh hoảng hốt, vội vàng gọi cảnh sát.

Đợi đến khi xung quanh bình tĩnh lại, Hoắc Vu Phi thở phào nhẹ nhõm, "Chúng ta vào trong trước đã, cảnh sát lát nữa sẽ tới, còn có cả cánh nhà báo phóng viên nữa, bị họ quần lấy rất phiền toái...."

Đường Tương Mạt ở trong ngực anh từ đầu đến cuối không hề lên tiếng đáp lại, Hoắc Vu Phi rất đổi ngạc nhiên, lúc này mới cúi đầu, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn cô, "Không phải bị dọa xù rồi chứ?"

Giọng điệu trêu chọc, nhưng trong mắt là sự quan tâm thật lòng, thậm chí còn chút... hình như là đau lòng. Đường Tương Mạt hoàn hồn tái mặt, một giây sau đó không nói lời nào đưa tay gạt áo vest của anh, cởi áo sơ mi ra.

Hoắc Vu Phi không ngờ tới cô đột nhiên làm thế, nhất thời tay chân luống cuống, da mặt nóng lên, "Này này này, cô làm gì thế? Cô... cô không phải đang... Ui da!"

"Lắm lời!" Đường Tương Mạt một gối thúc vào bụng anh, không dùng lực, nhưng cũng đủ ngăn động tác của anh lại.

Hoắc Vu Phi muốn tránh nào có gì khó khăn, chỉ có điều anh tò mò muốn biết đột nhiên cô nổi điên như vậy là vì cái gì?

Đường Tương Mạt lột áo sơ mi của anh ra, không chút khách sáo sờ soạng khắp lồng ngực rắn chắc của anh, mới vừa rồi cô thấy hình như đạn bắn tới người anh, hiện tại chắc chắn anh không sao, viên đá ngẹn trong cổ họng rốt cuộc mới trôi xuống.

"Nữ vương bệ hạ, xin hỏi người hưởng thụ thân thể vi thần đủ chưa ạ?" Hoắc Vu Phi nhếch lông mày lên, trong mắt đầy vẻ trêu chọc.

Lúc này Đường Tương Mạt mới ý thức được tay mình đang đặt trên ngực anh... Thậm chí... còn chạm vào.... ừm... cái đó của anh.

Người khác nhìn thấy cảnh này đều tròn mắt kinh ngạc, Đường Tương Mạt cũng hiểu được mình hơi quá, đang định thu tay về thì bị Hoắc Vu Phi bắt lại, "Sao thế? Hưởng thụ xong cũng không phát biểu một chút cảm tưởng sao? Tỉm tiểu nhân thật sự đau đấy nha."

Cô hưởng thụ lúc nào? Khóe môi Đường Tương Mạt nhếch lên. Được, nếu anh đã chủ động, cô còn khách sáo làm gì nữa? "Cũng không tệ lắm, có điều vẫn còn thiếu một chút."

"Hả?" Thiếu cái gì?" Mặt Hoắc Vu Phi nhất thời biến sắc, còn chưa kịp lên tiếng hỏi, một giây sau liền la oai oái, "Cô... cô... cô... cô..."

"Chỗ này đeo một chiếc khuyên hân sẽ rất đẹp." Cô cười thật tươi, ngón tay véo mạnh vào nhũ nhục điểm nào đó trên ngực anh, lực dùng khá là mạnh.

Người đàn ông mạnh đến đâu bị véo chỗ đó cũng tê tái cả người, huống chi còn nghe cô nói cái khuyên gì đó, da đầu Hoắc Vu Phi rần rần rung chuyển, vành tai nóng bừng, nụ cười trên mặt như bị co giật, "Hóa... hóa ra khẩu vị cô nặng như vậy..."

"Mau mặc áo vào." Đường Tương Mạt liếc anh một cái, quay đầu vuốt mái tóc quăn lên trước che giấu khuôn mặt nóng bừng, thật ra thì tim cô đập rất nhanh, bàn tay phát run, trong lòng bàn tay đều là cảm giác tiếp xúc với da thịt người kia. Thân thể anh rất rắn chắc, có thể nhận ra được anh luyện tập rất thường xuyên, làn da dẻo dai đàn hồi, dĩ nhiên, còn có xúc cảm ở nơi đó...

Cô không phải người háo sắc, vừa rồi cũng chỉ là thuận miệng nói vậy để dọa anh thôi. Nhưng khi sờ thật, xét về phương diện nào đó, dường như... Cũng không tệ nhỉ?

"Xin cô đừng nhìn tôi bằng ánh mắt như vậy nữa, rất dọa người đấy." Hoắc Vu Phi nhanh chóng mặc áo vào, trên mặt hồng hồng một cách đáng ngờ, cảm giác mình như vừa gặp phải một cô gái gian ác, thích xé rách quần áo vậy, "Tôi không dễ dàng bán thân đâu."

"Anh muốn bán cũng phải có người chịu mua mới được." Đường Tương Mạt khinh thường hừ hai tiếng, nhớ tới lúc xảy ra chuyện, anh gần như hét lên cùng với cô, nhanh chóng xông lên trước che chở cô trong ngực. Anh hết sức bảo vệ cô khỏi sát khí lạnh lẽo khiến người ta buồn nôn, thậm chí anh còn nói những lời đùa cợt kia để khiến cô sao nhãng. Đường Tương Mạt cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều, thực sự thì cảm giác bị kẻ thù hăm hại rất buồn bực.

Hoắc Vu Phi nhìn ra được sắc mặt cô rất xấu. Không lâu sau, cảnh sát tới hiện trường, không chậm trễ liền lập tức hỏi cô về sự việc vừa rồi khiến tâm trạng khó khăn lắm mới khá lên của cô tụt xuống.

Làm xong tường trình, hai người vừa bước ra khỏi đồn cảnh sát, lại phải đối mặt với giới truyền thông. Hoắc Vu Phi vô cùng chuyên nghiệp, che chở cô khỏi sự 'tấn công' của những micro đưa tới, liên tiếp lặp lại một câu: "Cám ơn, không thể trả lời!"

Không lấy được thông tin, những phóng viên kia cũng nóng ruột, "Cô Đường, nghe nói trước kia cha cô cũng vì có quan hệ với xã hội đen mà bị khởi tố, có phải đột tấn công này có liên quan đến cha cô không?"

Đường Tương Mạt ngăn người, bước chân chợt dừng lại, đám phóng viên nhận thấy điều này liền lập tức xông tới, "Đứng rồi! Có phải cha cô muốn giết cô không?"

Chuyện ngày trước Đường Tương Mạt 'vì đại nghĩa diệt thân' đã được nhà họ Đường ếm nhem phong tỏa, nhưng vốn dĩ không có tường nào mà gió không lọt qua, cho nên tin tức ít nhiều cũng bị truyền ra ngoài. Mà hôm nay cô bị người ta ám sát ngay trên phố, cho dù sự thật có đúng như thế hay không, cũng là một tin tức vô cùng chấn động.

Tất cả mọi người đều đang đợi Đường Tương Mạt trả lời, phía sau dồn phía trước như sói thấy thịt, cô mở miệng như muốn nói gì đó. Nhưng Hoắc Vu Phi đã nhanh hơn cô, cười híp mắt nhận lấy microphone. "E hèm, vấn đề này hãy để tôi trả lời."

"Cái gì?" Đám người vây xung quanh Đường Tương Mạt đều ngăn ra. Anh tháo kính dâm ra, ánh mắt lấp lánh, cười tươi vô cùng, lập tức thu hút sự tập trung của ánh đèn flash. Không ngờ, một giây sau đó, anh nhìn thẳng vào ống kính, không chút ngưng ngừng cao giọng hát lên!

Cô còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh nhanh chóng nhét vào trong xe taxi, "Vô cùng vinh hạnh được mọi người tới nghe tôi hát! Hoan nghênh mọi người đến quay phim trực tiếp nhé, cần ký hợp đồng thì liên hệ sau nha, cảm ơn, cảm ơn!"

Chuyện... chuyện quái quỷ gì thế này?

Hoắc Vu Phi lên xe, có phóng viên hoàn hồn, nhận ra mình bị lừa bịp, có hết sức nắm lấy cơ hội cuối cùng, "Cô Đường, xin cô hãy trả lời! Kẻ chủ mưu có phải là cha cô không...?"

Rầm! Hoắc Vu Phi dứt khoát đóng cửa xe lại, tiếng ồn ào biến mất, không gian yên tĩnh dễ chịu.

Đường Tương Mạt vẫn còn đang duy trì tư thế bị anh nhét vào buồng xe, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc. Hoắc Vu Phi gần như ngồi sát cô, bầu môi, vẻ mặt lộ vẻ không được thoải mái, "Cô Đường à, cô có thể dời giá cho tiểu nhân một chút chỗ ngồi ngồi không?" Đùi của hai người họ như chồng lên nhau.

Tư thế này vô cùng mờ ám, anh không khỏi cảm thấy có gì đó không đúng, cảm giác tê ngứa quen thuộc dâng lên. Anh vội vàng che giấu đáy lòng đang thầm kêu hồng bét, không có chuyện nguy hiểm gì xảy ra chứ...

"À." Hai má Đường Tương Mạt nóng lên, khẽ dịch người, lúc này mới ý thức được hai người đang rất sát nhau.

Anh thấy cô như thể liền thở phào nhẹ nhõm, mặt đơ như cây cơ nhìn về phía trước. Cô vốn nghĩ rằng người đàn ông này sẽ chẳng bao giờ biết ngưng ngừng là gì, nên cũng không nghĩ nhiều, da mặt của anh thuộc dạng dày đứng đầu vũ trụ mới dám nhìn thẳng ống kính mà hát như thế.

Nghĩ đến vẻ mặt kinh ngạc của những phóng viên kia, tâm trạng cô liền trở nên sáng khoái, chuyện này quả thực rất buồn cười! "Anh... anh lợi hại thật! Ha ha ha ha ha...." Cô ôm bụng cười đến quần người không nói được lên lời, hoàn toàn không có chút hình tượng nào.

Hoắc Vu Phi biết cô đang chê cười mình, nhưng hiển nhiên tâm trạng của cô đã tốt hơn nhiều, không khỏi cong môi lên, "Sao? Tôi hát không tồi chứ?"

"Tạm được." Đường Tương Mạt ngừng cười, vừa bực mình vừa buồn cười lườm anh, "Tôi có thể thay anh liên lạc với công ty đại diện, tuy không thể thu hút được mấy cô gái trẻ, nhưng đáng người anh không tồi, có thể đóng được phim cấp ba đó."

"Cô muốn nói đến phim giống kiểu 'thợ điện Đài Loan' ý hả? Tôi chỉ có thể chụp ảnh 'vệ sĩ quyền rữ' được thôi....."

"Phụt!" Cô dờ khóc dờ cười, sao chuyện bịa đặt qua miệng anh lại thành chuyện có thật vậy? "Đứng rồi, vừa rồi anh hát bài gì thế?" Cô chỉ nghe được là tiếng Anh, những thứ khác.... Tình huống thật sự quá hỗn loạn, cô thực sự không nghe ra được.

"Là một bài dân ca Nam Phi, cho nên cô chưa từng nghe qua đâu, trước kia tôi có một đồng đội là người Nam Phi, tôi rất thích dân ca của họ...." Dứt lời, Hoắc Vu Phi không biết xấu hổ cất tiếng hát lên lần nữa.

Mất đi những tiếng ồn ào kia, tiếng hát của anh vang vọng trong buồng xe, trầm thấp, hùng hồn, uy lực, khúc điệu nhẹ nhàng, lời ca đơn giản chân thành tha thiết khiến lòng người rung động.

Đường Tương Mạt nghe đến mắt tròn, trái tim theo từng lời anh ca mà đập theo đệm nhạc. Cô từng nghe các buổi trình diễn nghệ thuật, nhưng chưa từng nghĩ rằng có một ngày mình lại sẽ bị một người thuận miệng hát mà khiến cho rung động, vết thương như kim đâm trong tim lúc trước giống như được vuốt ve, hơi nước dần dâng lên nơi khóe mắt, cô chợt cảm thấy như trên người đàn ông này đang tỏa ra thứ ánh sáng khiến lòng người ấm lại.

Càng làm cô rung động hơn, Đường Tương Mạt lúc này đang đối diện với mắt anh, đôi mắt màu xám thẫm như cách xa trần tục, con ngươi sáng ngời khiến người ta nhẹ nhàng thoải mái. Giờ phút này, tiếng hát nhẹ nhàng, ánh mắt dịu dàng của anh khiến cô thật an lòng.

Còn anh thì vẫn đang cất tiếng hát: Anh khao khát đêm nay em là của anh, hãy ngã vào lòng anh hồi cô bé u buồn, thế giới này thật tuyệt vời biết bao khi có em ở đây....

Cô đã hoàn toàn bị bắt mắt tròn, một bước sa chân là không thể quay đầu. Cô vốn tưởng rằng anh không thật lòng, nhưng thực ra, sự chân thành của anh được giấu trong những lời nói cợt nhả trên đùa, trong từng hành động quan tâm đến cô, lúc này, theo từng lời ca anh hát, sự chân thành đó càng thêm rõ ràng.

Làm sao bây giờ? Đột nhiên cô cảm thấy hốc mắt mình bị ướt, tầm mắt nhìn chằm chằm người bên cạnh không tài nào dứt ra được...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nói* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

"Cảm động không?" Nhưng chỉ trong chốc lát, Hoắc Vu Phi đã khôi phục lại dáng vẻ không biết xấu hổ thường thấy.

Thực ra trong lòng anh đang rất rối loạn, cách Đường Tương Mạt nhìn anh rất khác thường, con ngươi màu nâu nhạt giống như hồ nước mùa thu, như lá cây ngân hạnh (*) vàng óng phản chiếu, tạo nên từng đợt sóng lăn tăn cùng bọt nước, dưới ánh mặt trời lấp lánh khiến người ta không thể dời mắt. Anh như bị rút đi hết hô hấp, chân tay luống cuống không biết nên phản ứng thế nào cho phải.

* Cây ngân hạnh: là cây thân gỗ rất lớn, có tán nhọn và các cành dài, gồ ghề, thông thường có rễ ăn sâu có khả năng chống chịu sự tàn phá của gió, tuyết. Các cây non thường cao và mảnh dẻ, ít phân cành; tán lá trở nên rộng hơn khi cây lớn. Trong mùa thu, lá đổi màu thành vàng sáng và sau đó bị rụng.

Đường Tương Mạt nhanh hơn anh, sớm tìm ra được cách thoát khỏi tình trạng lúng túng này. Cô cười, chỉ trong nháy mắt, tia sáng kỳ lạ trong đôi mắt liền biến mất, cô chuyển tầm mắt, giọng nói vẫn bình tĩnh như thường ngày, "Không tồi. Quả thật có chút tài năng, tôi nhất định sẽ liên lạc với công ty quản lý giúp anh."

"Vậy thì cảm ơn cô." Hoắc Vu Phi cười đáp, bỗng thấy có chút do dự. Từ trước đến nay anh rất nhạy cảm, nhưng vừa rồi anh cảm thấy như mình vừa đánh mất một thứ gì đó rất quý giá, trong lòng vô cùng khó chịu. Vấn đề là chính bản thân anh cũng không hiểu đó là gì, nên cũng không thể giải thích được. Nhìn chằm chằm sườn mặt thanh tú của cô bỗng nhiên rất hy vọng... Hy vọng cô có thể nhìn lại mình bằng ánh mắt lưu luyến vừa nãy.

Bởi vì, ánh mắt ấy có thể điều khiển khiến trái tim anh đột nhiên đập nhanh dữ dội, cũng cảm thấy cuộc sống này vô cùng tuyệt vời. Có điều anh không hiểu khát vọng ấy rốt cuộc chứng minh cho điều gì...

Xe vẫn chạy, trong lòng hai người vẫn theo đuổi những suy nghĩ khác nhau, nhìn như có vẻ suy nghĩ của hai người không giống nhau, nhưng sự mâu thuẫn trong đó lại như nhau. Dường như giữa bọn họ đã có một thứ gì đó khác với lúc sáng rồi.

Nửa đêm, Hoắc Vu Phi nằm trên giường, giấc ngủ vốn không sâu của anh bị một tiếng động nhỏ đánh thức.

Cô gái kia đang làm gì thế?

Anh nghe thấy tiếng cô mở cửa đi xuống lầu, chỉ có tiếng bước chân của một mình cô thôi. Không phải là xuống bếp uống nước, bởi vì trong phòng cô có sẵn bình nước rồi. Hoắc Vu Phi tập trung lắng nghe, chờ cô trở về phòng, nhưng lại không nghe thấy tiếng động nào nữa, đành bỏ dậy đi xuống, muốn xem xem nửa đêm rồi cô còn làm cái gì.

Ngày trước, lúc còn trong quân ngũ, bọn anh thường bất ngờ diễn tập, là muốn để kẻ thù trở tay không kịp, thậm chí lúc luyện tập ở mặt địa Cao Lâm nóng bức, phải phục kích ba bốn ngày liền, cho nên anh sớm hình thành thói quen có thể nhanh chóng đi vào giấc ngủ, vậy mà hôm nay anh lại trần trọc mãi không ngủ được.

Không thể phủ nhận, cô gái này thực sự tác động đến suy nghĩ của anh, cảm giác có cảm xúc nào đó trong lòng không chịu sự khống chế của bản thân rất khó chịu, nhưng.... đường như cũng không phải là không thể chịu được.

Hoắc Vu Phi rời phòng, đi xuống lầu một, trong nhà tối đen như mực, không nhìn thấy bóng dáng của cô đâu cả.

Nếu như không phải cô đột nhiên nổi hứng, quên đi chuyện bị người ta ám sát lúc trưa, dám đi tản bộ lúc nửa đêm, vậy hẳn là sẽ chỉ ở một chỗ.

Hoắc Vu Phi bĩu môi, đi về phía lối thoát hiểm ngầm dưới lòng đất, bấm mật mã, cửa mở ra, anh bước xuống mười bậc thang, không hề bất ngờ khi nghe thấy tiếng súng nổ từ phía sau cánh cửa truyền ra.

Quả nhiên....

Anh nhướn mày, bấm mật mã cửa thứ hai, đẩy cánh cửa sắt nặng nề ra liền nhìn thấy Đường Trương Mạt đang đeo chụp tai, kính bảo hộ, tay phải cầm súng, tư thế vô cùng thành thạo lên đạn bóp cò.

"Rảnh rồi thiệt nha." Anh vỗ tay, tinh mắt nhìn thấy khẩu súng lục ở quay cô đang cầm trên tay, kiểu dáng cổ điển, thân súng màu lam bóng loáng sáng ngời, cho thấy cô bảo dưỡng rất tốt.

Phản lực của phát súng vừa rồi rất lớn, cô lại chỉ dùng một tay, tư thế vô cùng vững vàng, cũng không sợ nòng súng làm trật khớp. Ánh mắt cô chuyên chú như loài báo đang nhìn con mồi, thân hình xinh đẹp của cô như hợp lại cùng khẩu súng, hiện ra đường cong vô cùng mê người. Cũng cần nhắc thêm, hôm nay cô mặc chiếc áo T-shirt in hình con thỏ.

Đường Trương Mạt bắn xong, ấn nút bên cạnh kéo bia đạn vào.

Hoắc Vu Phi huyết sáo. Kỹ thuật bắn súng của cô rất tốt, không trượt phát nào, thành tích kém nhất cũng là xê xích với hồng tâm.

Cô thở phào một hơi, tháo chụp tai và kính bảo hộ ra nhìn người đàn ông không mời mà tới kia. Anh khiến cho tâm trạng vừa ổn định do trận bắn súng kia lúc này lại bắt đầu thổn thức trở lại. Hơn nữa anh vừa rời giường, mái tóc dài chấm vai còn chưa kịp cột lại gọn gàng buông xõa lòa xòa làm nổi bật đôi mắt sâu thẳm màu tro của anh, càng khiến người ta không sao nhìn thấu.

"Colt Python, rất có mắt nhìn!" Hoắc Vu Phi cười đi tới, cầm lấy khẩu súng trong tay cô. Súng này được nhận xét là Revolver nằm trong Rolls Royce, nhưng đã ngừng sản xuất từ mười năm trước. Mặc dù dung lượng của ổ quay khá ít, nhưng mỗi lần lắp đạn lại rất kỳ công, không có lợi khi sử dụng trên chiến trường.

* Colt Python: Một loại súng lục ổ xoay.

Hoắc Vu Phi vượt thân súng, đôi con người màu xám thẫm lộ ra vẻ tàn thương.

Tuy trong công việc thường sử dụng súng ngắn nửa tự động, nhưng anh và em họ Hoắc Khắc Cần đều thích dùng súng ngắn ổ xoay. Hoắc Khắc Cần từng nói, trong quá trình tháo lắp đạn, có thể từ sức nặng của từng viên đạn mà suy ra ý nghĩa, Hoắc Vu Phi cảm thấy rất có lý. Mỗi một viên đạn có lẽ chính là một sinh mạng, là của kẻ địch đối lấy của mình. Súng lục bán tự động mặc dù sử dụng dễ dàng hơn, nhưng độ chính xác lại thấp hơn, thật sự rất tàn thương.

* Súng ngắn nửa tự động: Súng ngắn bán tự động hay súng ngắn phản lực là loại súng ngắn sử dụng sức mạnh của viên đạn bắn ra để tạo ra các chuyển động cần thiết để tự động nạp viên đạn mới. Khác với súng ngắn ổ xoay, chúng lợi dụng phản lực của thuốc đạn khi kim hỏa đập vào hạt nổ gây nổ tạo năng lượng đẩy đầu đạn bay đi, đồng thời đẩy khối trượt (bộ phận có tác dụng giữ nòng súng và kim hỏa, nạp đạn...) về phía sau, khi trượt qua viên đạn trong băng đạn sẽ "kéo" viên đạn này vào vị trí sẵn sàng cho phát đạn mới.

"Súng này theo tôi mười lăm năm rồi." Thấy anh im lặng một lúc lâu, Đường Trương Mạt đánh mở miệng trước, "Là quà sinh nhật năm tôi mười sáu tuổi."

"Hả.... Người tặng cô quà thật đặc biệt nha." Nào có ai tặng súng trong ngày sinh nhật chứ? Đâu phải xã hội đen đâu, "Có điều khẩu súng này quà thật có giá trị rất lớn, người tặng nó cho cô mặc kệ có thâm ý gì, nhưng nói chung là hy vọng cô luôn được sống tốt."

Đường Trương Mạt hơi giật mình, trái tim xiết chặt, lúc sau mới khẽ cười, "Tôi chưa từng nghĩ đến chuyện này."

Cô chỉ nhớ người tặng nó cho cô nói rằng: Là con cháu nhà họ Đường, tính mạng của mình thì phải tự bảo vệ chính mình, không ai có thể bảo vệ con, mà muốn tự bảo vệ con, thì phải có cả năng lực lẫn quyền lực.

"Cho tôi mượn thử chút được không?" Được chạm vào khẩu súng kinh điển, Hoắc Vu Phi liền kích động muốn thử. Đường Trương Mạt hừ một tiếng, đưa chụp tai và kính bảo hộ cho anh.

Anh đeo lên, lắp từng viên đạn vào. Anh không vội vã lắp, mà chỉ chậm rãi lắp, sau đó kéo chốt bảo hiểm ở chỗ tay cầm ra, bóp liên một lúc sáu phát – thật sự rất mạnh.

Đường Trương Mạt kéo bia vào, vừa thấy liền tròn tròn mắt: "Anh..." Phát nào cũng bắn trúng hồng tâm!

"Cung à, đừng ngưỡng mộ tôi." Hoắc Vu Phi nháy mắt, về mặt đầu võ anh có thể 'thỉnh thoảng' thua thằng em họ, nhưng nếu nói về bắn súng thì anh luôn thắng nó, "Được, chơi tiếp."

Lần này anh đổi sang tay trái, vẫn một lần sáu phát, tất cả đều trúng hồng tâm. Anh bữu môi nhìn một phát đạn hơi lệch ra ngoài, có chút không hài lòng, "Lâu không dùng tay trái, có chút không quen."

Không quen cái đầu anh ý! Lúc này toàn bộ răng của Đường Tương Mạt đều tê rần, súng Colt thiên về lực, dòng Python này nổi tiếng hỏa lực mạnh. Sức cô khỏe hơn người bình thường, nhưng để sử dụng được khẩu súng này đều phải gồng cả cơ thể, vậy mà anh lại dễ dàng bóp cò liên mấy phát, đáng đứng thoải mái, thành thạo giống như đang hoạt động gân cốt.

Về mặt hà hệ đặc chí kia khiến cô thật sự rất muốn đấm cho anh một cú, thế này không phải là đang coi thường cô sao!

"Ai da, đừng nhìn tôi như vậy, tôi sẽ xấu hổ đấy." Hoắc Vu Phi mở vỏ đạn ra, xác nhận hết đạn được mới thả xuống. Nhìn đáng vẻ không cam lòng như mèo đang xù lông của cô.

Điều này khiến anh cảm thấy cô thật đáng yêu, bật cười, "Đừng so sánh mình với tôi, tôi là quân nhân, dựa vào cái này để ăn cơm, cũng giống như cô hiểu những hợp đồng, thiết kế kia có tốt hay không, còn tôi lại một chữ cũng không biết. Nhân tiện nói cho cô biết, toàn bộ lính đặc cần trên thế giới này đều được huấn luyện ở trong bất cứ tình huống nào cũng đều phải bắn trúng mục tiêu, tôi đảm bảo bất kỳ tư thế kỳ quái nào cũng đều có cả, có thể đứng một chỗ để nổ súng đã là tốt lắm rồi."

".... Ví dụ như?"

Không ngờ cô hỏi lại như vậy, anh gãi gãi mặt, "Chồng khu bản."

"Phụt!" Nghĩ đến cảnh tượng đó, Đường Tương Mạt phì cười hỏi: "Nếu bị cháy thì làm thế nào?"

Cái này thật đúng là chưa từng nghe qua, anh thuận miệng đáp: "Đòi nhà nước đền chứ sao!"

"Được vậy thì tốt!" Cô cười không ngưng được, nếu vì chuyện này mà đòi nhà nước đền thì đúng là có một không hai rồi.

Hoắc Vu Phi cũng cười. Anh thích tiếng cười của cô, vui vẻ trong trẻo, không chút vờ vịt, ngực anh như cũng dao động theo khiến miệng đắng lưỡi khô. Đây là lần thứ hai trong hôm nay cô vui vẻ như vậy khiến tâm trạng anh cũng thấy thật tuyệt. Anh thật chỉ muốn đem cô giấu vào một nơi an toàn nhất, để cô không phải lo lắng gì nữa, để cho cô.... không còn buồn phiền nữa.

"Được rồi, khuya lắm rồi, không phải ngày mai phải dậy sớm sao?" Hoắc Vu Phi vì suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu mình kia cảm thấy vô cùng không ổn. Trai đơn gái chiếc cùng cùng ở trong căn phòng chật hẹp thế này đã không đúng rồi. Anh vội vã cất dọn đồ giúp cô xếp vào trong hộp rồi cất vào tủ bảo hiểm.

Đường Tương Mạt không biết trong lòng anh lúc này đang nổi gió, chỉ nhìn anh, nhớ đến bản lĩnh của anh. Cô rất muốn so tài với anh, nhưng anh từ đầu đến cuối đều không tỏ ra có chút hứng thú nào....

Trong đầu cô chợt nảy ra một ý định, miệng thì đáp đồng ý nhưng đợi khi anh đi tới gần mình liền vùng cánh tay ra.

"Áy!" Hoắc Vu Phi ngăn lại, còn chưa kịp kháng nghị, cô đã tung chân đạp tới. Anh tiếp tục tập trung đỡ đòn, vớt những suy nghĩ vừa rồi của mình sang một bên. Anh nhớ tới nay mình đâu có nấu canh tăng lực đâu nhỉ? "Tôi không đánh nhau với phụ nữ!"

"Vậy tôi sẽ bắt anh không đánh không được!" Anh muốn tìm lý do để lảng tránh, phụ nữ ư? Hừ!

Hai người cứ như vậy mà kẻ đánh người đỡ, Hoắc Vu Phi từ đầu đến cuối chỉ né tránh, không phải trường hợp bắt đắc dĩ sẽ không đánh lại, nhưng Đường Tương Mạt hiển nhiên không có ý định bỏ qua dễ dàng như vậy, anh không thể không nghĩ biện pháp, trong lúc cô nghiêng người đá tới liền nhanh tay lẹ mắt không chế cô, dùng thân thể của mình vây cô lại, khiến cô không thể nhúc nhích.

"Anh..." Không biết anh làm như thế nào, nhưng Đường Tương Mạt dùng không ít sức lực vẫn không sao thoát ra được, cô bị vây trong ngực anh, tư thế cô cùng mập mờ, chớp mũi va vào lồng ngực rắn chắc của anh thấy hơi đau.

"Muốn tìm người tỷ võ, tôi giới thiệu cô đi tìm em họ tôi ở Vũ Đạo quán." Trên đỉnh đầu vang lên giọng nói bắt đắc dĩ của anh.

Cô nhún mày, mặc dù đáng vẻ có phần chật vật, nhưng vẫn không chịu yếu thế: "Anh xem thường tôi?"

"Tôi nói thế bao giờ?" Hoắc Vu Phi cười khò, "Thành thật nói cho cô biết, tôi đánh nhau sẽ không thiên vị đâu. Nếu cô thật sự muốn đánh với tôi, vậy thì hãy tập luyện lại đi, những kỹ xảo kia đều là nhất thế hình thành, tôi nhìn chiêu thứ nhất đã biết được chiêu thứ hai sẽ như thế nào. Karate đúng không? Làm ơn đừng có dùng nữa. Tôi thấy hầu như chỉ có một kiểu, nhất là chân, có kiếm chế nó quá nên khiến cô rất khó giữ được thăng bằng. Còn Judo gì đó đúng là rất kinh điển, nhưng tôi nghĩ không ra ngoài việc đầu trên trường ra nó còn có tác dụng gì nữa.... Dĩ nhiên, không tính đến chuyện đánh với người không biết võ."

Đường Tương Mạt bị anh nói đến đỏ mặt, những lời kia giống như nói cô chỉ là võ vẽ mèo quào không đáng nhắc tới.

Hoắc Vu Phi nhìn hai tháng rồi cuộc mới có thể nói nên không ngừng lại được: "Động tác của cô hết sức thừa thãi. Đánh nhau là để khống chế được đối thủ, mà nếu đã như vậy thì không cần khách sáo, cứ công kích tới nhược điểm của đối phương, ví dụ như mắt, cổ họng, dạ dày, gan, nếu như là đàn ông còn có một chỗ...."

Vẫn chưa xong à? "Chỗ kín đúng không, cảm ơn đã chỉ giáo."

"Ừm!" Cho dù đàn ông có tập luyện đến mạnh như thế nào, luôn có một nhược điểm, Hoắc Vu Phi cũng không ngoại lệ.

Đường Tương Mạt hếch mày, nhắc đầu gối nện một phát ngay chính giữa. Hoắc Vu Phi liền tuôn một tràng những lời không rõ nghĩa. Ôi mẹ ơi, đau quá! "Cô... Cô...."

"Anh dạy tôi mà." Tay chân được tự do, Đường Tương Mạt cố ý vurun người, khoe môi nở nụ cười tươi như hoa mà đầy ranh mãnh, "Tôi còn luôn là học trò ngoan nữa đấy."

Dứt lời, cô mở cửa sắt ra, định lên lầu, lại đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, quay đầu lại tình quái nhìn anh, "Đúng rồi, tôi nhớ anh nói sẽ bắt nhà nước đến."

Mẹ kiếp! Lần này Hoắc Vu Phi thực sự rất muốn giết người. Anh cắn răng nghiêng lợi, dùng hết sức lực mới ngăn bản thân không thâm hại mà bụm lại phần dưới cơ thể. Anh đúng là đã tự đào lỗ chôn mình mà! Không có việc gì làm hay sao lại dạy cô kỹ năng đâm đá làm chi? Bây giờ thì hay rồi, Nữ Vương không cam lòng bị thần tử xem thường, trong cơn tức giận liền ‘diễn tập’ cho anh xem. Rốt cuộc hôm nay là ngày gì mà ‘nhược điểm’ của đàn ông trong anh đã bị cô ‘chà đập’, mà anh lại còn cảm thấy... có chút sáng khoái nữa....

Không phải chứ! Mặc dù anh gọi cô là Nữ Vương bệ hạ, nhưng không có ý định làm đầy tớ nha!

Hoắc Vu Phi đồ đầy mồ hôi hột, cũng không biết là do bị hù hay là do đau. Cô không có mặc áo lót, nơi đó vô cùng mềm mại. Anh nhớ lại lúc vậy cô trong ngực, cảm xúc lại bắt đầu dâng trào. Ông trời ơi....

Anh hứng khởi với những việc nguy hiểm, nhưng khi thực thi nhiệm vụ vẫn biết điểm dừng, một khi chạm đến ranh giới cuối cùng đó liền dừng lại, lập tức rút lui. Mà hôm nay chuông báo động đang kêu inh ỏi, trực giác nói cho anh biết phải mau chóng rút lui, bảo vệ bản thân. Nhưng từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên anh lại bị mê hoặc như vậy...

Lần này chết chắc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Trời vừa sáng Đường Tương Mạt đã thức dậy, trong người cảm thấy vô cùng sáng khoái dễ chịu.

Cô đánh răng rửa mặt rồi đi xuống lầu. Vừa qua bảy giờ sáng, bữa sáng vẫn như mọi ngày đã được chuẩn bị xong đâu vào đấy. Lúc cô lên giường ngủ là năm giờ sáng, người đàn ông kia hiển nhiên còn dậy sớm hơn cả cô, hay anh ta vốn không hề ngủ.

Nhìn thấy Hoắc Vu Phi từ phòng bếp đi ra, trái tim chợt thót lại, nhưng cũng trấn định lại rất nhanh, "Chào buổi sáng."

Cô lên tiếng chào, thái độ tự nhiên. Hoắc Vu Phi đáp lại một tiếng, cũng không nói mấy lời đùa giỡn như thường ngày.

Thấy thế, cô thầm cười trộm. Trước đây, mỗi khi nghe tiếng anh cô luôn cảm thấy rất phiền, giờ mới có một ngày không nghe tiếng cô lại thấy nhớ nhớ, đây là triệu chứng tâm lý thay đổi ư?

"Sao thế?" Hoắc Vu Phi thấy cô cứ như người mất hồn bèn mở miệng hỏi, sau đó chợt nhớ tới chuyện gì nên lúng túng gãi gãi đầu, "Chuyện đó.... Tôi nghĩ lại thấy đùa giỡn như vậy quả thật có phần không đúng, cho nên những lời trước đó cứ coi như tôi chưa nói gì đi, cô cũng đừng coi đó là thật..."

Có nhiều thứ đã vượt qua khỏi sự kiểm soát của anh. Anh thừa nhận không khống chế được khi thấy người mình yêu thương, cũng rất sợ không kiểm chế được mình, bởi vì anh không biết đến lúc đó bản thân sẽ làm ra những chuyện gì nữa. Đường Tương Mạt chính là nguyên nhân khiến anh mất khống chế, vậy nên anh nhất định phải tránh xa....

"Được." Cô trả lời rất dứt khoát. Cô không hề bất ngờ khi thấy anh thay đổi như vậy. Anh vốn là người vô tâm, còn đánh giá sai về sự tồn tại của sức hút giữa nam và nữ, cho nên cô cũng không có gì phải thất vọng cả.

Bọn họ cũng không chịu nổi sự khiêu khích nữa, cứ như vậy đi.

Nhưng Hoắc Vu Phi thì không tự nhiên như vậy. Anh ngượng ngùng vuốt vuốt mũi, nơi bị cô đá lúc nửa đêm kia lại bắt đầu đau râm ran. Cô gái này, từ đầu đến cuối đều cho anh cảm giác rất mâu thuẫn. Ban đầu rất mạnh mẽ cá tính, lắm lúc ngang ngạnh thật khiến người ta bức bối, nhưng tiếp xúc lâu ngày mới phát hiện thật ra cô cũng có những nét dịu dàng, dễ thương. Ngay cả con vật Tweety in trên áo cô hay mặc nhìn lâu cũng không còn thấy chường mắt như trước nữa.

Không thể phủ nhận, cô là một cô gái tốt.

Đường Tương Mạt có thói quen vừa ăn sáng vừa nghe tin tức, hôm nay cũng không ngoại lệ. Tin tức buổi sáng thì thường không có gì đặc biệt, chỉ tường thuật lại những tin tức của ngày hôm trước, "Buổi trưa ngày hôm qua đã xảy ra một vụ ám sát đầu sủng trên đường phố ngay trung tâm Đài Bắc. Đối tượng bị ám sát chính là tổng giám đốc Đường, người sắp khai trương công ty bách hóa vào cuối năm nay. Theo điều tra ban đầu, cảnh sát xác nhận là do nhóm xã hội đen gây ra...."

Sau đó màn hình chợt chuyển sang hình ảnh trước cửa cục cảnh sát hôm qua, có tiếng của một phóng viên nào đấy truyền ra: "Có phải ba cô muốn giết cô không?"

Đường Tương Mạt khựng lại, cà phê đổ ra tay. Rồi người đàn ông trước mắt bỗng chốc đứng bật dậy, đi sang phòng khách cầm điều khiển lên tắt ti vi đi.

Anh nhú mồm, "Nói thật là tôi đã nhìn hai tháng nay rồi, mới sáng sớm xem mấy cái loại tin tức này đều không tốt cho tiêu hóa và tâm trạng, cô không thấy thế sao?"

Đường Tương Mạt hoàn hồn, dở khóc dở cười, "Khổ thân anh phải nhìn suốt hai tháng nay mới dám nói ra."

"Aizz, khách hàng là trên hết mà!"

Bây giờ không phải là 'Nữ Vương là trên hết' nữa hả? Nụ cười trên môi càng nở rộng hơn, định lên tiếng hỏi nhưng cuối cùng lại thôi.

Suy nghĩ của cô với người đàn ông này không còn đơn giản như lúc đầu nữa, cô không muốn tiếp tục để bị ảnh hưởng như vậy. Sáng nay anh đã nói hai người quay lại như lúc đầu chính là cách giải quyết tốt nhất rồi. Dù rằng cô thật sự đã động lòng thì sao chứ? Hai người bọn cô không hợp, thế giới của hai người quá khác nhau quá lớn, tính cách của anh lại quá hời hợt, không phải là đối tượng có thể cùng cô bước chung một đường.

Cô đã sớm qua cái tuổi thích yêu thì cứ yêu rồi. Ánh mắt Đường Tương Mạt hơi tối lại, khẽ thở dài. Thật ra về chuyện này cô thật sự rất hâm mộ Đường Tà Lâm, có thể mạnh dạn không chùn bước vì người mình yêu mà làm tất cả, cho nên khi đó cô mới giúp con bé....

Không biết dạo này hai vợ chồng con bé thế nào? Hai tháng nay cô rất bận, trước khi về Miami cô nhất định phải đến thăm hai vợ chồng con bé một chuyến, có lẽ sẽ cùng ăn một bữa cơm, nhân tiện.... Cô cũng nên tổ chức tiệc tạm biệt Hoắc Vu Phi luôn.

Đường Tương Mạt trầm mặc, trên gương mặt tinh xảo thoáng hiện lên nét cô đơn.

Hoắc Vu Phi nhìn mà thấy lòng dâng lên cảm giác đau đớn chua xót, không biết dùng từ nào để miêu tả được.

Có lẽ anh không nên vội làm rõ ràng mối quan hệ của hai người như thế. Cô thật sự rất đặc biệt. Từ trước đến nay anh chưa bao giờ nghi ngờ về quyết định của mình, hôm nay lại vì cô mà dao động chần chừ, nhưng anh thấy mình làm vậy không có chỗ nào không đúng cả....

Lẽ nào mình đã nói gì sai rồi?

Có điều cả hai người đều không thể ngờ tới, lời nói tạm biệt lại đến quá nhanh chóng và bất ngờ.

"Công ty ở Miami xảy ra chút chuyện, tôi phải nhanh chóng về đó." Vụ ám sát kia xảy ra chưa được một tuần, cô liền nhận được tin Bách Hóa Đường Á tại Miami đột nhiên bị người ta phóng hỏa, mặc dù không có tổn thất gì lớn, nhưng cô thân là người phụ trách nên phải là trở về xem xét tình hình.

"Khi nào đi? Vé máy bay đã chuẩn bị chưa?" Anh và Đường Tương Mạt đều có quốc tịch Mỹ, cho nên không cần phải chờ thẩm duyệt visa, "Có dọn đồ thư ký chuẩn bị chưa? Để tôi lấy hộ chiếu của tôi cho cô ấy...."

Đường Tương Mạt trầm ngâm một lát rồi nói: "Tôi định chỉ mình tôi về đó thôi."

Hoắc Vu Phi sững sờ, kinh ngạc nheo mắt nói, "Đừng đùa."

Trong suốt gần ba tháng qua, đây là lần đầu tiên cô thấy anh có biểu hiện này. Cô hơi khó hiểu hỏi, "Chuyện này giống đang đùa sao? Tôi nói thật đấy."

Ánh mắt Hoắc Vu Phi sầm lại, giống như không tin được chuyện này.

Nhìn anh như vậy trong lòng cô cũng thấy nặng nề, tâm trạng phức tạp, tim cũng đập nhanh hơn, nhưng vẫn kiên trì giữ lập trường, "Về cơ bản thì tôi nghĩ anh còn hiểu rõ hơn cả tôi, tôi ở đâu cũng không thành vấn đề riêng chỉ có ở Đài Loan là tôi mới không được an toàn. Tôi sống ở Miami mười lăm năm, chưa từng xảy ra chuyện gì. Xã hội đen ở Đài Loan vẫn chưa được quốc tế hóa, hơn nữa nhân dịp này...." Cô dừng một chút rồi nói với giọng điệu nghiêm túc, "Tôi muốn hủy hợp đồng với anh."

"Cái gì?"

Hoắc Vu Phi trừng lớn hai mắt. Đường Tương Mạt theo bản năng nuốt nước miếng, ép mình tiếp tục giải thích, "Công việc ở Đài Loan đã không cần tôi phải giám sát nữa, sau khi trở lại đây, tôi sẽ bàn giao lại mọi việc, có lẽ chỉ chưa đến nửa tháng, vậy thì anh cũng chỉ thỉnh thoảng mới phải tới chỗ tôi, nếu đã vậy tôi cũng không cần phải thuê anh nữa. Chuyện này đối với anh cũng có chút bất lợi, có điều anh không phải sợ thất nghiệp đâu, tôi sẽ giới thiệu anh với bạn bè cần thuê vệ sĩ, chắc chắn bọn họ sẵn lòng thuê anh..."

"Đường Trương Mạt."

Đây là lần đầu tiên Hoắc Vu Phi gọi cả tên họ của cô, ánh mắt sâu thẳm lộ vẻ tức giận vô tận. Thậm chí cô không cần dùng đến năng lực cảm ứng cũng có thể biết được cảm xúc lúc này của anh. Sự tức giận của anh như đè ép lồng ngực của cô khiến cô nhất thời khó thở.

Tại sao lại như thế? Cô khó hiểu, "Anh tức giận cái gì chứ?"

Hoắc Vu Phi khựng lại khi nghe cô hỏi: "Tôi nói không đúng chỗ nào sao?"

"Cô..." Cuộc đời Hoắc Vu Phi anh chưa từng muốn bóp chết ai như lúc này! Nhưng chính anh cũng không biết nguyên nhân khiến mình kích động như vậy. Cô nói sai gì sao? Không có, chính vì không tìm ra được chỗ nào để phản bác cô cho nên anh mới càng thêm buồn bực. Bởi vì cô đang nói chuyện công việc, trong giọng nói không mang chút tình cảm riêng tư nào, "Tôi là vệ sĩ của cô, thế nên phải đi theo cô."

Cô cười khỏ, "Chính vậy nên không phải tôi đã nói rồi sao? Tôi muốn hủy hợp đồng. Hủy hợp đồng rồi anh sẽ không còn là vệ sĩ của tôi nữa."

Hoắc Vu Phi bất mãn nhất chính là câu này, "Cô vẫn còn gặp nguy hiểm, không nên vội hủy hợp đồng."

"Giờ tôi mới biết lỗi tại anh là dùng để trang trí đấy. Tôi nói tôi sẽ về Miami. Lần này anh đi cùng tôi, vậy sau này thì sao? Anh định cả đời ở đó với tôi à? Cả đời làm vệ sĩ cho tôi hả?"

Hai chữ 'cả đời' này khiến anh kinh hoàng, nhất thời không nói lên lời. Thực ra, sau khi giải ngũ anh làm nghề này được bốn năm nay đã thấy chán rồi, thậm chí ngày đó gặp Đường Trương Mạt anh chỉ định khoanh tay đứng nhìn thôi.

Anh hiểu rõ tính cách của mình, cả thèm chóng chán ham vui nhất thời, còn chưa nói đến là vệ sĩ cho một người cả đời, trách nhiệm thực sự rất lớn.

Cho nên anh nên đồng ý với Đường Trương Mạt, nói cô nói đúng rồi. Cuộc vui nào rồi cũng có lúc tàn, nhưng sao lồng ngực anh cứ khua như trống dồn, tay nắm siết thành nắm đấm mãi lâu mà không sao nói ra lời đó.

Vì vậy, khi mở miệng ra lần nữa, anh nghe thấy tiếng mình nói là: "Được."

"Hả?"

"Tôi sẽ là vệ sĩ cho cô cả đời." Nếu có người ghi âm lại câu nói này phát lại cho anh nghe, nói là chính anh nói, Hoắc Vu Phi tuyệt đối không tin, chắc chắn sẽ cho rằng mình bị thôi miên. Nhưng bây giờ, trong tình huống không chịu sự ép buộc nào, chính bản thân anh đã nói như vậy.

Quả thực là bị ma ám rồi.

Đường Trương Mạt hiển nhiên cũng bị anh dọa, cô líu lưỡi, suy nghĩ hỗn loạn, tưởng mình nghe lầm. Có điều giọng điệu của anh cho cô biết anh không hề nói đùa khiến cô không sao cười nổi.

Anh rất dễ khiến cô dao động. Ngay khi anh còn chưa kịp khẳng định lại lời mình nói, cô đột nhiên trở nên nóng nảy, tức giận nói: "Tôi nghĩ không phải chỉ có tại anh làm đồ trang trí mà cả đầu cũng thế."

Nói xong những lời này, cô quay người về phòng, không cho anh nói thêm lời nào nữa.

Cô đóng cửa phòng thờ dài, sao mình lại dây vào một người đàn ông xấu xa như vậy chứ? Đúng là nghiệp chướng kiếp trước mà. Cô cảm thấy sợ hãi, biết bản thân không nên dây dưa với anh, cô muốn chạy trốn, muốn tránh xa, thế cũng không được sao? Làm ơn buông tha cho cô đi, cô thật sự không chịu đựng được đâu...

Bởi vì cô sợ, sợ mình sẽ không khống chế được bản thân, cũng chấy nhão như anh mà nói một câu: "Được."

Để anh cả đời làm vệ sĩ cho cô, cả đời này luôn ở bên cạnh cô...

Hoắc Vu Phi nghĩ mình thực sự điên rồi.

"Mình lại còn nói được?" Hơn nữa sau khi Đường Trương Mạt đá cánh cửa, anh mới đột nhiên ý thức được mình vừa nói gì. Chưa một người nào có thể giữ anh ở lại, giống như năm đó nhập ngũ rồi giải ngũ, mẹ anh muốn anh cùng ở lại Seattle với bà, đáp án của anh đều là không, huống chi chỉ là một chủ thuê!

Nhưng Đường Trương Mạt lại có được bản lĩnh này.... Về mặt lý trí thì anh muốn giữ khoảng cách với cô, nhưng khi nghe cô nói sẽ về Miami một mình, rồi nói sẽ chấm dứt hợp đồng, tất cả lý trí cũng đều bay biến không còn. Anh tức giận vì từ đầu đến cuối cô đều rất bình tĩnh, thậm chí còn muốn tìm giúp anh một người chủ mới, cô coi anh là cái gì chứ? A hoàn toàn cô đại sao? Hả, ừ thì... cũng có chút chút....

Vậy rốt cuộc anh không thoải mái cái gì đây? Bởi vì cô muốn gạt anh sang một bên mà thà để mặc bản thân gặp nguy hiểm sao? Không phải chứ? Cô có là gì của anh đâu? Đáng ghét! Tại sao mới chỉ nghĩ như vậy thôi anh đã cảm thấy khó chịu rồi?

Hoắc Vu Phi khẳng định mình chưa từng buồn bực như thế này bao giờ. Anh không phải thẳng ngốc, ngay cả chuyện bản thân nảy sinh tình cảm với

người khác cũng không hiểu được, chỉ là anh không muốn chấp nhận sự thật đó thôi. Chuyện tình cảm là chuyện vô cùng phiền toái. Anh không thể như em họ mình, cam tâm tình nguyện bảo vệ một người cả đời được, như vậy thực sự quá hành hạ người rồi, đó tuyệt đối không phải là cuộc sống mà anh khao khát. Anh nên nghe lời cô, nếu như anh còn đủ thông minh.

***

Thế nhưng sáng hôm sau, lúc Đường Tương Mạt rời giường thì anh lại nói: "Tôi đi Miami với cô."

Đây là kết luận cuối cùng của anh sau một đêm trằn trọc không ngủ. Nhờ phúc của cô, anh đã được ném trái mảy đêm mất ngủ, trong đầu đều chỉ có một bóng hình không sao gạt đi được.

Nếu đã không thể lui được, vậy chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước thôi, anh đã lựa chọn như thế. Lúc lời vừa ra khỏi miệng, anh càng thêm chắc chắn mình sẽ không hối hận.

Đường Tương Mạt vô cùng sùng sốt. Vốn tưởng rằng cả đêm qua người đàn ông này không đoái hoài gì đến cô là đã đồng ý với cô rồi, không ngờ... hôm nay anh lại nói thế, "Tôi không đồng ý."

Cô cắn môi, vẻ mặt quật cường. Lúc này Hoắc Vu Phi thật sự muốn lật bàn, "Mẹ kiếp! Đường Tương Mạt, đầu tôi để trang trí thì sao chứ? Tôi thấy trái tim cô mới là dùng để trang trí thì có, nói cho cùng cũng là như nhược yếu đuối thôi. Chẳng qua chỉ động lòng thôi ấy mà, tôi đã chấp nhận đầu hàng, còn cô sao mãi cố chấp như thế? Đùng tưởng là tôi không nhận ra được cô cũng thích tôi đấy nhé...."

Miệng Đường Tương Mạt há lớn: "Tôi thích anh? Con mắt nào của anh thấy thế hả?"

"Cả hai!" Anh chỉ vào hai mắt mình, chọc mạnh đến nỗi tưởng tự chọc mình đau luôn rồi, "Lúc tôi hát cô nhìn tôi thế nào? Trong lòng cô tự biết!"

"Cái đó...." Mặt Đường Tương Mạt đỏ lên, trong lòng như bị người khác ném lựu đạn vào, nổ ầm ầm khiến toàn thân đều bị chấn động. Quả thật lúc này, cô lần đầu nhận ra được mình bị người đàn ông này làm cho rung động, những cảm xúc với anh trong mấy tháng qua trong nháy mắt tụ lại, dâng đầy trong lòng cô, cô còn tưởng là.... Anh không nhận ra.

Thấy cô bắt đầu dao động, Hoắc Vu Phi liền đánh phủ đầu, "Em còn từng bóp chỗ ấy của anh nữa!"

"Phụt!" Cô suýt chút nữa phun hóp café vừa uống vào miệng ra, anh đang nói gì thế?

Về mặt anh vô cùng nghiêm túc, "Em còn bóp của người nào khác nữa không?" Hỏi xong, một lúc lâu không thấy cô lên tiếng, ánh mắt liền sáng ngời, anh chửi thề, "Mẹ nó, coi như anh chưa hỏi gì hết!"

Anh không rõ chuyện tình cảm trong quá khứ của Đường Tương Mạt như thế nào, nhưng nhìn dáng vẻ này của cô anh hiểu được cô chưa yêu ai. Anh bĩu môi, "Thôi, chuyện cũ bỏ qua đi, từ nay về sau chỉ được bóp của anh thôi."

"Tính luôn khuyên tai?"

"Khuyên tai... Khẩu vị của em nhất định phải nặng vậy mới chịu sao?" Anh tung cước.

"Ha ha...!" Đường Tương Mạt vì phản ứng quá khích của anh mà bật cười, cô cười đến độ hai má đỏ bừng, chảy cả nước mắt, giống như muốn dùng phản ứng thái quá này để che giấu gì đó.

Trái tim cô đập mãnh liệt, tuy cô biết người đàn ông này chỉ quyết định theo cảm tính, nhưng cô vẫn cảm thấy vui.... Thật sự là rất vui.

Thì ra cô thật sự thích người đàn ông này.

Cô thở ra, "Vé máy bay đã chuẩn bị xong rồi, ba ngày nữa tôi sẽ bay."

"Vây...." Hoắc Vu Phi đang định hỏi xem còn vé nào không, lại bị cô cắt lời.

"Tôi chỉ đi một tuần, không phải một tháng, coi như anh nghỉ phép đi. Tôi rất thông thuộc Miami, sẽ không có việc gì đâu."

Hoắc Vu Phi chớp chớp mắt, anh hiểu cô muốn nói gì, "Vây thôi sao?"

"Còn gì nữa?" Đường Tương Mạt nhú mày, nhấp một ngụm café, không thèm để ý đến ánh mắt sắc nhọn của anh... Nhưng thực ra, trong lòng cô đang phát run, "Hoắc Vu Phi, anh nghiêm túc sao?"

"Cái...."

Cô ngắt lời anh, "Tôi đã ba mươi mốt tuổi rồi, không phải thiếu nữ hai mươi mốt, tôi quen sống ở Miami hơn, Đài Loan quá chật chội không thích hợp với tôi. Mặc dù không nhất định tôi sẽ kết hôn, nhưng tôi không muốn lãng phí tuổi thanh xuân của mình vào mấy trò chơi yêu đương, anh hiểu ý tôi không?"

Hoắc Vu Phi híp lại đôi mắt sắc như dao, mặc dù biểu hiện trên mặt không thay đổi, nhưng giọng nói đầy vẻ không vui, "Em nghĩ anh đang đùa giỡn với em sao?"

"Không phải đùa giỡn." Đường Trương Mạt thở dài, "Nhưng cũng không phải là đã suy nghĩ kỹ?"

Hoắc Vu Phi không phản đối.

Cô khẽ mỉm cười. Ở tuổi của cô, lúc đứng trước bước ngoặt cuộc đời, phải suy nghĩ thật thận trọng cho tương lai của mình. Nếu đến với anh chắc chắn sẽ có rất nhiều chuyện cần thay đổi, mặc dù biết hai người không hợp, không phải cô không dám thử, mà là....

Anh thực sự quá khó đoán.

Một tuần trước, anh nói rõ với cô giữa hai người không có gì mập mờ cả, hôm nay, lúc cô quyết định cắt đứt lại thay đổi thái độ. Cô không nghi ngờ tình cảm của anh vì cô có thể cảm nhận được, nhưng cô không dám khẳng định sáng hôm sau tỉnh lại, anh có còn suy nghĩ như lúc này không.

Nhưng về mặt, thái độ của Hoắc Vu Phi cho thấy rõ ràng anh không vì vậy mà bỏ qua. Mặc dù tính tình của anh hơi hời hợt, nhưng những chuyện muốn làm anh đều rất quyết tâm, giống như lúc trước anh bằng mọi cách để được làm vệ sĩ cho cô vậy. Hung dữ cỡ nào cũng không bằng liều mạng. Đường Trương Mạt có vẻ như đã chịu thua. Suy nghĩ một lát mới quyết định cho đôi bên bậc thang đi xuống, "Hãy đợi đến khi tôi về nhé. Trong một tuần này, cả hai chúng ta đều suy nghĩ cho kỹ, nếu như sau khi bình tĩnh lại mà anh vẫn không thay đổi ý định, chừng ấy tôi sẽ cho anh một câu trả lời chắc chắn."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Đường Trương Mạt đi Miami.

Trước khi rời đi, cô giao toàn quyền sử dụng căn nhà ở Đài Loan cho anh. Nhưng ít đi một người, không khí trong nhà có phần trống trải lạnh lẽo, Hoắc Vu Phi cảm thấy rất không thoải mái, dứt khoát thu dọn quần áo lại lần nữa đi tới Đào Viên ăn nhờ ở đậu em họ mình.

Thời tiết chuyển lạnh, không còn là mùa thích hợp để phơi nắng nữa, nhưng Hoắc Vu Phi lại nằm trên nóc nhà cả ngày, nhìn từng đám mây trắng bay qua, giống như tầng sư ngồi thiền vậy. Hoắc Khắc Cần chăm chọc anh mấy lần, không thấy anh có phản ứng gì, đành phải thôi, mặc kệ anh tiếp tục làm phế vật đi.

"Thật nhàm chán...." Hoắc Vu Phi cầm điện thoại trong tay, lại nói câu này. Cũng đã được ba ngày rồi, cô gái kia đến nơi rồi mới phải, vậy mà lại im hơi lặng tiếng. Nếu không phải cô đã sắp xếp lịch trình cho tuần sau ở Đài Loan, anh thật sự nghi ngờ có phải cô định không quay trở lại nữa hay không.

Rốt cuộc ai mới là người vô tâm hả? Tốt xấu gì anh cũng bày tỏ rõ thái độ của mình rồi!

Mấy lần Hoắc Vu Phi định gọi điện thoại cho cô mắng, nhưng nhìn ba chữ 'Đường Trương Mạt' trong danh bạ điện thoại, không biết tại sao đầu anh như phát nóng, ngón tay đặt trên màn hình điện thoại mãi không nhúc nhích được. Cô có chịu bắt máy không? Cô bắt máy rồi thì anh nên nói cái gì bây giờ? Anh dựa vào cái gì mà đòi trách cứ cô chứ? Bây giờ quan hệ của hai người bọn anh chưa là gì cả, nếu như.... vì chuyện này mà cô cảm thấy mất hứng, không để ý tới anh nữa thì làm thế nào bây giờ?

Nếu là trước kia anh có suy nghĩ thế này chắc chắn anh sẽ cho rằng mình vì hoàn thành nhiệm vụ mà bị ngã cho hổng não rồi, nhưng hôm nay lại hoàn toàn là sự thật. Trong lòng anh vô cùng rối rắm, thậm chí hôm qua, lúc bị vợ chồng thằng em họ bắt đi dạo đêm thấy một anh chàng bán chiếc áo T-shirt in hình Tweety, anh liền nhìn đến ngây người. Nhớ đến dáng vẻ thoải mái, tự nhiên, xinh đẹp của cô lúc mặc mấy chiếc áo in hình hoạt hình kia.

Anh đúng là điên rồi....

"Thật nhàm chán...." Anh cũng nhớ đến lúc ngồi bên bàn ăn với cô, cãi nhau chí chóe, cùng tranh luận những tin tức không rõ thật giả, nhớ cả lúc đánh nhau trong phòng bắn súng.

Mới không gặp có ba ngày, nhưng anh.... rất nhớ cô....

Nếu như chuyện này không thể chứng minh được rằng anh hoàn toàn 'nghiêm túc', thì còn cái gì có thể chứng minh đây?

Đột nhiên Đường Tả Lâm chạy vội lên tầng, cầm chiếc áo T-shirt tối qua anh vì xúc động mà mua, "Vu phi, xin lỗi, em làm hỏng áo anh mua rồi!" Chiếc áo kia vốn là hàng nhái, chất liệu rất xấu, sau khi cho vào máy giặt hình in Tweety giống như bị người ta cầm dao cắt, nhìn rất khó coi.

Cũng chỉ là một chiếc áo, anh cũng không có phản ứng lớn gì, Hoắc Vu Phi đang định cười nói không có việc gì, nhưng trái tim như bị nện cho một đấm. Trái tim là một trong những điểm yếu của cơ thể, bị đánh phải chắc chắn là đau đến thấu xương, đã rất lâu rồi anh không trải qua cảm giác này rồi....

Đường Tả Lâm thấy vẻ mặt anh rất xấu, vô cùng áy náy, "Vu Phi, em thật sự không cố ý...."

"Không phải, em đừng hiểu lầm, anh cảm thấy... có điều gì đó không bình thường thôi." Rất nhiều người nói trực giác là vô căn cứ, nhưng ở trên chiến trường lúc không rõ được phương hướng thường phải dựa vào 'giác quan thứ sáu' này.

Có lẽ anh thật sự nghi ngờ, hoặc chỉ đơn giản là muốn kiểm tra một cái cớ để gọi điện cho cô. Hoắc Vu Phi nhanh chóng cầm điện thoại di động lên bấm, bây giờ là 10h sáng, Đài Loan và Miami chênh lệch khoảng 12 giờ, với thói quen sinh hoạt của cô, giờ này có lẽ cô vẫn còn thức... Điện thoại vang lên tiếng hộp thư.

Cô không mở máy.

Hoắc Vu Phi nhú nhú mày, gọi lại lần nữa, kết quả vẫn như cũ.

"Không thể nào..." Cô là thương nhân, đề phòng có chuyện đột xuất, điện thoại di động tuyệt đối không tắt máy 24/24h. Ít nhất là trong ba tháng qua, chưa khi nào không thể gọi điện cho cô được cả.

Trong lòng Hoắc Vu Phi chấn động, vội gọi điện cho thư ký ở Đài Loan của cô.

Người kia nhanh chóng bắt máy như trút được gánh nặng, "Cám ơn trời đất! Tôi còn tưởng rằng anh và Tổng giám đốc bỏ trốn rồi chứ!"

"Đã xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Hoắc Vu Phi biến đổi, không thể tin được khi nghe thư ký nói cô bỏ trốn.

Hôm qua đáng lý ra cô phải về đến trụ sở Đường Á ở Miami, nhưng mãi vẫn không thấy cô xuất hiện. Nhân viên ở Miami tưởng chuyến bay của cô bị kéo dài, cho nên gọi điện đến công ty hàng không hỏi thăm. Nhưng máy bay không hề đến trễ, bên Đài Loan cũng xác nhận cô đã xuất phát... Lúc này, công ty cả hai bên Đài, Mỹ đều vô cùng sốt ruột.

An toàn? Đi an toàn của cô đây sao!

"Cô lập tức đặt giúp tôi một vé đi Miami, tiền thi khấu trừ vào tiền lương của tôi!"

Hoắc Vu Phi yêu cầu, cúp điện thoại, thấy Đường Tả Lâm tái mặt, anh cười khỏ, định mở miệng trấn an lại nghe thấy cô nói: "Vu Phi, anh cứ bình tĩnh, chị Trương Mạt sẽ không có việc gì đâu..."

Sao lại thành cô an ủi anh rồi? Hoắc Vu Phi cảm thấy có chút hoang đường, những việc khó khăn hơn anh từng trải qua còn ít hay sao? Nhưng lúc anh cúi đầu, chợt nhận ra điện thoại di động bị mình nắm đến suýt biến dạng rồi.

Anh trấn định lại, lớn giọng cười: "Xin lỗi, lần này sợ rằng anh phải mời chồng em rồi nui rồi."

Nếu như sau khi bình tĩnh lại, suy nghĩ của anh vẫn không thay đổi, tôi cũng sẽ cho anh một câu trả lời chắc chắn.

Hoắc Vu Phi nắm chặt tay, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay. Đường Trương Mạt, tốt nhất là cô đừng có xảy ra việc gì! Kể cả một cộng lông cũng không được thiếu! Bởi vì mặc kệ sau khi trở lại cô trả lời như thế nào, cô đều là của tôi...

Thời tiết ở Miami cũng giống như ở Đài Loan, tháng mười một chưa quá lạnh.

Hoắc Vu Phi và em họ vừa xuống máy bay liền chạy tới căn nhà ở Miami của Đường Trương Mạt. Trước khi tới, anh đã liên lạc với dì Vương, nhận được chìa khóa và mật mã.

Thành phố này vô cùng náo nhiệt, thành phần dân nhập cư cũng rất đông, đủ loại người tụ lại với nhau, nhất là người thuộc Châu Mỹ La-tinh.

Đối với việc cô đột nhiên biến mất, Hoắc Khắc Cần và anh đã rà soát tất cả các khả năng, cuối cùng đưa đến nghi vấn một người - Hugo Rodriguez LopezA, bạn trai cũ của Đường Trương Mạt ở Miami, đến từ một gia tộc Jennifer Lopez ở Mexico, hiện là chủ của một chuỗi các gian hàng thực phẩm, đồng thời còn kinh doanh siêu thị và chuỗi nhà hàng.

Quen biết nhau do cùng làm về ngành bách hóa, chia tay sau hai năm hẹn hò. Nghe nói tên Hugo này bị bệnh nặng, biến mất gần một năm mới xuất hiện trở lại trong giới thương nhân ở Miami.

Về phần tại sao nghi ngờ anh ta, là bởi vì lúc trước dì Vương trở lại Miami dọn dẹp căn nhà, tình cờ nhìn thấy người này và trợ lý thân cận của Đường Trương Mạt quanh quẩn ở đây, đáng vẻ rất khả nghi.

Hai người đã chia tay gần một năm, thật sự không có lý do gì để anh ta đến đây cả, hơn nữa còn tới không chỉ một lần. Khi đó dì Vương cảm thấy kỳ quái, nhưng nghe thấy tin tức Đường Trương Mạt ở bên Đài Loan bị thương, liền quảng chuyển này ra sau đầu.

Hoắc Vu Phi biết được chuyện này, lập tức bắt tay vào điều tra tư liệu về người này, giật mình khi phát hiện ra đời trước nhà anh ta vốn là trùm buôn thuốc phiện nổi danh ở Zambia, bây giờ tuy đã tẩy trắng, mở công ty kinh doanh, nhưng ai biết được có vụng trộm làm gì không?

Trọng điểm là, anh ta mất tích một năm, tại sao vừa xuất hiện liền sai thủ hạ đi giám sát Đường Trương Mạt?

Hoắc Vu Phi không biết đáp án, nhưng anh cần chứng cứ để khẳng định hoài nghi của mình, hoặc là... chứng minh người này trong sạch.

Anh vào Hoắc Khắc Cần đi vào nhà của Đường Tương Mạt, vòng quanh một vòng, lúc đi trong vườn, Hoắc Vu Phi chợt mở miệng, "...Ở đây có mùi anh rất ghét."

Hoắc Khắc Cần ‘chật’ một tiếng, "Anh là chó sao?"

Hoắc Vu Phi cười một tiếng. Giác quan của anh rất nhạy, nhất là khứu giác và thính giác, "Là mùi Cocaine, còn có cả ma túy...." Cái loại mùi hỗn tạp này, nói thơm cũng không đúng, mà là ngọt đến mê người, "Đây là xì gà...." Nói xong, anh ngồi xồm người xuống, vừa đào xuống móc ra một thứ gì đó không rõ hình dạng. Nền đất rất xốp, giống như bị người ta đào xới rất nhiều lần. Anh nhướn mày, lấy ra một món đồ, "Đây rồi."

Hoắc Khắc Cần tròn mắt nhìn ông anh họ đào từ dưới đất lên một chiếc hộp xì gà đen xì, loại của Trung Nam Mỹ, "Anh không làm chó truy tìm ma túy thực sự đáng tiếc...."

"Cảm ơn đã khích lệ." Hoắc Vu Phi cất đồ vừa mới đào được vào một chiếc túi nhỏ trong suốt. Hai người bọn anh không có khả năng xử lý vật này, may mắn là anh có một chiến hữu sau khi giải ngũ làm nhân viên pháp chứng, "Xem ra chúng ta phải tìm Hà Thụy Tu giúp đỡ thôi."

Thời gian mất tích là 48 giờ, người của công ty Đường Á ở Mỹ đã báo cảnh sát xử lý, trước mắt vẫn còn trong quá trình điều tra.

Hoắc Vu Phi hoàn toàn không rảnh chờ bọn họ đến khám nghiệm. Sau khi cảnh sát đến, bọn anh đã kiểm tra lại toàn bộ căn nhà lần nữa, mặc dù đã được dọn dẹp rất gọn gàng, nhưng vẫn có thể nhận ra được giấu vết bị người khác lục lọi.... dĩ nhiên không phải là cảnh sát, bọn họ không rảnh rỗi đến mức cất quần áo vào giúp cô. Mà những vị trí đặt những đồ kia hoàn toàn khác với thói quen của Đường Tương Mạt lúc cô ở Đài Loan, và cũng chỉ có Hoắc Vu Phi mới nhận ra được điều này.

Rất dễ nhận thấy có người đang tìm thứ đồ gì đó.

Hoắc Vu Phi nhanh chóng đến tìm người tên Hà Thụy Tu kia. Những việc phát trên ti vi nhanh hơn quá trình rất nhiều. Trên thực tế phải dựa vào kinh nghiệm, rà soát thật tỉ mỉ từng chi tiết một. Trước tiên bọn anh khoanh nhỏ phạm vi vào những thủ hạ của Hugo. Khi trở lại khách sạn, Hoắc Vu Phi tiếp tục điều tra căn cứ của gia tộc Jennifer Lopez trên toàn thế giới. Người này chính là tên Hugo kia sao? Vào đúng ngày Đường Tương Mạt biến mất, tên này đột nhiên trở về Mexico, từ đó đến nay không xác định được hành tung.

Xem xét kỹ lưỡng những tin tức mới thu được, sắc mặt của Hoắc Vu Phi càng lúc càng tối lại. Trong lòng bàn tay anh đang xoay vòng một cái bật lửa hình súng, đột nhiên nói với Hoắc Khắc Cần: "Xin lỗi."

"Cái gì?"

"Ngày trước... Anh không nên cười nhạo em."

Hoắc Khắc Cần sững sờ, nhớ ra anh nói ‘ngày trước’ là chỉ lúc Đường Tả Lâm gặp bất trắc, "Không sao." Anh cười thành tiếng, "Thẳng thắn mà nói, đáng về của anh bây giờ...."

"Sao?"

"Không cần cho ăn đòn nữa."

Hoắc Vu Phi dờ khóc dờ cười, "Anh rút lại lời xin lỗi vừa rồi."

"Được." Hoắc Khắc Cần rất rộng lượng, anh vốn nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ được nhìn thấy đáng về thật lòng động tâm của Hoắc Vu Phi, không ngờ bây giờ lại được chứng kiến. Anh thở dài, hiểu được giờ người khác nói gì cũng vô dụng. Bọn anh chỉ có thể đợi đợi.... tin tức tốt nhất là xác định được người đã bắt cóc cô, còn tin xấu nhất... không ai dám nghĩ tới.

Điện thoại của Hoắc Vu Phi đột nhiên vang lên. Cả hai người đều giật mình. Hoắc Vu Phi liếc nhìn tên nhấp nháy trên màn hình, khóe miệng rất miễn cưỡng mới cong lên được, "Hà Thụy Tu." Anh giải thích với Hoắc Khắc Cần, hít sâu một hơi mới bắt máy.".... A lô?"

Nghe tin tức bạn tốt cung cấp, hai hàng lông mày của anh xoắn chặt, "Cái gì? Không phải là Hugo? Có đúng...." Về mặt của anh càng lúc càng nghiêm trọng, rốt cuộc... đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ai Searle Wolf ở Mexico là một thị trấn vô cùng trong lành, phong cảnh tươi đẹp, gần sát Guatemala.

Nơi này đất đai màu mỡ, sông nước trù phú, người dân Mỹ La-tinh tràn đầy nhiệt huyết, nụ cười luôn rạng rỡ trên môi. Nhưng bên trong khung cảnh tuyệt đẹp này, thực chất Mexico là nơi chứa đầy ma túy và bạo lực, khủng bố xảy ra ở nơi này như cơm bữa, khiến người ta mới chỉ nghe thấy đã phát run.

Hoắc Vu Phi ăn mặc thoải mái, mặc áo Po-lo, quần ka-ki ngắn, buộc mái tóc dài ngang vai lại, lưng đeo ba lô bình thường giống như bao du khách khác. Trông mất màu xám thâm ẩn giấu dưới đôi mắt kính què mùa, nhân nhả dạo quanh trên phố.

Nhà cửa ở đây đều là tự ý xây lên, cho nên đa số thấp bé, đường phố uốn lượn mang theo hương vị của những ngôi làng cổ. Chợt có một thiếu niên khoảng mười ba, mười bốn tuổi lại gần bắt chuyện với anh, "Này anh, có muốn kích thích không? Tôi có hàng nguyên chất đấy."

Phát âm tiếng anh của người thiếu niên nọ đậm chất địa phương, thân hình gầy gò, nhìn có vẻ rất yếu ớt, nhưng lại phải dựa vào việc bán thứ thuốc phiện kia để nuôi sống cả nhà.

Phần lớn người Trung Nam Mỹ đều phải sống dựa vào công việc này, cho nên Hoắc Vu Phi không hề phê phán gì, chỉ mỉm cười, nói tiếng Tây Ban Nha lưu loát: "Thật sao? Đáng tiếc anh muốn nhiều hơn chỗ đó." Nói xong, anh móc tờ tiền mệnh giá một ngàn Mexico Bissau, "Yên tâm, sẽ nhận được nhiều hơn nữa. Chắc hẳn đã có người nói trước với anh trai của cậu rồi, mau dẫn tôi qua đó."

Thiếu niên kia gật đầu, anh trai cậu chính là người quản lý bang này, phụ trách buôn bán quân phẩm. Trước kia Hoắc Khắc Cần từng ở lại đây một thời gian cho nên có giao thiệp với bọn họ. Thiếu niên nọ dẫn Hoắc Vu Phi đi một quảng trường xưa cũ, rẽ vào mấy con hẻm nhỏ, rồi đi tới trước một cửa hàng.

Cửa hàng vô cùng sập xệ, đáng vẻ rất giống cửa hiệu cầm đồ, hàng hóa bên trong đa số là đồ cũ, bụi bám đầy đặc. Thiếu niên kia ra dấu tay với người đàn ông trung niên phía sau quầy, người kia dò xét Hoắc Vu Phi một lát, rồi dẫn anh đi vào một gian mật thất.

Không giống với căn phòng dơ dáy bẩn thỉu bên ngoài, bên trong vô cùng khác biệt, ngăn nắp gọn gàng. Rất nhiều khẩu súng đủ loại màu sắc hình dạng, từ nhỏ nhất như súng ống đến lớn nhất như Rocket Launcher, tất cả đều có cả.

Ở cái nơi bạo loạn như thế này, người người đều cần tự vệ, mua súng cũng giống như mua sữa tươi ở cửa hàng tạp hóa vậy. Anh ngắm nghía một lát, cầm mấy khẩu súng chuyên dụng lên, ước lượng sức nặng, cuối cùng chọn mua hai cây súng lục, ba khẩu súng trường, và vài băng đạn.

".... Có Python không?"

Ông chủ kia nhú mày, dùng ánh mắt thăm dò nhìn anh. Hoắc Vu Phi cười khò, "Không có gì, chỉ là thuận miệng hỏi thôi." Colt Python đã sớm không còn lưu thông trên thị trường nữa, giá cả lại rất đắt, đương nhiên sẽ không thể có ở cửa tiệm rách nát như thế này được. Anh biết rõ điều này nhưng vẫn không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

Thằng thần mà nói, anh thật không biết mình làm cách nào mà nhìn được đến bây giờ.

Hoắc Vu Phi nhét đồ vào trong balô, lại mua thêm hai con dao nhỏ, trong ba lô của anh có đầy đủ mọi thứ đồ có thể gây sát thương, người khác nhìn vào còn tưởng anh đi săn thú.

Anh thuê một chiếc xe chạy dọc bờ sông, khí hậu ở đây rất nóng bức, mồ hôi chảy dọc xuống khuôn mặt anh. Anh mở bản đồ lên, xác nhận phương hướng rồi dừng xe lại.

Anh xách balô lên, đi bộ vào trong rừng cây, tìm một chỗ kín đáo đào đất lên, bọc balô kỹ lưỡng vào túi nylon rồi chôn xuống, dùng dao găm vạch lên thân cây để đánh dấu, rồi sau đó như đường cũ mà đi ra, lên ô-tô rồi đi.

Hoắc Vu Phi thực sự hi vọng sẽ không có cơ hội dùng những thứ đồ kia.

Đường Trương Mạt bị giam ở đây được một tuần rồi.

Gian phòng cô bị giam giữ được trang trí vô cùng sang trọng. Dưới sàn trải thảm Ba Tư thủ công tinh xảo, đồ dùng trong nhà đều dùng gỗ, vàng và đá quý.

Thời tiết bên ngoài đang rất đẹp, ánh mặt trời rực rỡ đến chói mắt khiến người ta không nhìn được rừng cây phía xa. Mấy ngày trước, khi vừa tỉnh lại, cô không biết mình đang ở đâu. Nhưng mấy ngày nay, nghe ngóng đám người kia nói chuyện, cô lờ mờ đoán ra được mình đang ở bang nào đấy của Mexico.

Ngày hôm đó, khi cô vừa xuống máy bay bắt một chiếc taxi, còn chưa kịp mở miệng nói đi đến đâu thì đột nhiên có một người đàn ông mở cửa xe cầm một thanh sắt đánh lên đầu cô. Tài xế taxi cũng là đồng bọn của gã, bọn chúng liền nhanh chóng đưa cô đi. Đường Trương Mạt chưa kịp nghĩ ra cách nào để phản kháng thì đã ngất lịm đi... báo hại cô lúc tỉnh dậy, cả người đều đau nhức. Những người này thực sự rất giỏi trong việc hành hạ cô nha, mỗi lần đều khiến cô sâu sắc hiểu được nỗi đau da thịt là như thế nào.

Đường Trương Mạt không khỏi thở dài. Lúc này chợt vang lên tiếng gõ cửa, một giọng nam trầm thấp truyền qua cánh cửa: "Cô Đường Jennifer Lopez tiên sinh mời cô xuống lầu dùng cơm."

"Được, tôi biết rồi." Đường Trương Mạt bấu môi, lên tinh thần đi theo người kia xuống phòng ăn dưới lầu. Lúc mới tới đây, cô giống như bà lão thôn quê

lần đầu đến nhà quan lớn vậy, không khỏi kinh ngạc trước sự xa hoa của nơi này, bây giờ thì thấy quen rồi.

Một người đàn ông ngồi bên cạnh bàn ăn, dáng vẻ như trong những bộ phim hiện đại ngày nay vậy, chỉ có điều mặt mũi thô kệch, ngũ quan khác sâu, vẻ mặt lạnh lẽo, đến khi đôi con ngươi màu vàng nhìn thấy cô mới dịu dàng cười, "Molly."

"Hugo." Cô cười đáp một tiếng, ưu nhã ngồi xuống đối diện với anh.

"Anh thấy mấy ngày nay em ăn rất ít, nên đã mời mấy đầu bếp của nước em đến đây nấu ăn, em ném thử đi?"

"Ồ, nhìn thật ngon. Anh chu đáo quá." Đường Tương Mạt nhìn bàn ăn trước mặt... Thật ra, tha thứ cho cô thật sự không thể tìm ra cái gì ngon ở đây cả, thậm chí trong lòng: nếu là người Mexico thì thành thật ăn bánh bột ngô của các người đi! Khốn kiếp!

Đáng tiếc lời này tuyệt đối không thể nói ra, đau khổ nhất là cô vẫn phải giả bộ rất ngon lành nuốt cái thứ đồ vừa ngọt vừa chua vừa cay vừa mặn này... không biết là mùi vị quái gì mà nuốt vào bụng. Cô không kén ăn, không có nghĩa là vị giác cô hỏng cả rồi. Nghe nói hôm qua anh ta đã giết chết một đầu bếp. Cô mới chỉ nghĩ tới chuyện này thôi đã phát run lên rồi. Sao trước kia, lúc còn hẹn hò với anh ta, cô không nhận ra được anh ta là người hung ác như vậy nhỉ?

"Molly, em nên cho anh một câu trả lời chắc chắn rồi."

Người đàn ông đột nhiên mở miệng, Đường Tương Mạt liền cảm thấy thức ăn trong miệng vốn đã khó nuốt lại càng khó nuốt hơn. Nhưng cô vẫn phải cười thật tươi, nói: "A, được rồi, mặc dù em rất không nỡ, nhưng nếu là yêu cầu của anh, em không thể làm gì khác ngoài đồng ý...."

Cô cảm nhận được cảm xúc của người đàn ông kia chợt thay đổi, trở nên vô cùng hưng phấn. Chỉ là anh ta đang kìm nén rất tốt, trung ra một bộ mặt bình tĩnh, chờ đợi cô nói tiếp.

Nhưng dù anh ta đóng kịch có tốt đến cỡ nào thì vẫn không thể giấu đi được nét tàn khốc, hung ác trong đôi mắt kia. Một giây trước anh ta có thể đang cùng người ta vui vẻ nói chuyện, một giây sau liền có thể rút súng bắn nát sọ người đó rồi.... Dĩ nhiên, với địa vị của anh chỉ cần mở miệng nói hai chữ 'động thủ' là được rồi.

Đường Tương Mạt nuốt nước bọt, "Có điều em thực sự rất quý trọng chiếc nhẫn kia, cho nên đã đặt nó vào tủ bảo hiểm trong một ngân hàng ở Miami rồi... Anh cũng hiểu căn bệnh chung của mọi người mà, luôn có cảm giác không an toàn khi đặt vật quan trọng bên mình, mà nơi cất đồ kia chỉ chính mình mới có thể lấy được..."

"Thật sao?"

Cả người Đường Tương Mạt run lên, một cảm giác sợ hãi dâng lên trong lòng, dội cho cô một thân dinh dính chán ghét. Cô vội vã nói: "Dĩ nhiên! Thậm chí ngay cả những lời anh nói lúc mới đưa nó cho em, em đều nhớ rất rõ ràng. Anh nói chiếc nhẫn đó giống như sinh mạng của anh vậy, anh quý trọng nó giống như chính sinh mệnh của mình, giống như chúa Jesus, kẻ nào muốn lấy nó phải trả một cái giá rất đắt, mà cái giá đó phải trả bằng chính mạng mình, không hơn không kém... Em không bao giờ quên được ánh mắt cô đơn của anh lúc đó. Anh giao nó cho em... em không dám tin là thật. Anh nói nó rất nặng, anh muốn tìm người chia sẻ gánh nặng... Sau đó không thấy bất cứ tin tức gì của anh nữa, em rất đau khổ. Người Trung Quốc có một câu là: thấy vật nhớ người, em nhìn thấy nó sẽ nhớ tới anh, nhớ tới anh cô đơn như thế nào, nhớ anh cứ như vậy mà bỏ em đi. Anh biến mất hơn một năm mới xuất hiện, lẽ nào em không được tức giận một chút sao?"

Lúc Đường Tương Mạt nói những lời này, giọng điệu vô cùng chân thành, đôi mắt xinh đẹp ngập hơi nước, mơ màng nhìn người đàn ông kiên cường trước mặt, như muốn hòa tan anh ta ra.

Hugo trầm mặc, lồng ngực phập phồng, đủ loại cảm xúc hội tụ lại trong đôi mắt vàng. Chiếc nhẫn kia giống như sinh mạng của anh.... Những lời Đường Tương Mạt vừa nói khiến anh ta rung động, khiến cho sự thô bạo trong người anh ta dần tan đi.

Anh ta cười nói: "Em nói đúng, là anh không tốt."

Đường Tương Mạt thậm chí phào nhẹ nhõm, "Em hiểu anh nghĩ rằng đưa chiếc nhẫn cho em sẽ tốt hơn, nhưng em không cần, chỉ cần anh vui vẻ, ở lại bên em là được...."

Bữa tối khiến người ta không nuốt nổi cuối cùng cũng kết thúc. Đường Tương Mạt trở về phòng, vẻ mặt vui vẻ, ngân nga hát. Cô đọc sách một lát, vẻ mặt rạng ngời giống như cô gái đang yêu, cả khuôn mặt đầy ngọt ngào.

Cho đến hơn mười một giờ, cô mới tắt đèn, thông thả lên giường, kéo chăn bông lên che nửa gương mặt... Chắc trong phòng này có camera giám sát đi?

Aizz, ông trời nhất định sẽ bị cô làm ghê tởm đến chết mất! Cô và Hugo hẹn hò lúc đã trưởng thành, không có bất kỳ lời nói sến súa nào, chia tay cũng rất dứt khoát, những lời nói nghe như hát kịch kia của anh, cô đã sớm quên rồi.

Vấn đề là bây giờ anh ta đột nhiên đến tìm cô đòi nhẫn, khiến cô như đầu ngỗng mãi không nhớ ra được, đành phải lấy cớ bây giờ chưa đưa cho anh ta ngay được. Người đàn ông kia nhất định sẽ dùng đủ cách để điều tra xem cô nói thật hay giả. Cô không biết tủ bảo hiểm ở Miami có thể tin được hay không. Nếu như bị phát hiện là giả, cô sẽ chết chắc....

Đường Tương Mạt cuộn người lại, run rẩy bẫy trong chăn. Mỗi ngày, chỉ có lúc này cô mới cảm thấy an toàn... Chỉ cần người đàn ông kia không đột nhiên nhận ra được điều gì đó, sai người đến làm thịt cô.

Bề ngoài nhìn cô rất bình tĩnh, nhưng thật ra trong lòng rất sợ hãi. Bị bắt cóc đến một nơi xa lạ, không biết ngày mai mình có nhìn thấy mặt trời hay không? Tánh mạng bản thân giống như con kiến người ta đặt trên lòng bàn tay, cô phải cẩn thận từng li từng tí mới có thể bảo vệ được mình.

Thành thật mà nói, cô vô cùng bội phục mình. Lúc nhìn thấy Hugo, cô lại có thể lập tức chuyển thành dáng vẻ xúc động nhào tới, "Em biết mà, em biết mà, em biết anh sẽ không bỏ em mà..."

Lúc đó trong lòng cô chỉ có lạnh lẽo, giống như nhúng phải đồng bùn nhầy, rất không thoải mái, cho đến khi cảm nhận được sự lạnh lùng từ người đàn ông này, cô mới 'bớt điên' đi, trong lòng cũng thoải mái hơn một chút.

Cô thông minh, không hỏi Hugo vì sao lại giam giữ cô ở nơi này, giả bộ như đắm chìm trong tình yêu mất đi có lại được. Mà thật ra, tất cả những chuyện này đều chỉ vì chiếc nhẫn chết tiệt kia...

Cô muốn khóc, lại hèn mọn đến nỗi ngay cả tiếng ngen ngào cũng không dám phát ra. Năng lực của cô khiến cô cảm giác được tất cả đồ đạc trong phòng này đều là thiết bị giám sát. Cô giống như con chim trong lồng, chờ đến một ngày nào đó tâm trạng của chủ nhân không tốt liền bóp chết cô. Cả người cô run rẩy, không khỏi chua xót nghĩ, sớm biết như thế này, lúc ở Đài Loan cứ ngang ngạnh đòi đi làm gì?

Hoặc Vu Phi... Trong lòng cô nhớ tới một người, dường như có như vậy cô mới có thể chịu đựng được mọi chuyện. Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, bây giờ anh đã biết chuyện cô bị bắt cóc chưa? Thật may là cô đã nói anh ở lại Đài Loan, không chạm mặt với Hugo. Càng bị Hugo áp bức, cô càng nhớ tới anh. Thức ăn khó ăn muốn chết, cô rất nhớ đồ ăn anh nấu, càng nhớ đôi mắt màu xám tro nhìn mình đầy ảm áp...

Cô rất nhớ anh...

Đường Tương Mạt quán mình thành kén, núp ở trong chăn, khe hít mũi. Không sao, cô sẽ làm được. Tạm thời chỉ cần ứng phó tốt là được, không phải sao? Cô có thể bảo vệ tốt cho mình, giống như 31 năm qua vậy....

Vu Phi, đừng quá lo lắng cho tôi...

Ba ngày sau, Hugo nói cho cô biết, anh ta muốn cô về Miami lấy chiếc nhẫn kia.

Đường Tương Mạt cảm thấy thật may mắn lúc trước cô thường có thói quen gửi đồ trong tủ bảo hiểm ở ngân hàng, nhưng cô không dám để lộ sự kích động của mình, ngược lại bày ra vẻ mặt không muốn, "Nhất định phải đi sao? Thật khó khăn lắm chúng ta mới được gặp lại nhau, không thể ở bên cạnh nhau thêm mấy ngày sao?"

"Molly nhỏ bé." Hugo cười khêu gọi, véo mũi cô, "Anh mong em hiểu được chiếc nhẫn kia quan trọng với anh như thế nào. Trước kia anh tặng nó cho em làm vật đính ước, nhưng giờ anh sẽ tặng cho em thứ giá trị hơn nữa.... Nhẫn kim cương năm carat được không? Nó lấp lánh đến mức khiến em không mở mắt nổi đâu."

Đường Tương Mạt mỉm cười, trong lòng lại đang thầm kêu. Kim cương năm carat có thể làm gì được chứ? Có lẽ cô có thể dùng nó để đập nát mắt gã đàn ông này, cô quả thật rất muốn làm như vậy....

"Được rồi, khi nào chúng ta đi?"

"Không, không phải chúng ta." Anh ra hiệu, "Phí Đức Nam sẽ đi cùng em, anh còn bố trí thêm hai vệ sĩ nữa, em không phải lo lắng chuyện an toàn. Em sẽ đi bằng máy bay riêng của nhà Jennifer Lopez, sáng sớm ngày mai sẽ lên đường. Ở đó có cần thêm gì thì cứ nói với quản gia, đừng khách sáo."

"Hả...." Đường Tương Mạt nhìn hai gã đàn ông to con giống như ôn thần không khỏi sợ run lên, "Nhất định phải mang bọn họ đi cùng sao? Ý em là, Phí Đức Nam rất giỏi, trước đây hai người chúng ta từng độ sủng một lần rồi, đúng không?"

"Đúng, thưa cô Đường." Phí Đức Nam khoảng tầm năm mươi tuổi, xuất thân là bộ đội đặc chủng, dáng người điển hình của dân Châu Mỹ La-tinh, nước da đen, ngũ quan tập trung, đáng tiếc một vết sẹo dờ tợn ngang mũi khiến mặt mũi anh ta có chút biến dạng.

Hugo nhíu mày, bởi vì yêu cầu của cô mà đôi mắt vàng trở nên lạnh lùng, "Molly, anh không yên tâm "

Dĩ nhiên, anh sợ tôi chạy mất, đúng không?

Đường Tương Mạt không ngại thò đến mức chỉ mấy chiều kia của mình đã nắm được người đàn ông này, chỉ là bây giờ cô còn giá trị lợi dụng nên không ai vạch trần thôi, "Nếu anh cứ nhất quyết như vậy thì được thôi. Em chỉ nghĩ là mình Phí Đức Nam đã đủ rồi, không phải anh tin tưởng nhất chỉ có mình anh ta thôi sao?"

Ánh mắt Hugo lóe lên, trầm tư.

Lát sau, anh ta mở miệng, "Phí Đức Nam, anh có thể làm được không?"

"Tôi lấy thánh mẫu và danh dự gia tộc ra để thề." Phí Đức Nam cung kính khom người.

Hugo cười, "Được, vậy thì giao cho anh."

Đường Tương Mạt không dám để lộ ra cảm xúc gì, nhưng trong lòng vô cùng vui mừng. Vậy là cô thành công rồi?

Cô không thể tin được sáng sớm hôm sau, lúc cô lên xe, trong xe đúng là chỉ có mình Phí Đức Nam cầm lái. Hugo quả thật tuân thủ lời hứa, không cho người nào khác đi theo.

Lái xe trên đường, điểm đến của bọn họ là phi trường riêng của gia tộc Jennifer Lopez. Không quen địa hình nơi này, Đường Tương Mạt không hề có ý định chạy trốn vào lúc này, gắng thuyết phục chỉ cho mình Phí Đức Nam đi cùng là vì cô cảm nhận được có chuyện gì đó.

"Lâu rồi chúng ta không gặp nhau đúng không? Anh vẫn trung thành, tận tâm đi theo Hugo như vậy...."

Phí Đức Nam không trả lời. Trong trí nhớ của cô, anh ta không phải là một người nhiều lời. Đi đến một con đường quanh co khúc khuỷu, thói quen sống phân tán của người Châu Mỹ La-tinh liền thể hiện rõ. Xung quanh rừng cây rậm rạp, bầu trời tháng mười một rất quang đãng. Đường Tương Mạt nhận thấy phong cảnh càng lúc càng xa đường chính, sự lạnh lẽo xâm nhập vào từng thớ thịt trên người cô. Đến rồi.

Xe dừng lại bên rìa một cánh rừng, cô nuốt nước miếng, cố gắng bỏ qua cảm giác ớn ớn buồn nôn khi cái lạnh càng lúc càng thấm sâu vào da thịt. Phí Đức Nam dừng xe, cởi dây an toàn ra, thân thể to lớn chen chúc trên hai chiếc ghế phía trước, vẻ mặt không biết nên nói là đang cười hay âm trầm, "Cô Đường, cô rất thông minh, nhưng cô có biết thông minh quá sẽ bị người ta hại chết không?"

"Có, người Trung Quốc có một câu nói: 'thông minh sẽ bị thông minh hại', tình huống lúc này chính là như thế." Cô co cả người lại, nhưng ở trong chiếc xe không gian nhỏ hẹp này, rõ ràng không có hiệu quả.

Phí Đức Nam hừ mũi bật cười, chen người xuống hàng ghế phía sau. Lúc này Đường Tương Mạt mới nhìn thấy tay anh ta đang cầm một khẩu súng bán tự động, khí lạnh từ trên người anh ta tỏa ra bao trùm lấy cô, khiến trán cô rỉ mồ hôi lạnh. Người đàn ông này.... muốn giết cô thật! "Anh... Anh không muốn lấy chiếc nhẫn sao?"

"Chiếc nhẫn?" Dường như lúc này Phí Đức Nam mới nhớ đến sự tồn tại của vật này, khuôn mặt vặn vẹo, anh ta tiến tới gần cô, lạnh lùng nói: "Cô Đường, tôi không giống như Hugo, tôi đã biết cô hai năm, tôi chắc chắn cô tuyệt đối không cất trang sức trong tủ bảo hiểm.... Dĩ nhiên, cho dù cô thực sự có cất ở đó cũng không sao cả."

Dứt lời, anh ta đặt lòng súng lên chính giữa trán cô. Tay chân Đường Tương Mạt phát run, mồ hôi hột nhỏ xuống, "Anh... anh đã dùng thánh mẫu và danh dự gia tộc để thế sẽ không giết tôi...."

"À." Phí Đức Nam lộ ra vẻ mặt vô cùng tiếu ngạo, "Thật ra thì tôi thờ thánh Allah, còn nữa, tôi là con nuôi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Mẹ nó! Đường Tương Mạt chửi thề trong lòng, người nào đó từng nói trước khi chết tự nhiên sẽ nhớ tới rất nhiều chuyện, người nói lời này khẳng định chưa từng trải qua cảm giác sống chết! Mười ngón tay của cô bấu chặt ghế da, trong đầu trống rỗng, sợ hãi nhìn chằm chằm hòng súng, chờ khoảnh khắc đạn xuyên thủng đầu mình, chắc chắn sẽ rất đau....

Đột nhiên, Phí Đức Nam như nhớ tới chuyện gì đó, tay trái vẫn cầm súng, tay phải móc thứ gì đó trong túi quần ra, đang định giơ lên...

Gã đã phạm một sai lầm trí mạng.

Đường Tương Mạt dồn sức, cả đời cô chưa bao giờ bình tĩnh như lúc này. Lúc này những lời Hoắc Vu Phi nói với cô vang lên thật rõ ràng: quên hết chiêu thức gì đó đi, cứ nhắm điểm yếu của đối thủ mà tấn công. Cô lẩm nhẩm: mi tâm, mắt, cổ họng, tim...

"Á! Con đàn bà chết tiệt này..." Phía dưới đột nhiên đau đớn cực kỳ khiến Phí Đức Nam kêu lên. Đường Tương Mạt lập tức chọc một ngón tay nhọn vào mắt gã, đâm lên ngực gã. Lúc gã đau đớn ngã ra sau, cô liền cầm một con dao găm cắt vào cổ họng gã.

Khẩu súng được buông lỏng, cô nhặt lên, vội vã lắp ống giảm thanh vào, nhắm vào cửa xe bắn. Cửa xe bung ra, cô vội vọt ra ngoài, không quan tâm mình đang ở chỗ nào, chỉ chạy vọt tới phía trước.

Thoát rồi, thoát rồi....

Cô không dám quay đầu lại. Phí Đức Nam từng trải qua huấn luyện, sẽ không mất nhiều thời gian để hồi phục. Có điều ông ta giải ngũ lâu rồi, cho nên đã quên mất tuyệt đối không được lắp ống giảm thanh trước mặt kẻ thù, ông ta đã đánh giá thấp Đường Tương Mạt. Trước khi lắp ống giảm thanh, ông ta không thể nổ súng được, nếu không sẽ tạo ra phản lực. Dù chỉ là mấy chục giây, nhưng cũng đã đủ để cô phản kích rồi.

Mình nên chém ông ta một nhát mới phải! Đường Tương Mạt càng nghĩ càng hối hận. Cứ chạy thế này bao giờ mới là cuối đường đây? Cô có thể nghe loáng thoáng tiếng người đuổi theo phía sau, dù sức của cô có nhiều hơn nữa cũng không thể thắng được lính đặc chủng!

Bây giờ cô chỉ mong gặp được người địa phương nào đó, tốt nhất là có cả xe. Chỉ tiếc trên người cô giờ không có một đồng nào cả, chỉ có thể cướp của người ta thôi, nhưng nếu có thể thoát được, sau này cô sẽ bồi thường cho người ta gấp bội...

Cô nghe thấy tiếng động cơ rồi!

Một chiếc màu đen xe bỗng nhiên đuổi theo cô từ phía sau. Không phải là chiếc xe vừa chờ cô! Cô đột nhiên dừng bước, còn chưa kịp có phản ứng gì, cửa xe bên ghế phụ đã được người mở ra, "Đường Tương Mạt! Lên xe!"

Là tiếng trung, hơn nữa người ngồi trong xe là người cô vô cùng quen thuộc....

"Ông trời ơi, ông còn có thể cho tôi nhiều niềm vui bất ngờ hơn thế này sao?" Giọng điệu của Hoắc Vu Phi không thể tin được, nhìn khẩu súng M1911 trong tay cô, trách bản thân thiếu chút nữa đã tới muộn rồi. "Cô không thể ngoan ngoãn làm công chúa trong lâu đài được hay sao? Tôi biết thế nào cũng có yêu quái đến bắt cô mà, cô.... tôi thật sự ...."

Anh nói năng lộn xộn. Mấy ngày vừa rồi anh điều tra địa bàn quanh đây, đã tính được đường lên vào dinh thự của Hugo thì đúng lúc thấy cô bị người ta lái xe chở đi. Người lái xe quen đường lại rất cẩn thận, suýt chút nữa anh đã mất dấu gã rồi... Trong đầu Hoắc Vu Phi rất rối loạn, nhớ tới việc cô có thể gặp nguy hiểm, trong lòng anh vô cùng sợ hãi.

Lúc này, Đường Tương Mạt nhanh chóng nhào lên xe, không chút để tâm đến tư thế mà hôn anh!

Cho nên.... ừ.... cái gì cũng không cần nói nữa.

Cô dùng sức mà hôn, giống như bỏ mặc mọi suy nghĩ, chỉ làm theo bản năng. Răng của hai người chạm vào nhau, cô hôn như muốn nghiền nát miệng anh, nhưng không cách nào ngừng lại được, luồng nhiệt nóng từ nơi hai người chạm nhau dâng trào như muốn thiêu đốt.

Lý trí của Đường Tương Mạt nhắc nhở cô hoàn cảnh lúc này không thích hợp để làm những hành động như thế, nhưng... quan tâm cái khi mồi gì chứ! Cô phải dùng cách thức mạnh mẽ nhất để chứng minh người trước mắt cô lúc này là thật, chứ không phải ảo giác sinh ra từ khát vọng của cô....

"Cô... Uhm!" Thăng thán mà nói, nụ hôn này thật sự rất vụng về, khế miệng anh đau như sắp rách. Nhưng cô mềm mại ngả người xuống, càn quấy trên mặt anh, hương thơm dịu trong lồng ngực chứng tỏ cô còn sống. Mặt Hoắc Vu Phi đỏ lên, giống như có đóm lửa cháy lên trong lòng. Dù anh đã cố gắng dập nó đi, nhưng cô lại không cho anh cơ hội đó. Cô thật đúng là một con sư tử cái! Nhưng anh thích, thích đến muốn chết....

Quả thật rất muốn chết. Hai người còn chưa kịp hôn xong, một viên đạn chọt bắn vào kính xe phía sau, thật may mắn là kính xe chống đạn. Hoắc Vu Phi thảm máng một tiếng, ấn cô ngồi xuống ghế phụ, nhanh chóng khởi động động cơ, nhấn cần ga một cái, xe vội vã chạy đi. Anh liếc nhìn gương chiếu hậu, "Tổng cộng có ba chiếc xe phía sau, chúng ta phải cắt đuôi họ."

Trái tim Đường Tương Mạt đập thình thịch, hai gò má đỏ ửng lên, trong thời khắc sống chết này mà cô vừa làm cái gì vậy!

Hoắc Vu Phi nhìn cô một cái, quyết định không nói cho cô biết thật ra anh cảm thấy thật may mắn vì viên đạn kia đã bắn tới. Thiếu chút nữa anh mất không chế rồi, "Dáng vẻ vừa rồi của cô rất giống như là cảm xúc kích động khi sư tử thấy linh dương."

"Câm miệng!" Cô biết anh đang nói giỡn để giúp tâm trạng cô bình tĩnh hơn, nhưng bây giờ....

Có vài viên đạn 'bang bang' bắn tới, tiếng va chạm đánh giốn vang lên trong buồng xe khiến da đầu tê dại, "Xe này của anh có thể chống đạn sao?"

"Phòng khi gặp bất trắc." Hoắc Vu Phi chắc một tiếng, quay sang nhìn cô, "Mở giúp tôi."

Anh chỉ lên bản đồ, trên đó hiện lên tuyến đường rõ ràng, "Bây giờ chúng ta đang ở chỗ này, cô nghĩ cách để chúng ta có thể đến được điểm màu đỏ này đi."

Dứt lời liền ngả ghế ngồi xuống, dẫm mạnh lên chân ga. Đường Tương Mạt vội không chế tay lái, đổi vị trí với anh. Hoắc Vu Phi xuống hàng ghế phía sau, lật ghế da lên, móc ra hai khẩu súng lục, trái phải mỗi tay cầm một khẩu, "Hạ kính xe bên này xuống."

"Anh đừng...."

"Mở ra!"

Đường Tương Mạt sắp té xiu, cắn răng hạ kính xe xuống. Hoắc Vu Phi không phải người ngu, lúc này nhào người ra ngoài chẳng khác nào đi tìm chết. Anh ngồi bên trong xe xác định phương hướng, ước lượng khoảng cách, thò tay phải ra vũng vàng bắn một phát.

Từ gương chiếu hậu, Đường Tương Mạt nhìn thấy người trong một chiếc xe phía sau bị ngã xuống, mà anh không hề hốt hoảng mất bình tĩnh. Nhờ được huấn luyện bao nhiêu năm qua, kỹ thuật bắn súng của anh thực sự khiến người ta phải khâm phục.

Cô nhìn thẳng con đường phía trước, cảnh vật hai bên đường vút qua cực nhanh. Cho đến lúc này, cô mới có cảm giác chân thực rằng mình vẫn đang

sống. Nhiều năm qua, cô một thân một mình bị chính ba mình đẩy ra nước ngoài, sớm đã hình thành thói quen làm việc độc lập, tự mình xử lý mọi chuyện. Trước kia không phải không có người đàn ông nào nói sẽ bảo vệ cho cô, nhưng làm được như anh thực sự chưa có một ai.

Không chỉ một lần anh đẩy bản thân vào chỗ nguy hiểm để bảo vệ cô an toàn. Hơn nữa, anh thực sự rất giỏi, không những bảo vệ được cô, còn có thể bảo vệ tính mạng của mình khiến cô an tâm, khiến cô có thể tin tưởng hoàn toàn mà dựa vào anh.

Không một ai không có lúc yếu đuối, không một ai không muốn dựa người khác, vấn đề là không gặp được người đó mà thôi. Người đàn ông như vậy... có lẽ cả đời này cô chỉ gặp được một người duy nhất.

"... Honey à, em đang khóc sao?" Hoắc Vu Phi không có quay đầu, nhưng vẫn rất nhạy bén, cảm nhận được hơi thở của cô có chút không bình thường. Sau khi anh hỏi xong câu này, cô giống như cứng người lại, rồi sau đó khóc lại càng lớn hơn. Anh mỉm cười, "Em đừng có khóc chứ! Ít nhất cũng đừng khóc lúc này... Mẹ kiếp!"

Cùng với câu chửi thề kia, anh nhanh chóng bắn một phát, trông mắt màu xám thẫm như bị lửa nhuộm, cũng nhanh nổ tung, "Anh không cách nào lau nước mắt cho em được!" Anh sốt ruột, chỉ hận không thể cho nổ tung mấy chiếc xe kia. Máu khắp người sôi trào, ngực đau như bị trúng đạn.

Hoắc Vu Phi anh không sợ trời không sợ đất, sợ nhất chính là phụ nữ khóc, lại còn là người phụ nữ trong lòng anh nữa chứ, "Em.. em đừng khóc...."

"Pằng" Lại một phát súng nữa được bắn ra, động tác của anh vô cùng nhanh gọn đến không lời nào diễn tả được.

Đường Tương Mạt dùng sức đập cần ga, không có tâm trí đâu để lau nước mắt, để mặc cho nó chảy xuống. Con đường quanh co khúc khuỷu, cô dựa vào sự lắc lư của xe mà che đậy thân thể đang run lên vì tức giận, "Tôi... tôi không khóc...."

"Em.. Aizz!" Hoắc Vu Phi nặng nề thở dài. Nhà văn châu Âu Herry từng ở trong《quà tặng Maggie》nói rằng cuộc sống là do khổ đau và hạnh phúc tạo thành, trong đó khổ đau chiếm phần lớn, quả thật không phải là giả. Cuộc sống luôn là bể khổ, có thể phát tiết ra cũng tốt, "Được rồi, em cứ khóc đi, nhưng đừng khóc nhiều quá, anh sẽ đau lòng đấy."

Anh nói xong lại bắn thêm mấy phát súng nữa. Cảnh tượng này đúng là thiếu lãng mạn nhất rồi, cô lại cười rộ lên. Với kỹ thuật bắn súng cực kỳ chính xác của Hoắc Vu Phi, cuối cùng bọn họ cũng bỏ rơi được đám người đuổi theo kia càng lúc càng xa, anh thở ra, "Phù, bảo bối, hợp tác vui vẻ."

Đường Tương Mạt đang định cười đáp anh, nhưng đánh mắt nhìn qua gương chiếu hậu nhận thấy tình hình không hề lạc quan như bọn họ nghĩ.

Hoắc Vu Phi cũng nhìn thấy, trừ ba chiếc xe đuổi theo bọn họ từ đầu đã bị bắn hạ hai chiếc, chiếc còn lại đã bị méo mó, lúc này lại có thêm hai chiếc xe SUV, hơn nữa từ cửa kính xe được hạ xuống có thể nhìn thấy được vật người trong xe cầm là....

"Sniper (1)!"

"Hả?" Đường Tương Mạt sửng sốt, ngay sau đó hoàn hồn lại, một phát súng bắn sát cửa kính xe chỗ cô ngồi.

Trán hai người đồng thời toát mồ hôi lạnh, "Là... là súng gì vậy?" Đường Tương Mạt chỉ nhìn thoáng thấy một ống súng nhỏ, cũng không dám phân tâm nhìn lâu.

"SV-98 (2), do người Nga thiết kế." Hoắc Vu Phi giải thích, về mặt anh không chút thay đổi, nhưng sắc mặt đã có chút không còn như trước, "Có lắp hệ thống điểm ruồi, mục tiêu bất động trong vòng 100m khẳng định có thể bắn giữa tim một đứa trẻ, điều kiện tiên quyết là thắng lực đàn hồi. Còn phải nói thêm, có một lời quảng cáo rất hay về loại súng này: 'one shoot one killed.'"

Đường Tương Mạt hét lớn lên. Cô không hề muốn biết cái này!

"Những tên bán loại súng này cho trùm buôn thuốc phiện nên đầy xuống địa ngục cho tẩm trong chảo dầu hết!" Hoắc Vu Phi chửi, vội mặc áo chống đạn vào. Đám người kia ngay cả súng bắn tỉa cũng lấy ra dùng rồi, nếu như không phải không được bắn chết bọn anh, chỉ sợ ngay cả súng máy Rocket Launcher cũng mang ra rồi.

"Mục tiêu của bọn họ trước tiên là bánh xe, sau đó là anh. Phía trước giao cho em, đám người phía sau cứ để cho anh là được rồi..." Dứt lời, Hoắc Vu Phi đột nhiên cười gian, giọng điệu càng lúc càng cao, giống như đang vô cùng hưng phấn, "Honey, em có muốn ngắm pháo hoa không?"

"Sao cơ?"

Đường Tương Mạt còn chưa kịp phản ứng đã thấy Hoắc Vu Phi thò tay ra ngoài bắn liên loạt phát. Cô nhìn qua gương chiếu hậu thấy nắp động cơ xe của họ bị lật tung lên, một giây sau xe liền phát nổ!

Tiếng nổ rất lớn, bình xăng bị nổ khiến chiếc xe bị tung lên cao rồi rơi xuống đất. Ánh lửa ngút trời, chiếc xe phía sau không kịp tránh cứ thế bị ngọn lửa lan sang, xô thành một đoàn.

Tốc độ xe rất nhanh, Đường Tương Mạt còn chưa kịp nhìn kỹ đã thấy khói đen giăng kín bầu trời. Cô trút ra một hơi, nghe Hoắc Vu Phi vui vẻ như đứa trẻ cao giọng la lên: "Happy -Holiday!"

Lần này thật sự thoát được rồi. Hoắc Vu Phi ngã người ra sau, con ngươi màu xám thẫm trong sáng lấp lánh tinh nghịch khiến trái tim người khác căng thẳng, anh cười cười hỏi cô: "Đẹp không?"

"Đẹp...."

Không, thứ đẹp thật sự chính là đôi mắt của anh. Sinh động, lấp lánh, tràn đầy cảm xúc, những lúc nghiêm túc lại mang nét trầm tĩnh, vững vàng khiến lòng người an tâm. Cô nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh, người đàn ông mang đầy nét mẫu thuẫn này lại hấp dẫn cô. Anh không phải là người ra tay tàn độc, nhưng những khi bị ép đến chân tường, một chút thương hại đối trá cũng không ban cho kẻ thù.

Thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng được nghỉ ngơi, bọn họ đi tới điểm đỗ trên bản đồ, con đường hoang vắng như kéo dài vô tận, không có điểm cuối. Bầu trời vẫn trong xanh, làn gió oi bức thổi lướt qua mái tóc của họ khiến chúng như quăn lại với nhau, trở thành nghi thức kết tóc. Không ai nói thêm gì nữa, lát sau Hoắc Vu Phi đột nhiên ngâm nga hát. Anh muốn biết tình yêu là thế nào? Anh đang đứng trước một cánh cửa, nhìn thấy phía xa là những ngày tươi đẹp....

Khỏe môi Đường Tương Mạt không khỏi cong lên. Đúng vậy, cứ như vậy đi, tận hưởng giây phút này, ai biết tương lai hai người bọn cô sẽ như thế nào?

Chú thích:

(1) Sniper: dòng súng bắn tỉa

(2) SV-98: (Sniperskaya Vintovka Model 1998) là súng bắn tỉa có thoi nạp đạn trượt được thiết kế bởi Vladimir Stronskiy, có thể nhắm bắn tới đa trong phạm vi 600m

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Cuộc sống luôn đầy rẫy những thử thách. Hai người vừa mới thả lỏng chưa được bao lâu. Tưởng rằng đã thoát được đoàn xe đang điên cuồng truy đuổi phía sau, lập tức lại có một đoàn khác đuổi theo, độ bám dai chẳng khác nào Tiểu Cường - quốc bảo của Đài Loan.

Hoắc Vu Phi dậm chân, "Chuyện gì xảy ra vậy? Bọn chúng có gắn thiết bị định vị trên xe chắc?"

Làm sao gắn lên được... Đường Tương Mạt đang định sửa lưng anh. Cô vừa hồi phục từ trong hoảng sợ lúc nãy, suy nghĩ cũng tỉnh táo hơn, trong đầu chợt lóe lên, cô mắng lớn, "Mẹ kiếp! Con chó đê đấy! @¥#%@%¥...."

"Em.. em làm gì...." Nghe cô tuôn một tràng những lời tiếng anh thô tục, phát âm vô cùng chuẩn, Hoắc Vu Phi khẽ phát run. Ông trời ơi, cái này còn khiến anh sợ hơn cả súng máy.

Cô không thừa lời giải thích, nếu như những gì cô đoán là đúng thì dù cho bọn cô có làm nổ tung mấy trăm chiếc xe cũng không xoay chuyển được tình hình, "Chà trách anh ta chịu đồng ý để một mình Phí Đức Nam đi theo em.... Không, vốn dĩ anh ta đã định như thế rồi..." Mục đích của anh ta chính là kiểm tra sự trung thành của Phí Đức Nam rồi cuộc là giành cho người nào.

"Trước tiên chúng ta phải tìm một chỗ kín đã. Tên khốn Hugo đã gắn thiết bị định vị lên người em, không hủy thứ đó đi, chúng ta có chạy đi đâu cũng không thoát được."

Hoắc Vu Phi nghe vậy liền biến sắc, ngay sau đó phản ứng lại, "Tôi chỗ này đi!" Anh chỉ vào một điểm màu xanh trên bản đồ.

Hai người lần nữa rơi vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu. Đường Tương Mạt vô cùng bình tĩnh, bàn tay cầm lái không hề run. Con người ta một khi đã vượt qua cảnh giới, sẽ không còn sợ chuyện sống chết nữa, cô chính là như vậy.

Dọc đường quanh co khúc khuỷu, may mắn là bản đồ của Hoắc Vu Phi chỉ đường rất chi tiết, mà cô cũng không phải dân mù đường, nếu không mục đích của hai người tám phần là thiên đường. Một lần nữa bọn họ lại thành công bỏ rơi đoàn xe truy đuổi phía sau, tình hình trước mắt phải giành giật từng phút từng giây.

Đường Tương Mạt dựa vào chỉ thị của Hoắc Vu Phi lái xe đến cánh rừng nhiệt đới nổi tiếng ở Tháp Bath. Để xe lại, hai người cùng đi vào rừng rậm, anh giải thích cho cô, "Chúng ta sẽ đi xuyên qua rừng, đến gần biên giới với Guatemala có một thôn nhỏ, chúng ta có thể tìm một chiếc xe nào đó để đi vào thành phố... Em.. em đang làm gì vậy?"

"Tìm thiết bị định vị." Đường Tương Mạt liếc anh, đứng trong lùm cây rậm rạp cởi quần áo ra, cũng may khí hậu nơi này khá oi bức nên không hề cảm thấy lạnh, "Trước khi đi ra ngoài em đã kiểm tra quần áo rồi, cũng không có ai chạm vào em..." Cô cúi đầu nhìn xuống người mình, ngay sau đó ngẩng đầu lên, lúc này mới chú ý tới biểu hiện khác thường của Hoắc Vu Phi, "Anh... sao mặt anh lại đỏ như vậy?"

Là tại ai chứ! Lòng ngực Hoắc Vu Phi lên xuống phập phồng, trong lòng chấn động, vừa rồi phải nhanh chóng chạy trốn cũng không làm anh căng thẳng như lúc này. Đây đương nhiên không phải lần đầu tiên anh nhìn thấy thân thể trần truồng của phụ nữ! Chỉ là anh có tật xấu, gặp phải những người đặc biệt

mới phát tác, mấy lần trước thiếu chút nữa anh đã ‘thất thủ’ rồi, anh còn tưởng rằng mình tốt hơn rồi chứ, ai ngờ...

Hôm nay thấy cô không chút ngại ngùng để lộ da thịt mình, chỉ mặc mỗi đồ lót, cả khuôn mặt anh liền đỏ bừng giống như bị lửa đốt, cổ họng khô rát, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi, mà cô gái khiến anh trở nên như thế này lại dùng ánh mắt như nhìn người có bệnh nhìn anh.

"Em biết em rất đẹp, nhưng anh cũng đừng chỉ đứng đó nhìn như vậy chứ, mau tới giúp em đi!"

"Em rất đẹp.... Không đúng, không phải. Đúng, chờ một chút! Giúp em cái gì cơ?" Anh như hét lên.

Phụ nữ phương Đông và phương Tây không giống nhau, họ vốn không phải người ưa thích vận động, cho nên bắp thịt nhìn rất mềm mại, giống như kẹo đường, không căng đậy, nhưng rất mịn màng. Đường Trương Mạt lại có được cả hai ưu điểm ấy. Da dẻ cô rất đẹp, bóng loáng như tơ lụa, vân da khỏe khoắn, bắp tay nhô lên, thậm chí còn hơn cả những người đàn ông yếu ớt.

Cô ở Mỹ nhiều năm, cộng thêm với tính cách cởi mở, vậy nên để lộ thân thể với cô không phải chuyện gì quá xấu hổ. Mỗi bộ phận trên người cô đều như được ông trời ưu ái, cô nên tự hào, không cần che giấu.... Dĩ nhiên, không có nghĩa cô là người thích khoe ra, chỉ là đến lúc thật sự cần phải cởi đồ ra, cô cũng không quá dè dặt.

Thế mà nét mặt của Hoắc Vu Phi giống như lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể trần truồng của phụ nữ vậy. Cô nhếch lên lông mày, cảm thấy hứng thú, cong môi lên, không nhìn được mà trêu chọc anh.

"Em nói... anh tới sờ em." Cô khom người, đôi mắt mở to, xinh đẹp vô cùng, hơi thở thơm như hoa lan.

"Sờ sờ sờ sờ...." Anh lùi lại một bước, lờ như bị cứng lại, rồi lại như phát điên, rống lớn, "Sờ cái đầu em ý! Bây giờ là lúc nào...."

Đường Trương Mạt ‘xì’ một tiếng xem thường, "Là lúc này mới cần phải sờ! Em không vòng tay ra phía sau lưng được! Anh tới sờ xem phía sau có bị gấn thiết bị định vị không...."

Mẹ nó! Hoá ra là như vậy hả? Sắc mặt Hoắc Vu Phi hết đỏ lại trắng, hít sâu một hơi, "Em... em mau quay lại đi...."

Đường Trương Mạt dở khóc dở cười. Người này sao thế? Trước kia không phải mồm mép tép nhảy lắm sao? "Dạ dạ, Hoắc Thánh Nhân."

Cô xoay người lại, vén mái tóc quăn lúc này đang bị rối bù lên, để lộ ra tấm lưng trắng mịn, "Anh kiểm tra xem có vết thương mới nào không, sao em lại không hề thấy đau...." Cô chợt dừng lại, nhớ tới chuyện gì đó, kéo cao tóc lên, "Ồ đây! Anh xem xem có phải ở chỗ cổ không, chà trách lúc ngủ dậy em lại thấy cổ đau, còn tưởng rằng bị bọn họ đánh mạnh quá nên bị ứ máu...."

Hoắc Vu Phi đưa tay lên sờ, quả nhiên cảm thấy da nổi lên một cục khác thường, "Cái này...." Chân mày anh nhíu lại.

Đồ vật kia bị chôn dưới lớp da của cô. Đường Trương Mạt hít sâu, xem như đã hạ quyết tâm, "Moi ra." Cô nói, uốn thẳng sống lưng, "Đau dài không bằng đau ngắn. Em rất sợ đau, tốt nhất là anh nhanh tay nhanh chân một chút."

Hoắc Vu Phi sững sờ, cũng xác định trước mắt chỉ có cách này, nhưng anh không ngờ cô lại có thể dứt khoát nói ra như vậy.

Đôi mắt xám thẫm của anh nhìn cô, ánh mắt trời xuyên qua tán cây rậm rạp, thay nhau chiếu lên người cô, rọi vào mắt anh. Đúng vậy, cô luôn luôn quả quyết, đến lúc cần thiết ngay cả bản thân cũng có thể hi sinh, giống như một năm trước, vì để ngăn cản hành động điên rồ của cha mình mà không ngại gây thù chuốc oán với xã hội đen Đài Loan.

Cô là người có tinh thần của một quân nhân, không dễ dàng chịu thất bại, nhưng cũng không che giấu sự yếu ớt của mình. Cô không phải là không sợ chết, cô quý trọng sinh mạng mình, vì thế liều mạng đánh đến hơi thở cuối cùng, dù cho đối thủ là lính đặc chủng. Nhưng nếu thật sự không cách nào đánh lại được, anh nghĩ, cô cũng mỉm cười mà nhắm mắt....

Những người có thể nói ra câu coi thường cái chết, trên thực tế là người chưa từng trải qua thời khắc đối mặt với tử vong.

So với chết, sống sót như thế nào lại càng khó hơn. Ngày trước, lúc ở trên chiến trường, Hoắc Vu Phi anh đã chân thực thử nghiệm. Đời này anh đã làm rất nhiều chuyện oanh liệt, đủ để khiến người ta ca tụng. Nhưng chưa từng có chuyện nào khiến anh cảm thấy đúng đắn như chuyện này. Anh vì cô mà tới Mexico, đắc tội với trùm buôn thuốc phiện ở Nam Mỹ, nhưng anh không hối hận, bởi vì cô là nữ thần của anh, nữ vương của anh...

Anh chưa từng ngờ đến rằng lời anh thuận miệng nói ra mà nay lại thành sự thật, anh chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ có một ngày mình yêu say đắm cô gái này, tình cảm sục sôi như virus ăn mòn trái tim anh vậy. Cứng quá dễ đổ, cô nên mạnh thì mạnh, nên yếu sẽ yếu khiến cho anh ngạc nhiên. Trong hai tháng ở bên bảo vệ cô, anh không tự chủ được mà để ý đến cô, giống như chỉ sợ bỏ qua một cử động dù chỉ nhỏ nhất của cô. Anh đã sớm bị mê hoặc rồi, chỉ là không muốn thừa nhận thôi.

"Kiên nhẫn một chút." Anh thở dài, ôm cô vào ngực, lấy một con dao găm từ trong túi đeo ngang hông ra.

Giọng nói của anh rất trầm khiến người khác vô cùng an tâm. Cầm Đường Trương Mạt tựa lên vai anh, cả người bởi vì cơn đau sắp ập đến mà phát run, nhưng vẫn kiên định gặt đầu.

Lưỡi dao sắc bén cắt qua da, cô đau đến kêu lên một tiếng, nước mắt rỉ ra. Cô thật sự rất sợ đau! Cô đang thầm chửi rửa tên khốn nào cài thứ đồ chết tiệt kia vào người mình, lại nghe thấy Hoắc Vu Phi nói: "Cẩn vào vai anh."

Cô không khách sáo, há mồm cắn mạnh, kết quả vì bà vai anh quá cứng, khiến cả hàm răng của cô đều đau, "Anh đánh ngất em đi...."

Lúc này anh vừa cho rằng cô là con sư tử cái, bây giờ cô lại biến thành con thỏ nhỏ rồi. Hoắc Vu Phi đau lòng, nhưng lúc này chỉ một chút do dự sẽ khiến cô đau lâu hơn. Anh nhanh chóng rạch một hình chữ thập trên da cô, máu tươi rỉ ra, chạy dọc xuống sống lưng gợi cảm, nổi bật trên nền da trắng nõn khiến người ta khiếp sợ.

Hai hàng lông mày của anh nhíu chặt, rất nhanh sau đó liền moi ra một con chip nhỏ bằng móng tay. Rất may phía trước mặt có một con sông, anh đi tới thấm ướt khăn lau vết máu cho cô. Trong chiếc túi nhỏ đeo ngang hông có sẵn hộp cấp cứu, Hoắc Vu Phi bôi thuốc cho cô, nhìn hai hàng lông mày của cô xoắn lại, không khỏi lên tiếng an ủi: "Ngoan, em quên nó đi là sẽ hết đau liền. Em xem, đau bay đi, bay đi..."

"Đừng có dùng cái giọng dụ dỗ trẻ con ấy!" Hai mắt Đường Tương Mạt đỏ lên, lườm anh. Đây đích thực là giận chó đánh mèo! Từ trước đến nay cô biết tiến biết lùi, hôm nay lại ở trước mặt anh mà hoàn toàn mất không chế, chỉ dựa vào bản năng.

Thẳng thắn mà nói, so với trần trường trước mặt anh, chuyện này còn khiến cô mất tự nhiên hơn. Hoắc Vu Phi lại cười ảm áp, ánh mắt rất bao dung, giống như đang muốn nói, anh không để tâm, dù em thế nào anh đều tiếp nhận....

"Đi thôi." Anh trải rộng chiếc khăn trên tay ra, khiến nó lơ lửng trên mặt nước, sẽ đặt con chip vừa lấy được kia lên trên, để mặc nó trôi theo dòng nước. Chẳng biết lúc nào nó sẽ chìm, nhưng kéo dài được lúc nào hay lúc ấy.

Đường Tương Mạt mặc quần áo xong xuôi, hai người đi sâu vào rừng rậm. Trong rừng rất ẩm ướt, cành lá tươi tốt, tay Hoắc Vu Phi cảm la bàn xác định phương vị, vuốt ve một thân cây, nhận ra ký hiệu mình đã để lại liền ngồi xõm xuống, đào đất lên. Đường Tương Mạt thấy anh đào một cái túi nylon từ dưới đất lên, bên trong là một chiếc balô đựng đủ loại đồ vật, còn có mấy khẩu súng.

"Beretta 93R, hỏa lực hơi mạnh một chút, nhưng chắc em dùng được."

Đường Tương Mạt nhận lấy khẩu súng màu đen anh đưa cho, trên chuôi nắm tròn có ký hiệu của công ty Italy Beretta. Băng đạn được thiết kế loại xếp hai hàng, cầm hơi nặng, ước chừng khoảng 1 kg, hơi rít, nhưng không đến nỗi không kéo cò được.

Hoắc Vu Phi cười cười, "Đáng tiếc không mua được Python, cầm khẩu đó mới thấy oách."

"Sao anh không mua Desert Eagle ấy?" Đường Tương Mạt dờ khóc dờ cười, nếu so về cấp độ, súng lục sản xuất từ Israel mới đúng là dòng chính của điện ảnh và trò chơi, đáng tiếc tính hiệu quả thấp, lại nặng, trên thực tế không mấy người cầm nó ra chiến trường.

Hai người nghiên cứu bản đồ một lát, tuyến đường này là Hoắc Vu Phi dùng đến trong trường hợp tệ nhất. Do sợ bị tìm ra tung tích, anh liền tắt tất cả đồ dùng công nghệ cao.

Trong rừng nhiệt đới nguy cơ trùng trùng, ai biết được sẽ gặp phải cái gì. Nếu không phải không còn lựa chọn nào khác, anh cũng không muốn mang theo Đường Tương Mạt mạo hiểm, nhưng người của trùm buôn thuốc phiện truy đuổi phía sau, con đường trước mắt thật sự cũng chẳng là gì nữa cả.

Sắp trưa, mặt trời đã lên trên cao, ánh nắng mặt trời chiếu xuống bị tầng tầng lớp lớp tán cây ngăn lại, khiến phía dưới mặt đất vô cùng u ám. Trừ lúc mới bắt đầu đi vào rừng, vì muốn đi xa khỏi chỗ đậu xe. Bọn họ đi khá nhanh, nhưng bây giờ bước chân dần chậm lại.

Dù sao đường phải đi cũng xa như đường chạy marathon, không có gì dễ xác định phương hướng, huống chi còn phải chú ý dưới chân có thể dẫm chỗ nào, không được dẫm chỗ nào cũng đủ khiến hai người hao tổn sức lực.

Vì để giữ thể lực, trên đường đi bọn họ không nói với nhau nhiều, điều này khiến cho Đường Tương Mạt có nhiều thời gian để quan sát người đàn ông trước mắt. Ngày trước đều là anh đi phía sau cô, hôm nay anh lại đi trước, cảm giác này vô cùng mới mẻ. Lúc anh không cười khiến cho người ta có cảm giác anh rất lạnh lùng, nghiêm nghị, đôi mắt màu xám thăm thẳm nhìn chằm chằm phía trước, sau lưng lại như có mắt thần, chỉ cần hô hấp của cô có chút bất thường sẽ lập tức xoay người lại nhìn cô.

Điều này khiến trong lòng Đường Tương Mạt rất ảm, dịu dàng cười, "Em không sao."

Anh ho một tiếng, mặt như đỏ lên, "Mệt thì nói cho anh biết."

"Em không mệt." Thấy vẻ mặt anh như có chút không tin, Đường Tương Mạt cười, "Em nói thật đấy, đừng xem thường em chứ. Ngày trước ở Mỹ em thường leo núi, chèo thuyền, cả trượt tuyết nữa, em vô cùng tự tin vào sức lực của mình."

"Em còn quên nói em là hạng nhất đua xe. Dáng vẻ lúc em lái xe lúc này có thể đi lái xe taxi được rồi đấy."

Mặt Đường Tương Mạt nóng lên, "Bình thường em rất chú ý đến luật giao thông."

Bọn họ cứ như vậy thỉnh thoảng nói một, hai câu, tiếp tục đi tới trước. Ánh nắng dần ít hơn, Hoắc Vu Phi cảm thấy đi được khá xa rồi, liền tìm một nơi bằng phẳng, lấy nước suối từ trong balo ra đưa cho cô uống, "Uống từ từ thôi. Ngậm nước ở trong miệng một lát, đừng một hơi nuốt cả vào."

Hai người ngồi xuống một tảng đá, xung quanh rất yên tĩnh, tiếng chim hót vang vọng, cảm giác như bọn họ đã hoàn toàn thoát khỏi đám người đuổi theo rồi. Cô Đường Tương Mạt có chút đau, nghĩ tới khuôn mặt của Hugo liền cảm thấy không thoải mái. Cô hỏi Hoắc Vu Phi, "Sao anh lại biết em ở đây?"

Khỏe môi Hoắc Vu Phi giật giật. Đơn giản hóa quá trình tìm kiếm cô, bao gồm cả tâm trạng lo lắng, sợ hãi, kể lại, "Em không biết bạn trai cũ của mình buồn bán thuốc phiện sao?"

Đường Tương Mạt trở mặt, "Sao em biết được! Lúc đó anh ta không nói cho em biết... Về sau, lúc bị bắt tới đây, em cũng lờ mờ đoán ra." Trên thực tế, những người giàu có quyền thế ở khu vực Trung Nam Mỹ này thường không tách rời với hai chữ 'thuốc phiện'. Với lại những người trong dinh thự kia đều được vũ trang đầy đủ, có thể nhận ra được bọn họ không phải người lương thiện gì, "Anh ta muốn lấy lại chiếc nhẫn mà ngày trước Hugo đã tặng cho em. Thật là, em đâu phải là người keo kiệt gì, vậy mà lại vì chuyện này mà ngần ngại xa xôi bắt cóc em, đúng là ăn no rửng mỡ..."

"Hả?" Hiểu ra ngụ ý trong lời cô nói, Hoắc Vu Phi kinh ngạc nhú mày, "Em biết anh ta không phải Hugo?"

"Đúng vậy, em..." Em cảm thấy... Đường Tương Mạt đột nhiên ngập ngừng, do dự không biết có nên nói ra không? Nhưng nhìn vào đôi mắt màu xám thẫm kia, bình tĩnh, chuyên chú. Cô nghĩ, có cái gì không thể nói chứ? Anh vì cô mà tới tận Mexico xa xôi này, thậm chí còn đối đầu mới dám người buôn ma túy giết người không chớp mắt kia, cô không muốn nói dối anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12

Vì vậy, Đường Tương Mạt giải thích, "Có lẽ anh không tin, nhưng từ nhỏ em đã có một khả năng rất đặc biệt, giống như giác quan thứ sáu của người bình thường, nhưng mạnh hơn một chút. Em có thể cảm nhận được một người, một đồ vật là như thế nào. Theo lẽ thông thường, ác ý với cảm tình rất khác biệt, em không biết gã Hugo kia là ai, nhưng cảm xúc của anh ta đối với em hoàn toàn không giống với người trước kia."

Mắt Hoắc Vu Phi tròn to, như có chút không tin. Đường Tương Mạt có chút lúng túng, hồi hận có phải mình đã quá nóng vội rồi không? Cô không muốn khiến anh cảm thấy cô là người khác biệt, "Đây không phải là năng lực quái dị gì! Trừ phi là cảm xúc rất mãnh liệt, nếu không thì em phải rất tập trung mới có thể cảm ứng được. Thuật độc tâm ... Em không ...."

Thấy dáng vẻ hoảng hốt giống như đứa trẻ làm sai chuyện gì sợ bị người lớn trách mắng của cô, Hoắc Vu Phi bật cười, cảm thấy cô thật đáng yêu, "Đúng là không mạnh thật, nếu không em sẽ không sợ hãi như vậy."

Hoắc Vu Phi không hoàn toàn tin tưởng cái gọi là dị năng, nhưng không đến nỗi không thể chấp nhận được. Dù sao lúc ở trên chiến trường, anh đã chứng kiến rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng ra được rồi. Hơn nữa cô không phải là người ăn nói ba hoa, cô nói có chính là có, anh chỉ là... cần một chút thời gian để 'tiêu hóa' thôi.

"Anh..." Về mặt Đường Tương Mạt như bị mắc nghẹn, ngay sau đó lại tròn tròn mắt, vừa thẹn vừa tức. Nhưng sự lo lắng sợ hãi trong lòng cũng theo lời anh nói là tan đi, không khỏi cảm thấy mình thật may mắn khi gặp được anh.

Cô thờ phào nhẹ nhõm, hốc mắt cay cay, "Thật ra thì em rất may mắn, năng lực này đã theo em lớn lên. Khi còn bé, em chỉ đơn giản phân biệt được người nào đối xử với em thật lòng, lúc đây em cảm thấy rất chán ghét nó. Nhưng lớn lên rồi, em mới biết được năng lực này của em không giống với người khác, mà lúc đó em cũng đã đủ trưởng thành để hiểu được mọi chuyện. Em đến khám tại khoa tâm thần, kết luận là có được năng lực này cũng không phải là xấu, những bác sĩ kia.... nói thật, em nghi họ có ý định dùng em làm thí nghiệm."

Cô nói nghe rất nhẹ nhàng, nhưng anh hiểu được từ lúc nhận ra được năng lực đặc biệt này đến khi có thể tiếp nhận nó, không biết cô đã trải qua bao nhiêu đau khổ. Nếu không, cô sẽ không nhờ người ngoài giúp mà là cố gắng tự giải quyết nó.

Cô không hề đề cập tới chuyện này, nhưng anh có thể hiểu được. Càng hiểu rõ điều này, càng khiến anh thêm yêu thương cô, "Em giỏi lắm"

Đường Tương Mạt đỏ mặt, "Đã nói là đừng coi em như đứa trẻ."

Anh le lưỡi, "Ha, anh cũng không phải ấu dâm nha." (ấu dâm: người có ý tưởng dâm ô với trẻ em)

Cô lờm anh một cái, ngay sau đó quay lại với đoạn trò chuyện lúc này, "Vậy sao anh lại biết anh ta không phải Hugo?"

"Anh không khẳng định chắc chắn có đúng là anh ta đã bắt cóc em hay không, cho nên đã nhờ một người bạn ở Miami giúp giám định dấu vân tay. Chính cậu ấy đã xác định được. Lúc đầu bọn anh cho rằng là Hugo hoặc là người bên cạnh gã, kết quả so sánh lại phát hiện ra không phải là Hugo, mà là anh em song sinh với anh ta, Luis-Naelson-LopezA, người phụ trách về mảng buôn bán thuốc phiện của gia tộc. Còn Hugo thật sự đến bây giờ vẫn chưa rõ tung tích. Bây giờ Louis phải chia ra đóng hai vai, hẳn là rất bận rộn, cho nên mới dùng cách đỡ tốn sức nhất, bắt cóc em... chiếc nhẫn kia dùng làm gì vậy?"

"Em mà biết thì sẽ không khổ sở như thế này rồi." Đường Tương Mạt than vãn, "Cũng không phải là Hugo cố ý đưa nó cho em. Lúc đó em thấy anh ấy đeo, liền nói kiểu dáng của nó rất đặc biệt, anh ấy cười rồi tháo ra đeo vào tay em, nói anh ấy đeo cảm thấy rất nặng, chi bằng đưa cho em đeo...." Cô

nói những lời mình đã nói với Louis, "Mặc dù lúc đó lời là do em nói trước, nhưng lúc Hugo đeo nó cho em, tâm trạng của em rất phức tạp. Em còn tưởng rằng anh ấy hiểu lầm em nói những lời này để ám chỉ đến việc kết hôn, nào ngờ được chiếc nhẫn ấy lại là vật quan trọng như vậy."

Nghe lời cô nói, Hoắc Vu Phi trầm tư, nói: "Chuyện này nghe rất giống một câu chuyện, không biết em đã đọc chưa? Chính là bộ truyện 'Lord of the Rings' nổi tiếng đó."

"Đúng vậy. Nói như vậy, em chính là anh chàng Frodo xui xẻo đó, anh là Sam, còn gã Louis chính là cái tên thùng rỗng kêu to My-pre-cious."

Đường Tương Mạt vùng tay chân kê, vẻ mặt vô cùng kỳ quặc khiến Hoắc Vu Phi bật cười. Ai ngờ được cô gái năm lần bảy lượt bị bắt cóc, suýt chút nữa bị người ta một súng bắn chết, chạy thục mạng trong mưa bom bão đạn, không còn cách nào khác phải đi vào rừng nhiệt đới lại còn có thể đùa giỡn như vậy, "Này Frodo, thế chiếc nhẫn bị đánh cắp đâu? Em giấu nó ở nơi nào rồi hả?"

"Ừm..." Đường Tương Mạt suy nghĩ một lúc mới nhỏ giọng nói, "Bồn cầu..."

"Hả?"

"Trong bồn cầu. Chiếc nhẫn đó không vừa tay em, lúc em vẫn còn ở Miami, nó đã tuột khỏi tay em mà rơi xuống bồn cầu..." Cô che mặt, kể từ sau khi được hỏi đến khi nhớ ra chuyện này, cô cảm thấy mình tội đời rồi. Nếu như gã Louis kia biết được, kết cục của cô không chỉ là bị gã chặt đầu xuống làm bóng đá thôi đâu!

Hoắc Vu Phi sùng sốt một lúc, sau đó không nhịn được nữa, bật cười ha hả, "Trời ạ! Em... em quá bá đạo rồi... Bồn cầu... Ông trời ơi..."

Anh vừa nghĩ tới nếu tên trùm buôn thuốc phiện giết người không chớp mắt kia biết được chuyện này, liệu có đào tất cả hồ chôn 'của quý' ở Miami lên không, liền cười đến không nói được một câu hoàn chỉnh. Từ rất lâu rồi anh không được cười sảng khoái như vậy. Ông trời ơi, rốt cuộc cô gái này còn mang đến cho anh những niềm vui nào nữa đây?

Đường Tương Mạt bị anh cười đến cảm thấy lúng túng, nhưng chuyện này quả thật quá ngốc nghếch, "Tóm lại, chiếc nhẫn kia sớm đã bị 'ngài núi lửa diệt vong' nấu chảy rồi. Nhưng chắc chắn Louis sẽ không nhân từ mà bỏ qua đâu..." Trong tay bọn cô đã không còn có gì có thể kiềm chế được gã nữa. Nghĩ đến đây, trên bên mặt nhìn nghiêng của Đường Tương Mạt không khỏi hiện lên chút lo lắng.

"Yên tâm, sẽ không sao đâu." Hoắc Vu Phi dịch lại gần cô, ánh mắt kiên định, cả người tỏa ra khí thế không chút sợ hãi.

Cô yên tâm trở lại, cảm giác như chỉ cần ở cạnh người đàn ông này, cho dù là chạy trốn trong rừng mưa nhiệt đới, hay bị truy đuổi trên sa mạc, cũng đều không là gì cả.... Dĩ nhiên, nếu như có thể, cô vẫn thích một nơi nào đó an toàn.

Bọn họ vẫn chưa đi sâu vào trong rừng, nhưng nơi này đã không còn ánh sáng, một khi trời tối sẽ không thể nhìn được năm ngón tay mình, bên tai cũng chỉ có những âm thanh huyền ảo của những sinh vật không biết rõ.

Trong chiếc balo của Hoắc Vu Phi, những thứ đồ cần thiết nào cũng đều có cả, thật sự rất giống chiếc túi bảo bối bốn chiều của Doremon. Anh móc từ trong balo ra một chiếc đèn pin cầm tay, một chiếc túi ngủ đơn giản để cô chui vào, "Ngủ một chút đi, ngày mai chúng ta vẫn còn một quãng đường rất dài phải đi."

"Còn anh thì sao?"

Túi ngủ kia là túi đơn, mà balo của anh cũng không phải túi bảo bối đích thực, cho nên chỉ có thể cất một cái vào thôi. Hoắc Vu Phi nhẹ mím cười, nụ cười này dưới ánh đèn pin yếu ớt lại mang vẻ quyến rũ mê người. Nhịp tim Đường Tương Mạt trở nên dồn dập, cảm giác chua xót dâng lên trong lòng.

Không phải anh cậy mạnh nhưng anh có năng lực làm chuyện này. Những năm tháng trong quân viện đặc chủng đã huấn luyện cho anh đi trong nơi này giống như đi trong sân nhà mình, nhưng cô thì không. Cô không nên làm việc thừa thãi, ngang bướng cho rằng mình mạnh, ngoan ngoãn ngủ một giấc giữ gìn thể lực để không làm anh liên lụy mới đúng, nhưng.... Đường Tương Mạt không có cách nào để mặc một mình anh ngoài đó, bản thân lại ngủ ngày o o.

".... Em lạnh."

"Cái gì?" Hoắc Vu Phi vì lời cô đột nhiên nói mà sùng sốt. Guatemala thuộc khí hậu nhiệt đới, tháng mười một là mùa khô, vào đêm sẽ lạnh, nhưng nhiệt độ không đến nỗi quá thấp, anh dờ khóc dờ cười, "Nữ vương đại nhân à, ngài đang muốn tiêu nhân đi bắt thú, lột lông đắp lên người cô sao?"

Đường Tương Mạt hừ hừ hai tiếng, "Không cần phải phiền phức như vậy, không phải đã có sẵn rồi sao?"

Hoắc Vu Phi một lần nữa ngo ngẩn, sau khi hiểu ra được ý cô, liền cảm thấy mặt nóng lên, cũng may là trong bóng đêm chỉ có mỗi ánh sáng từ đèn pin cầm tay cho nên cô không thấy được, "Như vậy.... không ổn lắm..."

"Cái gì mà không ổn?" Nghe giọng nói do dự của anh, Đường Tương Mạt quả thật chỉ muốn nhảy dựng lên bóp chết anh. Rốt cuộc người này bị sao vậy? Trên người cô có vì khuôn sao? "Nhanh lên đi! Em lạnh muốn chết rồi! Anh mau vào đây với em..."

Vốn dĩ ý của cô chỉ là muốn anh tới ôm cô cho có hơi ấm, ngủ sẽ thoải mái hơn, kết quả bộ dạng mắc cỡ ngại ngùng này của anh khiến cô tức giận. Anh còn muốn thế nào nữa đây? Dù cô có là người phóng khoáng, nhưng da mặt cũng không dày đến mức không biết mắc cỡ. Ám chỉ anh tới ôm cô đã đủ ngượng rồi, anh lại còn do dự từ chối, như vậy là không muốn đụng vào cô sao?

Nhớ lại lúc ban ngày, khi cô cởi hết quần áo ra để tìm thiết bị định vị, Hoắc Vu Phi cũng bày ra dáng vẻ làm ơn đừng làm vậy, Đường Tương Mạt không khỏi có chút buồn bã. Không phải anh thích cô sao? Cô tự nhận dáng người mình cũng đâu đến nỗi, cũng chẳng phải hi vọng anh trong lúc sống còn này không phân biệt được địa điểm mà nảy sinh thú tính, nhưng ít nhất cũng đừng bày ra dáng vẻ không muốn nhìn như vậy chứ?

Thật đáng ghét....

Mười mấy tiếng trước cô vẫn còn ở trong căn biệt thự của Louis ăn bữa nay lo bữa mai, sau đó lại bị người ta chĩa súng vào đầu, sống chết phóng xe chạy trốn trên đường, đạn bay ngang người, kết quả bây giờ lại chỉ vì biểu hiện ghét bỏ của một người đàn ông mà ám ức đến phát khóc. Trời ơi, thật là ngu ngốc mà!

Bây giờ không phải là lúc để ý đến những chuyện như thế này. Trong lòng cô không ngừng khuyên nhủ chính mình, vùi cả người vào trong túi ngủ. Một lúc sau, cũng với một tiếng thở dài, hơi thở của một người khác cũng một cánh tay rắn chắc chạm rai vòng qua lớp vải dày bao lấy cô. Tay chân của anh ngáp ngừng, dáng vẻ rất không muốn, Đường Tương Mạt có chút bất mãn, định giãy ra. Lúc này, giọng nói nhắc nhở của Hoắc Vu Phi lại vang lên từ trên đỉnh đầu cô, "Đừng lộn xộn."

Lời của anh rít ra từ kẽ răng, giống như đang cố nhịn cái gì đó. Tâm tư của anh không đặt lên người cô, chỉ coi cô như đồ vật, không chút tình cảm.

Đường Tương Mạt cảm ứng được, sự ám ức trong lòng càng dâng cao, "Nếu không muốn thì không cần miễn cưỡng." Cô buồn bã nói.

"Không có việc gì, mau ngủ đi." Giọng nói của Hoắc Vu Phi xa lánh, suy nghĩ cũng không đặt ở đây.

Đáng ghét.... Cô cắn răng. Bây giờ không phải là lúc gây gổ. Đường Tương Mạt tự nói với mình như vậy, cố gắng bỏ qua cảm giác lạnh nhạt toát ra từ trên người anh mà nhắm mắt lại, cuối cùng cô cũng không thắng được sự mệt mỏi của cả tinh thần lẫn cơ thể, nằm trong lòng ngực người đàn ông cô vừa yêu vừa ghét mà ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Sáng sớm trong rừng nhiệt đới rất nhiều sương, Đường Tương Mạt bị cảm giác ẩm ướt làm tỉnh giấc.

Rừng cây âm u, thảm thực vật không được người chăm nom, mặc sức hút dinh dưỡng từ đất mà sống, cành lá rậm rạp, đan cài vào nhau, đầu đó còn vang lên tiếng côn trùng, tiếng chim hót làm người ta có cảm giác như mình vừa xâm nhập vào chốn linh thiêng nào đó.

Cô vì làn sương sớm lạnh lẽo mà khẽ run, lại phát hiện ra người đàn ông tối qua phải miễn cưỡng lắm mới chịu ôm cô, chờ cô ngủ mất đã tránh ra, bây giờ còn không biết đã chạy đâu mất rồi.

Cô không khỏi cười khò, chui từ trong túi ngủ ra ngoài tìm nước uống, lại nghe thấy tiếng động trong bụi cây phía trước, cô theo bản năng giờ khẩu M1911 lên, cao giọng nói, "Ai? Hoắc Vu Phi?"

Phía kia không thấy có người lên tiếng, cách bụi cây nào đó không biết tên mà đối diện với cô, cô nuốt một ngụm nước bọt, mở chốt bảo hiểm của súng lên, "Tôi đếm tới ba, nếu không ra, tôi sẽ nổ súng. Một.... Ba!"

‘Hiu’ một tiếng, đạn từ trong nòng súng nhanh chóng bay tới chỗ bụi cây, mùi thuốc súng nồng nặc lan ra cùng với giọng kháng nghị của một người đàn ông, "Em biết rõ là anh mà vẫn còn nổ súng sao? Hơn nữa em còn chẳng đếm đến ba!"

Đường Tương Mạt bĩu môi, cất súng đi, "Em đã nói nếu không đi ra em sẽ nổ súng mà. Còn nữa, em có đếm ba rồi." Có ai quy định là phải thật thà đếm đến ba đâu? Cô có thể đếm một ba năm bảy chín được mà?

Hoắc Vu Phi cứng họng, mặc dù biết vừa rồi cô không nhắm vào anh, nhưng cảm giác bị người khác chĩa súng về phía mình thực sự chẳng dễ chịu chút nào, "Em vừa lãng phí một viên đạn rồi đấy."

"À, ý anh là em nên bắn trúng anh?" Đường Tương Mạt nhui mày. Bắn súng quả nhiên là hoạt động thể lực cô yêu thích nhất, bây giờ cả người cô linh hoạt, thoải mái hơn rất nhiều, nhất là còn được coi người đàn ông không biết nặng nhẹ kia làm bia... Đến lúc nào rồi mà còn chơi trò trốn đi dọa người! "Thật đúng lúc em muốn thử tính năng của khẩu 93R này." Cô giơ lên một khẩu súng khác.

Còn nghe cô nói tiếp, anh sẽ thực sự chết ghen mất! Hoắc Vu Phi lập tức giơ hai tay đầu hàng, "Được rồi, được rồi. Uống nước đi, đằng kia có một con suối, nước rất trong, uống không đủ có thể ra đây lấy thêm."

Đứng rồi, nước! Hai mắt Đường Tương Mạt mở to đầy hưng phấn. Đối với phụ nữ mà nói, nước còn quan trọng hơn cả không khí. Nếu đã biết ở đây có suối nước, dĩ nhiên cái chai nhỏ kia không còn thuận mắt cô nữa, "Ồ đâu? Mau dẫn em đi!"

Thật may là không quá xa, nhưng để đề phòng vạn nhất có chuyện gì xảy ra, hai người vẫn mang cả hành lý theo.

Con suối lớn hơn Đường Tương Mạt tưởng tượng rất nhiều, hơn nữa nước rất trong, đáy nước là lớp đá, không có trộn lẫn nhiều bùn cát, nước trong veo từ trong khe đá phía trên ào ào chảy xuống.

Cô vui vẻ hoan hô một tiếng, chạy tới chỗ gần đầu nguồn uống một ngụm, sau đó ngồi xổm xuống vớt nước rửa mặt, thỏa mãn vung vẩy làn nước trong veo như trần châu. Về mặt của cô tràn đầy sự vui vẻ, đôi mắt sáng trong khiến người ta cảm thấy cung chiều.

Hoắc Vu Phi thấy dáng vẻ này của cô, không khỏi cảm thấy may mắn vì sáng sớm nay bản thân đã không ngại mạo hiểm có thể bị rấn cấn mà đi tìm nguồn nước. Mặc dù anh không biết nguyên nhân là do đâu, nhưng tối hôm qua cô hình như rất đau lòng, mặc dù ngủ thiếp đi nhưng khóe mắt vẫn rỉ ra vài giọt nước mắt.

Suy nghĩ một chút thấy cũng đúng thôi, ngay cả người luôn cảm thấy có hứng thú với sự nguy hiểm như anh cũng cảm thấy tình hình hiện tại rất khó khăn, huống chi là một người chưa từng trải qua tình cảnh này như cô?

Thờ dãi, đang định nói gì đó, lại thấy cô đã rửa mặt xong, lúc này đã đứng dậy, bắt đầu cởi quần áo ra. Hoắc Vu Phi sững sờ, "Em em em em em... Em làm gì đó?"

"Em tắm một chút." Đường Tương Mạt không chút do dự. Bọn cô đang ở trong rừng nhiệt đới, giáp đồng bằng phía bắc của Guatemala, khí hậu nóng ẩm, vì sợ bị muỗi cắn cho nên không dám cởi bỏ quần áo, khắp người cô đều nhom nhóp mồ hôi, thật khó khăn lắm mới có cơ hội rửa lớp mồ hôi trên người đi, cô đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Vì vậy lúc này cô dứt thoát cởi hết đồ xuống, ngay cả đồ lót cũng không mặc, dù sao trong túi bảo bối của Hoắc Vu Phi cũng không có quần áo khác để thay.

Hoắc Vu Phi thực sự phát điên rồi! Tay chân anh trở nên cứng ngắc, cả người không được tự nhiên. Rõ ràng người cởi quần áo là cô, thế nhưng anh lại cảm thấy như bị muỗi, kiến cắn vậy. Là đàn ông, cảnh tượng này vô cùng đáng để hưởng thụ, hơn nữa người kia còn là người trong lòng mình nữa chứ.

Anh nuốt một ngụm nước bọt, cùng với cơ thể cô lộ ra từng chút một, cảm giác choáng váng càng nặng. Ông trời ơi, tỉnh táo, tỉnh táo nào. Anh phải tỉnh táo, lý trí của anh nhất định sẽ không chế được... Không đúng, anh tránh đi nơi khác không phải là được rồi sao?

Mặt anh đỏ bừng, sức nghĩ ra cách, xoay người định đi lại bị Đường Tương Mạt ở phía sau gọi lại, "Anh đi đâu vậy?"

Anh sờ sờ mũi, chỗ này cây cối không rậm rạp lắm, ánh mặt trời buổi sáng chiếu thẳng xuống, chiếu sáng cả mặt đất, chắc chắn không thể che giấu được khuôn mặt đang đỏ bừng của anh, vì vậy anh không dám quay đầu lại, "Anh... anh đi tìm xem có gì để ăn không..."

"Trong balo của anh có lương khô rồi mà."

"Lương khô.... Ăn nhiều sẽ ngán."

Cô bất mãn, nếu không phải bởi vì từ hôm qua đi vào trong rừng tới bây giờ anh liên tục có những phản ứng rất kỳ cục thì bây giờ cô sẽ vô cùng cảm động vì sự săn sóc này của anh, nhưng rõ ràng là Hoắc Vu Phi không thích có những hành động thân mật với cô, cũng không thích nhìn thấy cô để lộ cơ thể mình. Chuyện này đối với bất kỳ người phụ nữ nào cũng là đã kích rất lớn!

Cô thật không nghĩ tới lúc tính mạng đang bị nguy cấp mà bản thân lại còn buồn rầu vì chuyện này, muốn hỏi cho rõ ràng, "Anh nói thẳng ra đi, anh có gì không vừa lòng với em à?"

Hoắc Vu Phi sững sờ: "Không có, không có...."

"Nói dối!" Dù cho cô không có năng lực cảm ứng cũng có thể dễ dàng nhận ra câu trả lời này qua quýt thế nào, Đường Tương Mạt cô bằng bất cứ giá nào cũng phải làm cho ra lẽ, "Hoắc Vu Phi, anh quay mặt lại đây!"

Giọng nói của cô vô cùng cố chấp, quyết không buông tha. Hoắc Vu Phi cố đè nén kích động muốn nhấc chân bỏ chạy của mình xuống, cứng đờ xoay người lại. Vấn đề là ánh mắt của anh không dám nhìn cơ thể cô, mà hành động này khiến cô vô cùng bức bối, Đường Tương Mạt đi thẳng tới trước mặt anh.

Làn da trắng như tuyết của cô lấp lánh dưới ánh mặt trời, tựa như ngọc lưu ly vậy. Mái tóc đen mềm mại nhịp nhàng phát phơ phối hợp với bước chân của cô, vô cùng mê hoặc. Trong rừng nhiệt đới âm u, cô giống như nữ thần bước ra từ dòng suối trong lành. Hoắc Vu Phi nhìn cô, toàn thân cứng ngắc như bị hóa đá, cảm giác cháy bỏng chạy dọc cơ thể không sao tan đi được, bóng đèn khiến cả người anh tê dại.

Anh nuốt một ngụm nước bọt, cô đứng lại trước mặt anh, vô cùng gần. Mùi cơ thể thơm ngát của cô chiếm lấy khứu giác của anh. Cô là bông hoa nguy hiểm nhất trong khu rừng nhiệt đới này, nở rộ rực rỡ, còn đáng sợ hơn cả cây thuốc phiện. Đôi môi cô hơi hé mở, giống như mời gọi một nụ hôn, khiến người ta chìm đắm.

Đôi mắt xinh đẹp của cô mở to, vẻ mặt đầy sự nghi hoặc, "Mặt của anh... thật là đỏ."

Đây không phải là lần đầu tiên, hôm qua lúc cô coi áo ra anh cũng có phản ứng này. Lúc ấy cô không để ý, cho rằng thời tiết quá nóng, nhưng bây giờ lại cảm thấy có gì đó không đúng. Kết quả cô còn chưa kịp nói thêm gì, chợt nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của Hoắc Vu Phi nổi lên những mụn ban nhỏ, giống như bị bệnh sởi vậy.

Cô sững sờ, "Anh... Anh sao thế?"

"Đừng lại đây!" Hoắc Vu Phi lui về phía sau một bước, vẻ mặt lúng túng. Ông trời ơi! Anh thực sự không nhịn được nữa!

"Anh... Không phải anh bị trúng độc chứ? Hay là bị con gì cắn?"

Ở trong rừng nhiệt đới nguyên sinh, xảy ra hiện tượng này chẳng có gì là lạ, thậm chí có thể mất mạng nữa. Đường Trương Mạt luống cuống, vội vàng tiến lại định kiểm tra nhiệt độ cơ thể anh, lại bị Hoắc Vu Phi nhanh chóng tránh ra, "Anh không sao...."

Anh khó chịu như sắp chết vậy. Da vừa tê vừa nhột, vừa nóng vừa lạnh. Tình trạng này anh không bị rất lâu rồi, anh còn tưởng mình sớm đã không còn cảm giác, thì ra là do chưa gặp được đúng đối tượng, "Chỉ là bị dị ứng thôi..."

Miệng cô mở lớn, "Dị ứng? Anh ăn phải cái gì à?"

Hoắc Vu Phi có cảm giác như vừa tự đào hố chôn mình, nói thẳng ra thì chính là ngu si! Nhưng đã lỡ rồi, giấu được nhất thời không giấu được cả đời, "Anh nói em không được cười...."

"Được...." Đường Trương Mạt nháy mắt. Đây là lần đầu tiên cô thấy Hoắc Vu Phi nói chuyện ngập ngừng như vậy. Anh vô cùng buồn khổ, nét bối rối hiện rõ, khuôn mặt đỏ ửng kia ngoài do dị ứng chắc hẳn còn do nguyên nhân khác.

Quả nhiên, anh mím môi, vẻ mặt không cam lòng nói: "Anh... anh bị dị ứng với người phụ nữ mình thích..."

"Hả?"

Hoắc Vu Phi nhắm mắt, liếc mình nói, "Anh không biết phải đối mặt với người mình thích như thế nào! Được chưa hả?" Anh rống to, tiếng vang vọng lại từ khắp phía, chim chóc vì sợ hãi mà bay tán loạn. Được chưa hả... A a a a.... tiếng vọng quanh quẩn, truyền qua những kẽ lá. Hoắc Vu Phi khẳng định từ trước đến nay mình chưa từng buồn bực như vậy.

Lần đầu tiên anh phát hiện ra triệu chứng này của mình là khi anh mười bốn tuổi, khi đó anh thích cô con gái của một cửa hàng cạnh nhà, lại không ngờ mới được người ta chạm vào một cái, cả người anh đều nổi ban bất thường, buổi tối hôm đó thì phát sốt. Thảm nhất chính là, bệnh kia khó khăn lắm mới hết, lại bị người ta đồn rằng bị nhiễm virus, hàng xóm láng giềng chỉ chò, mối tình đầu vì vậy không bệnh mà chết.

"Không được cười!" Anh cực kỳ để ý chuyện này.

Em có cười đâu... Đường Trương Mạt hiển nhiên vẫn còn đang vô cùng sùng sốt, không còn tâm trí đâu mà cự lại, "Nhưng... Hôm qua anh tìm thiết bị định vị cho em, còn cả lúc ôm em ngủ nữa, nào có bị gì đâu?"

Hai mắt Hoắc Vu Phi đỏ ngầu, trừng mắt nhìn cô, "Lúc tìm thiết bị định vị là anh đang trong trạng thái làm việc! Lúc ôm em là anh cố nhớ lại những chuyện trên chiến trường... Ông trời ơi, rốt cuộc em ghét anh đến thế nào?" Khiến anh chịu đựng 'bệnh không tiện nói ra' như vậy!

Lúc còn ở Đài Loan, một chút hành động tiếp xúc thân mật với cô anh đều không làm, cho nên không ngờ đến chuyện này. Sau lần đầu tiên 'phát bệnh', dù anh thích người nào, cũng rất khó không chế phản ứng tự nhiên này của cơ thể, cho nên đành phải tự làm bản thân 'tê liệt', cố gắng tránh động lòng thật sự, không ngờ đến hơn ba mươi tuổi rồi lại vẫn đâm phải vết xe đổ...

Cho đến lúc này Đường Trương Mạt mới hoàn toàn hiểu 'tình trạng' của anh. Một giây, hai giây, ba giây...

"Phụt ha ha ha ha...."

Tiếng cười trong trẻo bị bịt lại của cô vang vọng trong cánh rừng nhiệt đới âm u, cô cười đến không thể đứng thẳng lên được. Ai ngờ người đàn ông đẹp trai ngồi ngồi như vậy lại có một bí mật đáng yêu như thế, "Ông trời ơi... Anh thật thâm hiểm..."

"Em đừng nói nữa được không?" Người khác vĩnh viễn không thể hiểu được nỗi khổ của người trong cuộc. Hoắc Vu Phi thờ phỉ phò tránh né cô. Cô cười đến cả mặt, nhưng không giống với kiểu đỏ như trên người anh, mà là màu đỏ mê người, giống như trái đào chín, tràn đầy hương thơm ngọt ngào.

Anh chưa bao giờ chán ghét việc giác quan của mình nhạy cảm hơn người khác như bây giờ. Cho dù mắt không nhìn thấy, nhưng chỉ cần mũi ngửi được, bệnh của anh càng phát tác mạnh hơn, anh phải dùng hết lý trí của mình mới có thể ngăn được bản thân giờ tay lên gãi.

Dáng vẻ kia chắc chắn trông vô cùng ngu xuẩn! Anh tức tối nghĩ thầm trong lòng, mà cho dù không làm như vậy thì anh cũng đã đủ thảm rồi. Trong đầu anh lúc này chỉ có một suy nghĩ: hôn cô gái đang không chút nề mặt mà cười ngất nghêu kia đến chết thì thôi.

Anh thật sự muốn hôn cô đến không thở nổi! Hôm qua, lúc cô hôn anh, anh vẫn đang trong trạng thái làm việc, không được hưởng thụ. Cô gái này quả thực là chất độc đối với anh, cô khiến trái tim anh đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập, cảm xúc kích động, đầu vầng mắt hoa, hôm nay còn bị nổi ban nữa, thế nhưng anh lại chưa từng nghĩ đến chuyện rời bỏ cô. Anh nghiện những phản ứng khác biệt cô mang lại cho mình, càng ngày càng mê đắm, không sao

thoát ra được... Được thôi, anh không thể kiềm chế được nữa rồi, nếu không muốn tối nay mình bị sốt...

Khó khăn lắm Đường Tương Mạt mới ngưng cười được, ngẩng mặt nhìn ánh mắt đầy u oán của anh. Thẳng thắn mà nói, đây thật đúng là chỉ thiếu đáp thêm, ít nhất thì ban đỏ trên mặt anh vẫn chưa rút đi, thậm chí bây giờ càng nghiêm trọng hơn.

Cô có chút thương tâm, hỏi thăm anh: "Khó chịu lắm à?"

"Rất nóng." Hoắc Vu Phi không tự nhiên trả lời. Nhiều năm rồi chưa bị tái phát thế này, cảm giác bồi hồi rất giống với lần sốt hồi bé, hơi nóng bốc ra từ bên trong khiến anh không biết phải làm sao.

Ánh mắt của Đường Tương Mạt mềm lại, cô mặc quần áo lại xong, vươn tay ra thăm dò, Hoắc Vu Phi theo bản năng tránh ra nói: "Đừng động vào anh."

Sau đó, anh lại bất động.

Cô nở nụ cười ngọt ngào, chạm lên khuôn mặt đầy nốt ban đỏ của anh. Cảm giác nóng rực sôi sục trong người cùng với một chút kích động run rẩy truyền qua đầu ngón tay của cô, lan tới đáy lòng. Cảm giác yêu thương một người, cô nghĩ, dù là nam hay nữ đều có cả. Cô nhẹ nhàng vén sợi tóc rủ xuống mặt của anh lên, rồi đưa tay lên chỗ gáy anh, kéo sợi dây buộc mái tóc đuôi ngựa của anh ra.

Mái tóc dài ngang vai của anh liền xõa xuống. Tóc anh cứng hơn tóc của phụ nữ một chút, cô rất dịu dàng khẽ vuốt, để nó cứ thế trượt qua kẽ ngón tay của mình. Đôi mắt xám thẫm của Hoắc Vu Phi mở lớn, ngây người nhìn cô, không hiểu được rốt cuộc cô dùng phép thuật gì mà hơi nóng trong cơ thể anh dần tan đi. Dù bên ngoài da vẫn còn hơi nóng, các nốt ban vẫn còn, nhưng cơ thể đã nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Duy chỉ có vật ở trong lồng ngực kia vẫn đập dữ dội, khiến anh có chút nghi ngờ liệu một giây sau nó có nhảy ra khỏi lồng ngực anh không.

"Không sao, em sẽ chờ anh dần dần hết bệnh."

Bây giờ cô đã hoàn toàn tin người đàn ông này thực sự yêu mình, chỉ là anh không biết thể hiện như thế nào thôi, thậm chí vì anh không biết cách xử lý những cảm giác mãnh liệt kia cho nên mới làm nảy sinh những phản ứng này. Đàn ông vụng về như anh lại khiến cô thích, thích đến cả trái tim cũng mềm ra. Đêm hôm qua, cô vừa phiền não vì anh không chạm vào mình, có cảm thấy như bị ghét bỏ, cảm thấy rất buồn khổ. Nhưng bây giờ đã hiểu rõ nguyên nhân, ngoài buồn cười ra, trong lòng cô lại nảy sinh cảm giác yêu thương.

Cô không cần người đàn ông có sức mạnh vô địch, hoàn mỹ vô khuyết, mà muốn một người đàn ông có thể bảo vệ, trợ giúp lúc cô yếu lòng, nhưng ngược lại cô cũng có thể bảo vệ, giúp đỡ được người đó, bây giờ.... cô đã tìm được.

Vì suy nghĩ này, Đường Tương Mạt mỉm cười, hỏi anh: "Em có thể hôn anh không?"

Toàn thân Hoắc Vu Phi chợt chấn động. Cô cười rạn rở, khiêu khích người đàn ông khó có thể kiềm chế được nữa kia. Anh cắn răng, cố gắng hết sức ném cảm giác khác thường nảy sinh vì cô kia, để cho những triệu chứng kia mất đi, nhưng anh phát hiện mình không làm được...

"Đáng ghét, em mặc xác anh đây!"

Đường Tương Mạt còn chưa kịp phản ứng, cặp môi nóng bỏng liền ngậm lấy môi cô. Một tay anh kéo cô vào trong ngực, tóc trước trán rơi xuống, tán lá phía trên đầu khẽ đung đưa, che đi vẻ mặt của anh, lại không che được màu da đỏ ửng.

Mắt cô mở to, ngay sau đó liền mềm đi trong lồng ngực nóng bỏng của anh, mặc cho anh xâm nhập vào, nụ hôn càng lúc càng sâu.

Cảm giác môi hòa môi vô cùng khoan khoái, vô cùng thần kỳ. Hoắc Vu Phi lại lần nữa ngửi thấy được hương thơm ngát trên người cô, đó là mùi loại nước hoa cô vẫn hay dùng. Bởi vì dùng đã lâu, cho nên mùi hương kia đã thấm vào da, tạo thành một mùi hương chỉ của riêng cô. Mùi hương này khiến anh mê luyến, không thể tự kiềm chế được, trong đầu giống như có một bình nước sôi, hơi nóng bốc lên khiến anh choáng váng...

Đường Tương Mạt như bị hơi nóng của anh hòa tan. Hai người bọn cô giống như bị lầy của nhau, đột ngột sốt cao. Nụ hôn này hoàn toàn khác với nụ hôn kích động của cô ngày hôm qua, quyền chủ động nằm trong tay anh, mà cô không có hơi sức để đoạt lại.

Nhưng cô không hề quan tâm, cô như tách khỏi thế giới bên ngoài kia, chỉ có hơi thở nóng bỏng của người đàn ông bên cạnh là thứ duy nhất cô cảm nhận được. Thân thể hai người dán chặt vào nhau, thân hình anh cao gầy, nhưng vô cùng khỏe mạnh, bắp thịt nhô cao. Đường Tương Mạt cố gắng dùng mũi để thở, nơi mềm mại trước ngực bị ép chặt lại, cô đầu choáng mắt hoa, trái tim như đang đánh trống reo hò khiến cô không thở nổi.

Anh dùng sức hôn, như gió lớn mưa rào, xối ướt cô. Cô cảm giác mình giống như là đất xuân, hút no nước và chất dinh dưỡng, chờ đợi đóa hoa nở rộ, tỏa hương thơm...

Đó chính là hương vị của tình yêu.

Ở nơi sức xuân tràn ngập này, cõi bỏ sự u ám và sợ hãi chết chóc vây quanh hai người.

Chương 14

"Anh..." Cặp mi ướt át của Đường Tương Mạt nhẹ nâng lên, đối diện với đôi mắt màu xám thẫm của anh, khoảng cách rất gần, thậm chí cô còn có thể thấy được bóng mình mờ mờ trong đó.

Về mặt cô nghiêm túc, đang định nói gì đó, chợt thấy mặt Hoắc Vu Phi càng lúc càng đỏ hơn, thậm chí ánh mắt cũng dần trở nên mờ mịt. Anh buông cô ra, đỡ trán, cười gượng, "Nguy rồi...."

"Sao thế?"

"Hình như anh... bị sốt rồi."

Hậu quả của việc liều mạng chính là... Hoắc Vu Phi phát sốt.

Cũng may anh có chuẩn bị đầy đủ thuốc trong chiếc balo bảo bối của mình. Anh uống thuốc hạ sốt, cả khuôn mặt vẫn đỏ rực, nhưng trừ mặt đỏ ra, cơ thể cũng không còn triệu chứng gì khác nữa, "Đi thôi, ước chừng phải một ngày một đêm nữa mới có thể đi ra khỏi đây, nhân lúc trời sáng đi nhanh một chút, tránh đám người kia đuổi tới nơi."

"Không phải anh nên nghỉ ngơi một chút sao?" Đường Tương Mạt liú lười.

"Mặc kệ đi, chỉ bị sốt thôi mà... Em cứ tránh anh xa một chút là không có chuyện gì nữa cả." Anh bĩu môi, về mặt trách cứ.

Rốt cuộc ai mới là người nên trách cứ đây hả? Đường Tương Mạt vừa bực mình vừa buồn cười, ai ngờ trong cái thời đại yêu đương tràn lan bây giờ, lại có người hôn một cái đã phát sốt? Nếu như tiến thêm một bước...

Ai, sao lại nghĩ tới chuyện này? Cho dù cô có là người phóng khoáng đi nữa, ở giữa rừng cây rậm rạp mà nghĩ tới chuyện này cũng thật sự không phù hợp nha, ít nhất cũng phải chờ đến khi trở về Đài Bắc rồi mới nghĩ tiếp!

Nhưng... chờ đến khi về được Đài Bắc, không biết hai người bọn cô đã biến thành hình dáng gì nữa?

Cô không khỏi cảm thán, cuộc sống đúng là không thể lường trước được. Lúc còn ở Đài Bắc, cô từng tin chắc hai người không thích hợp, cũng sẽ không có tương lai, một người bất ổn như anh sẽ không có cách nào khiến cô có cảm giác yên bình được. Kết quả còn chưa tới nửa tháng, sự bần khoản trước kia liền trở thành mây khói, không còn vương lại chút nào.

Không phải trong lúc này cô bắt chợt cảm thấy hai người xứng đôi, cái vấn đề kia vẫn còn, có điều cùng nhau trải qua nhiều chuyện như vậy cho nên cô mới có thể nhìn mọi chuyện dưới một góc độ khác. Tình cảm con người vốn dĩ luôn thay đổi, có lúc thậm chí ngay cả chính sinh mạng của bản thân cũng đang thay đổi, cô nên nắm chặt cái trước mắt, cần gì phải lãng phí thời gian gượng ép những thứ không thể nắm bắt?

Ít nhất, cô đã thấy được sự nghiêm túc của anh.

Hai người lại đi một ngày một đêm, rất may chỉ đi ở phía rìa của khu rừng nhiệt đới, mặc dù gặp không ít rắn với côn trùng, nhưng không gặp phải thứ gì thực sự nguy hiểm... Có điều cô không nghĩ ra được có thứ gì có thể nguy hiểm hơn những chất độc kia.

Hơn bảy giờ sáng hôm sau, rốt cuộc bọn họ cũng đi ra khỏi rừng rậm, đi tới một thị trấn nhỏ giáp biên giới với Guatemala.

Nơi này là biên giới, chỉ cần ngồi xe 30 phút là có thể sang Guatemala. Hộ chiếu của Đường Tương Mạt đã bị Louis giữ, rất may là Hoắc Vu Phi đã sớm chuẩn bị hộ chiếu giả cho cô. Hai người dừng lại ở một con suối, làm sạch qua loa, ít nhất cũng không thể để cả người lấm lem dính đầy bùn đất cây cỏ.

Hoắc Vu Phi đã hạ sốt, ban đỏ cũng hết. Đường Tương Mạt biết triệu chứng của anh, cho nên ban đêm cũng không nhắc đến chuyện ngủ cùng nữa. Hoắc Vu Phi thì ngược lại, chuyện thăm nhất cũng không thể hơn chuyện này được, bệnh sởi phát đã đỡ hơn một chút, đáng tiếc bị cô dứt khoát đẩy ra, "Cút! Anh mà xiu ra đây là em không có hơi sức khiêng anh ra ngoài đâu!"

Tóm lại, thoát khỏi nơi oi bức ẩm thấp không thể không chế kia, tâm tình cả hai người đều dễ chịu hơn rất nhiều.

Hoắc Vu Phi chỉ về phía trước, nói: "Chỗ kia có một thôn nhỏ, chúng ta có thể lấy súng với đồ-la để đổi một chiếc xe, sau khi tới Guatemala thì đáp máy bay về Đài Bắc. Tạm thời em đừng về Miami vội, Louis có thể bắt em ở đó một lần thì sẽ có lần thứ hai."

"Em hiểu." Đường Tương Mạt cười khỏ. Mặc dù sớm đã có chuẩn bị, nhưng rời xa nơi mình dành trọn tuổi thanh xuân để gây dựng sự nghiệp vẫn cảm thấy vô cùng không nỡ, "Số em là bị người ta đuổi giết cả đời..."

Cô khẽ thở dài, giọng điệu tự giễu, giọng nói không lớn, nhưng Hoắc Vu Phi vẫn nghe thấy rõ ràng.

Anh nhớ tới lúc ở Đài Loan cô cũng từng gặp nguy hiểm, bị gửi thư đe dọa, thậm chí còn bị người ta gài bom trong xe, cô luôn bày ra dáng vẻ không quan tâm. Khi đó anh chỉ cảm thấy cô gái này coi thường tính mạng của mình. Trong sự nghiệp làm vệ sĩ của anh, người chủ có tính cách như thế này không nhiều lắm, nhưng có một người chủ khá giống cô, chính là em gái họ của cô, Đường Tả Lâm.

Hai người họ giống nhau, đều coi thường tính mạng của mình, luôn bày ra dáng vẻ không để tâm. Nguyên nhân có lẽ cũng giống nhau, đều bởi vì không có ai để tâm đến chuyện sống chết của các cô.

Một người bị chính người ông ngoại vô tình của mình làm hại, người còn lại thì bị ba ruột của mình phản bội, bị xã hội đen sau lưng ông ta uy hiếp.

Bất chợt Hoắc Vu Phi hiểu được cảm nhận của thằng em họ anh năm đó.

"Em biết chuyện của Khắc Cần và Tả Lâm ngày trước chứ?"

"Đúng vậy, sao thế?" Lúc ấy Đường Tả Lâm du học ở Newyork, yêu người vệ sĩ của mình là Hoắc Khắc Cần, trước hoàn cảnh thân thế khác nhau, hai người đã dặt tay nhau bỏ trốn. Lúc đó cô đang ở Miami, biết được tin này, thằng thần nói cô có chút hâm mộ.

Hâm mộ không phải vì con bé tìm được người bầu bạn, mà hâm mộ vì con bé tìm được một người coi trọng nó đến mức có thể không e sợ thế lực nhà họ Đường mà cũng nó cao chạy xa bay.

Hiện tại hai người đó đã kết hôn, sống trong một đảo viên ở một thị trấn nhỏ, cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Hoắc Vu Phi nhìn sự mong muốn và ngưỡng mộ ánh lên trong mắt cô, nói: "Nếu như em không muốn thì đừng về Đài Loan nữa."

Đường Tương Mạt ngẩn người.

Anh bủi bối, có chút lúng túng dưới cái nhìn dò xét đầy kinh ngạc của cô. Thật là, có cần thiết phải phản ứng như vậy không? "Trung Nam châu Mỹ có chút nguy hiểm, nhưng chúng ta còn có thể đến Châu Âu mà, hoặc là Đông Nam Á, châu Úc, New Zealand cũng không tồi. Nếu không sợ lạnh thì Canada cũng là nơi rất tốt... mẹ anh ở Seattle, thời tiết nơi đó rất tuyệt, trị an tốt, gần Mexico, tay nghề nấu ăn của anh cũng đều là học của bà đấy, ba đường của anh là người rất tốt bụng. Nếu em cảm thấy nhàm chán, chúng ta có thể mở một cửa hàng..."

Hoắc Vu Phi nói liền một lèo. Anh từng nghĩ rằng mình không thể chịu đựng được cuộc sống quá mức yên bình như của em họ mình, như vậy rất nhàm chán, không có niềm vui thú, không có kích thích, nhưng bây giờ anh lại nguyện ý vì sự an nguy của một cô gái mà lựa chọn một cuộc sống như thế.

Anh thay đổi rồi sao? Tình yêu đã khiến anh khác trước? Không, không phải như vậy, bản chất của anh không thay đổi, chỉ là những thứ mà anh coi trọng đã thay đổi, huống chi cô là thử thách lớn nhất cuộc đời anh, chỉ nghĩ đến chuyện phải làm sao vượt qua tâm lý của chính mình để không bị nỗi buồn đã đủ khiến anh đau đầu rồi.

Sau khi Đường Tương Mạt tiêu hóa hết những lời anh vừa nói, hoàn hồn liền cười, "Mặc dù đề nghị của anh rất thú vị, nhưng em đã có một cửa hàng rất lớn rồi."

Đúng nha! Hoắc Vu Phi lập tức ghen, anh quên mất bản thân cô đang có một sự nghiệp rất lớn, chỉ cần Đường Á không bị phản từ khủng bố làm nổ, thì đời này có thể nhàn rồi không cần nghĩ đến chuyện không có cơm ăn, "Vậy thì nuôi chó cũng được...."

"Phụt." Đường Tương Mạt phì cười. Thật là không có sáng tạo? "Sao anh không nghĩ đến chuyện sinh con ý? Ít nhất có thể bận bịu mười tám năm."

Đầu óc cô gái này có cần nghĩ xa như thế không hả? "Em muốn thế nào thì như thế...."

"Em muốn sinh cũng cần có người 'phối hợp' nha." Cô ném một cái mị nhãn, quả nhiên thấy khuôn mặt của anh đột nhiên đỏ lên, nóng bừng. Ai, sao lại có thể đáng yêu như thế chứ? Cô mỉm cười, "Vu Phi, cảm ơn anh."

"Cái gì?" Cô hôn lên môi anh, nhanh đến nỗi khiến người anh chưa kịp nổi da gà.

Đường Tương Mạt cười ngọt ngào, đầy mắt trong suốt, dịu dàng, chứa chan tình cảm. Thì ra cô không cần phải hâm mộ người khác, mỗi người đều có thể gặp được người trân trọng mình, đều có thể có được hạnh phúc, trước kia chỉ là chưa đến phiên cô thôi. Thiếu chút nữa thì cô bỏ lỡ mất rồi, cũng may khó khăn lần này đã cho cô hiểu được người đàn ông có một không hai trước mắt này. Hai người còn chưa kịp ôm...

Cô nói: "Em yêu anh."

Hoắc Vu Phi hoàn toàn ngây ngốc. Cô luôn có cách khiến anh giật mình, thậm chí là sững sốt. Anh cảm thấy mình sắp căng thẳng chết rồi, lại có cảm giác thỏa mãn đầy bụng. Anh được tình cảm của cô tiếp sức, càng thêm cường tráng, sánh ngang với Rambo vậy.

Càng thật lòng, anh càng không nói được những lời tình cảm kia, nhưng anh hiểu rõ lòng mình, anh yêu cô gái này. Ba tháng trước, anh chỉ coi cô như một liều thuốc giải sầu hiếm thấy, nhưng bây giờ lại vì cô mà từ Đài Bắc đuổi tới Miami, bay tới Mexico, xuyên qua rừng nhiệt đới, sắp đi sang Guatemala....

Bọn họ cùng nhau vượt qua sống chết, gắn bó với nhau, không một ai nguyện buông tay. Anh sẽ đưa cô tránh khỏi mọi nguy hiểm, chỉ cần cô đồng ý.

Nhưng hiển nhiên, cô lại lần nữa khiến anh bất ngờ.

"Em muốn về Đài Loan." Cô mở miệng, "Chuyện tình của Khả Lâm và Hoắc Khắc Cần có lẽ khiến lòng người xúc động, nhưng chúng ta không phải bọn họ, anh hiểu không? Anh không phải là người có thể cam chịu sống một cuộc sống an phận, em cũng không phải là một bà nội trợ cả ngày chỉ có cùi gạo đầu muối. Em không phải Đường Tả Lâm, anh cũng không phải là Hoắc Khắc Cần, cho nên không nhất thiết phải làm theo bọn họ, chúng ta có cách làm của riêng chúng ta."

Cô nói từng chữ từng câu, rất kiên định, không hề do dự, cũng không phải chỉ là mạnh miệng mà nói, "Về Đài Bắc đi! Chuyện sau này sẽ tính sao, vứt bỏ tất cả mà rời đi rất đơn giản, vấn đề là cuộc sống sau đó có ý nghĩa gì không? Em không có ý định vứt bỏ tất cả những thứ đã cực khổ gây dựng ở Miami. Với lại anh cũng vui vẻ vì có chuyện làm. Đừng tưởng em không biết thật ra anh rất hứng thú với tình huống này. Ham mê của anh có chút không hay cho lắm, nhưng từ trước đến nay em luôn tôn trọng ham mê của người bên cạnh mình..."

Thậm chí còn có chút dung túng.

Về mặt người đàn ông kia vui sướng như một đứa trẻ, nụ cười càng thêm rạng rỡ khiến người ta không rời mắt được. Khó trách hoàng đế thời xưa nguyện vì nụ cười của mỹ nhân mà làm bao chuyện hoang đường. Cô đó, thật sự là bị anh dạy hư rồi.

"Anh cứ cui về chơi đùa đi! Đừng đi quá là được."

"Em thật sự là...." Hoắc Vu Phi đỡ trán, nghe những lời này của cô, tâm tình của anh lúc này không còn bất cứ lời nào có thể hình dung được nữa. Cô gái này thực sự còn tuyệt vời hơn cả kính vạn hoa, khiến sự vui vẻ của anh mãi mãi không có điểm dừng. Anh hoàn toàn khâm phục khẩu phục cô, sao có thể không yêu được đây? "Được, đi thôi. Nếu không có chuyện gì xảy ra, khoảng mười mấy, hai mươi tiếng nữa là chúng ta về đến Đài Loan rồi, sau đó còn có cả một đống chuyện phải giải quyết.... Cũng may, chúng ta còn cả đời để làm."

"Đúng vậy." Đường Tương Mạt cười.

Bọn họ còn cả đời, có thể kẻ vai chiến đấu, ở trên chiến trường có thể tìm được một người bạn thân có thể giao phó lại mọi chuyện sau lưng là một chuyện vô cùng quý giá. Bọn họ ở bên nhau, mặc dù có thể nhìn thấy trước được nửa đời sau bị thay đổi hoàn toàn, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Hoắc Vu Phi cũng như thế. Cô là nữ vương của anh, là người anh toàn tâm toàn ý, cam tâm tình nguyện hầu hạ. Trước đây không ai coi trọng tính mạng của cô, vậy sau này hãy để anh toàn tâm toàn ý bảo vệ đi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Bọn họ lại tiếp tục đi về phía trước. Trước mắt dần hiện ra những căn nhà nhỏ, kiến trúc vô cùng đơn giản, hai người nhìn nhau, thờ phào nhẹ nhõm. Xem ra, bọn họ sắp thoát khỏi nơi quỷ quái này rồi.

Hoắc Vu Phi đi lên trước, gõ cửa một ngôi nhà, bên trong có khói bếp nhưng không ai đáp. Hai người cảm thấy khó hiểu, vì vậy gõ lớn tiếng hơn. Chỉ chốc lát sau, rốt cuộc cửa cũng được mở ra, một người phụ nữ mang khuôn mặt đặc trưng của người Mỹ La-tinh, về mặt đề phòng, "Các người là ai? Có chuyện gì?"

"A, chị gái xinh đẹp, chúng tôi không có ý xấu." Hoắc Vu Phi nở nụ cười tươi lấy lòng, dùng tiếng anh nói trôi chảy, chỉ chỉ Đường Tương Mạt bên cạnh, "Chị thấy đấy, cả tôi và vợ đều là người Châu Á, xe hơi của chúng tôi đang đi thi bị hỏng, chỗ đó lại vắng vẻ không thể nhờ giúp đỡ được mới đành chặt vật đi đến đây... Chúng tôi không có ác ý, chỉ là muốn về nội thành, chị có thể giúp chúng tôi..."

"Được rồi, vào đi." Người phụ nữ kia ngắt lời nói dông dài của anh, về mặt mặt mũi mở chốt cửa ra, cho bọn họ vào trong nhà.

Thành công! Hoắc Vu Phi quay lại phía sau nháy nháy mắt với Đường Tương, về mặt đắc ý. Cô dờ khóc dờ cười, khẳng định người phụ nữ kia không phải vì thương cảm mà đồng ý chứa chấp hai người.

Hai người cùng đi vào trong nhà, mặc dù trên đường đi bọn họ có nghỉ ngơi, nước cũng không thiếu, nhưng bốn ba suốt mấy ngày trời cũng khiến Đường Tương Mạt vô cùng mệt mỏi, cộng thêm ba ngày liên tiếp đều ăn thứ lương khô không có tý dinh dưỡng nào kia, thậm chí còn làm lợi cô chảy máu nữa. Có điều, đau mặc kệ đau, cô vẫn thèm được uống một chén canh nóng腾腾 khiến cho đầu lưỡi tê liệt.

Bước vào trong nhà mà như vừa bước vào trong hầm băng. Cô run lên, ánh mắt đề phòng. Căn nhà này nhìn có vẻ không có gì đáng khả nghi cả, trong nhà đúng là có người sinh sống đã lâu, nhưng người phụ nữ kia cho hai người vào nhà dễ dàng, đáng vẻ lại không chút quan tâm thế kia rất không phù hợp.

Cô đang định nhắc nhở, tay Hoắc Vu Phi chợt quàng qua vai của cô, nói bằng tiếng Anh: "Honey à, anh quên đồ ngoài xe rồi, chúng ta cùng ra ngoài lấy

nhé?"

Cô ngạc nhiên, bọn cô có hành lý gì đâu? Nhưng lời của anh khiến sự lo lắng trong lòng cô càng lớn hơn, giống như đang bị thứ gì đó lạnh lẽo chẹn ở cổ. Cô còn chưa kịp đáp, lại thấy trong con người màu xám thẫm của Hoắc Vu Phi thoáng tối lại, câu nói tiếng Trung thì thấm bên tai cô, "Chúng ta phải ra khỏi đây."

Kết quả tay vừa mới cầm lên nắm cửa, sống lưng của Đường Tương Mạt chợt tê dại. Cô quá hiểu cảm giác này là biểu hiện của cái gì...

Quả nhiên, về mặt người phụ nữ vừa cho hai người vào nhà trở nên lạnh lẽo, trên bàn tay nhỏ gầy cầm một khẩu súng săn, nhắm thẳng vào bọn họ, khóa bảo hiểm cũng đã được kéo lên. Cùng lúc này, cánh cửa phía sau hai người chợt bị mở ra, đứng phía ngoài cửa là khuôn mặt đứng chật đầu gấu của ba người đàn ông, trong tay mỗi người đều cầm một khẩu súng, tình hình lúc này chẳng khác nào phía trước có sói phía sau hổ cả...

"Bỏ tay ra khỏi túi áo, giờ cao lên, không được nhúc nhích!" Người phụ nữ kia lạnh lùng nhìn Hoắc Vu Phi nói. Tình hình đang bất lợi cho bọn anh, Hoắc Vu Phi có thể liều mình, nhưng không thể liều tính mạng của cô gái bên cạnh được. Mỗi Hoắc Vu Phi giật giật, ngoan ngoãn nghe lời người phụ nữ kia: "Được rồi, chị gái vừa xinh đẹp vừa nguy hiểm, tất cả đều nghe theo chị."

Anh rút tay ra, giờ cao lên, Đường Tương Mạt cũng làm theo anh.

Một người đàn ông phía sau tiến lên lục soát trên người anh, một người khác giật lấy chiếc balo anh đang đeo để kiểm tra. Toàn bộ súng và băng đạn bên trong balo đều bị gỡ rời ra hết. Vũ khí trên người Hoắc Vu Phi cũng bị gỡ đàn ông kia lấy ra từng cái một: một khẩu súng lục Beretta 93R, một khẩu Smith 2mm, một khẩu súng ngắn Wesson, ba băng đạn, một con dao, mấy quả lựu đạn nhỏ... Còn có dao găm, mấy cây kim thô giấu ở dưới mắt cá chân và chỗ cổ tay của găng tay da.

Đường Tương Mạt nhìn thấy vậy không khỏi có chút không nói lên lời, người đàn ông này đúng là bách khoa vũ khí nha!

Nhưng nhìn với góc độ khác, tất cả những gì anh có thể dùng để chống cự bị lấy mất hết rồi, chuyện này đối với hai người bọn anh càng thêm bất lợi.

"Còn cô nữa!" Á đàn bà kia ra lệnh cho cô. Cô thì đơn giản hơn nhiều, chỉ có một khẩu súng lục mà thôi.

Sau khi xác định, hai người không còn thứ đồ gì có thể dùng để phản kháng được nữa, ba đàn ông kia liền kéo họ vào trong nhà, đẩy ngồi xuống ghế, kéo vòng hai tay hai người ra sau, còng lại. Bọn họ hành động vô cùng thận trọng, dường như đã biết trước Hoắc Vu Phi không phải người tầm thường, bất cứ lúc nào cũng có ba khẩu súng chĩa vào điểm yếu của bọn họ.

Đường Tương Mạt vô cùng căng thẳng, lại không thể làm gì được. Với tình hình trước mắt, ngay cả một cơ hội cho hai người cũng không có. Về mặt của Hoắc Vu Phi cũng rất nghiêm trọng, anh không chắc chắn được rằng mình có phản kháng thành công được hay không, nhưng ngoan ngoãn để mặc người khác thao túng mình không phải là phong cách của anh, vấn đề bây giờ là... anh còn phải lo lắng cho cô. Cho nên anh đành phải tùy cơ ứng biến, bình tĩnh chờ cơ hội thôi.

Không khí lạnh lẽo, một người đàn ông trong đó lấy điện thoại di động ra nói gì đó. Chỉ chốc lát sau, cửa chính lại được mở ra lần nữa. Đường Tương Mạt nhìn người mới tới, hai mắt mở lớn.

Thật ra thì cô chẳng có gì bất ngờ cả, ngay từ lúc tay nắm cửa được người kia vặn mở thì cô đã cảm ứng được hơi thở lạnh lẽo như băng của người đàn ông kia, giống như đáy ao đầm âm u không chút ánh sáng, vẩn vút quanh khiến cô vô cùng chán ghét.

"Louis...."

Louis? Nelson nhướn mày. Anh ta không ngại trang lứa, con người màu vàng lóe lên sự tàn nhẫn, "Thì ra cô biết rồi?"

Đường Tương Mạt im lặng. Anh ta dường như rất vui vẻ, ngâm nga bản nhạc 'Niềm vui' của Beethoven, giống như rất mong đợi cô biết được chuyện này, "Theo lẽ thông thường, tôi vẫn nên tự giới thiệu mình chứ nhỉ? Louis? Nelson? Jennifer Lopez? Hugo là anh trai sinh đôi của tôi, từ nhỏ đến lớn, người phân biệt được hai anh em tôi không có mấy người, cho nên cô không cần phải tự trách."

Bà đây đã sớm biết rồi! Đường Tương Mạt không nhịn được nói thầm trong lòng. Nhưng dù là người không có đầu óc cũng hiểu được không nên phản bác kẻ thù vào lúc này, hơn nữa đầu của bọn cô còn đang bị mấy khẩu súng chĩa vào, phía sau anh ta lại là một người vô cùng vạm vỡ.

"Anh đưa Hugo đi đâu rồi?"

"À, cô đang hỏi đến người anh trai sinh đôi yếu đuối vô dụng kia của tôi ày hả? Yên tâm, anh ấy đang sống rất tốt, rất tốt." Câu nói sau cùng giống như bị rít ra từ kẽ răng vậy. Trong con người màu vàng lóe lên sự căm hận, sát khí không che giấu chút nào, tản từ trong ánh mắt và cả cơ thể anh ta, khiến cho Đường Tương Mạt nhất thời có cảm giác như bị băng huyết.

Anh ta hận vô cùng mãnh liệt, nhưng.... đó không phải là người anh máu mủ ruột già với anh ta sao?

Đường Tương Mạt không hiểu, nhưng Louis cũng không thể trả lời cô. Anh ta dò xét cô, rồi dùng ánh mắt đề phòng nhìn Hoắc Vu Phi, khóe miệng khẽ nhếch lên, ánh mắt xem thường như nhìn hai con kiến hôi, "Đuổi bắt các người làm tổn không ít thời gian của tôi, người đàn ông này còn khiến tôi thiệt hại mấy chiếc xe nữa, không tệ lắm. Mày xem mình là James Bond chắc?"

Gã vỗ vỗ tay, gầy gầy điều xì gà, chậm rãi nói: "Tao thật sự tò mò mạng của mày có thực sự dai như 007 không?"

"Bụp!"

"Dừng tay!" Đường Tương Mạt hét chói tai.

Hoắc Vu Phi bị đánh đến ho khan, những cú đấm đá liên tiếp đánh xuống người anh như mưa, tiếng những quả đấm nện xuống người anh vang vọng trong căn nhà. Louis nhìn cảnh này, mỉm cười tiến lại gần, dí đầu của điều xì gà xuống cánh tay anh. Hoắc Vu Phi đau đến cắn răng, thân thể gồng lên, lại không phát ra bất kỳ tiếng kêu nào.

Đám đàn em vẫn không ngừng đánh lên người anh, mỗi cú đều giáng xuống những nơi dễ đau nhất của Hoắc Vu Phi. Mặt mũi anh sưng vù, khóe miệng rỉ máu, thỉnh thoảng lại đưa mắt lên nhìn cô, con ngươi màu xám từ đầu đến cuối vẫn luôn sáng ngời, giống như đang nói cho cô biết: anh không sao, đừng lo lắng.

Hốc mắt Đường Tương Mạt đỏ ửng lên, cắn chặt môi, cố nén lại những tiếng nức nở nghẹn ngào.

Louis thấy phản ứng của cô như vậy thì vô cùng hài lòng. "Được rồi, tôi nghĩ chúng ta đừng lãng phí thời gian các người yêu nhau ở địa ngục nữa, mau nói cho tôi biết chiếc nhẫn ở chỗ nào?"

Cô mỉm môi không muốn trả lời, cũng không thể trả lời. Nhưng Louis hiển nhiên không có ý định cho cô thời gian để do dự, tàn nhẫn tát Hoắc Vu Phi một cái thật mạnh, "Chắc, đau quá."

Đánh người lại còn kêu đau. Gã vẫy vẫy tay, móc từ dưới nách ra một khẩu súng, chĩa vào Hoắc Vu Phi, "Cô có muốn nhìn thấy trên người nó bị thủng mấy lỗ mà chết trong đau đớn không?"

Đồ biến thái! "Tôi đã nói rồi, chiếc nhẫn ở trong tủ bảo hiểm." Cô nuốt nước bọt, hết sức trấn định mình, trả lời. "Chuyện này là do mấy hôm trước Phí Đức Nam nói cho tôi biết, trước kia tôi không hề biết anh không phải Hugo, tôi... tôi không lừa anh..."

Louis nhướn mày, trong lòng Đường Tương Mạt sợ hãi đến đổ mồ hôi, lòng bàn tay ướt sũng.

Cô cảm nhận được người đàn ông trước mặt này là một người vô cùng tàn nhẫn.... Cô đoán ra được Phí Đức Nam chắc chắn không có kết quả tốt, Louis khẳng định sẽ không cho lão ta thời gian giải thích. Nếu Phí Đức Nam là người thông minh thì đừng có nghĩ đến chuyện chạy trốn, đừng trúng trong tay mà tự vẫn luôn đi.

Mà hiển nhiên, cô đã đoán đúng.

"Xem ra tôi phải tự mình áp giải cô về Miami rồi." Gã cười. Quả thật, bất cứ người nào cũng không thể tưởng tượng được chiếc nhẫn thực sự đang ở nơi nào. Đường Tương Mạt thầm thở phào nhẹ nhõm, một giây sau đó lại thấy gã đột nhiên giờ súng lên, 'Pằng pằng!' Ngay trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, hai viên đạn đã bắn lên ngực Hoắc Vu Phi!

Đường Tương Mạt trợn to mắt, không dám tin....

"Vu Phi!"

Đôi mắt màu xám thẫm của Hoắc Vu Phi trợn lên, anh khê rên hai tiếng, thân thể giống như cây cung bị kéo căng đến cực hạn đột nhiên bị gãy, cả người gục xuống giống như không còn hơi thở nữa. Louis cười hả hê, "Xem ra vệ sĩ của cô cũng chỉ có thể này mà thôi."

"Anh...." Cả người Đường Tương Mạt đều run rẩy, suy nghĩ rối loạn. Cô cố gắng tập trung tinh thần, muốn cảm nhận xem Hoắc Vu Phi có còn thở không, lại không sao làm được. Năng lực cảm ứng của cô trong lúc nguy cấp này lại không chịu phát huy tác dụng, mùi máu tanh trộn lẫn với mùi thuốc súng quanh quẩn trong không khí, khiến cô dạ dày quặn lên, buồn nôn. Anh chết rồi sao? Không, không phải....

"Vu Phi...."

"Thật xinh đẹp." Louis nâng khuôn mặt đầy nét bi thương của cô lên, đôi mắt màu nâu tràn ngập đau đớn của cô lúc này hiện lên cả sự thống hận, giống như chỉ hận không thể róc xương lóc thịt gã đàn ông trước mặt ra. Cảm giác vui vẻ đã lâu không có khiến cả người gã như bay bổng lên, "Cô đang nghĩ tại sao tôi lại làm như vậy đúng không? Ừm... Người Trung Quốc có câu gì ý nhỉ? Có qua có lại? Đúng rồi, chính là câu này. Bởi vì cô đã lấy đi thứ quan trọng nhất với tôi, tôi đương nhiên phải đáp lễ lại, không phải sao?"

Đường Tương Mạt không hiểu được những lời gã nói, trong đầu cô lúc này vô cùng mờ mịt, nhìn Hoắc Vu Phi không chút nhúc nhích ở bên kia. Cô phải tập trung toàn bộ tinh thần mới tiếp thu được những gì gã vừa nói, lơ mơ hiểu được, lại bị cảm xúc của Louis lấn áp hết thấy.

Cô chưa bao giờ cảm nhận được sự hung ác nào mạnh mẽ như vậy, tựa như con thú giương nanh múa vuốt trong đêm tối, chỉ hận không được nhào lên cắn đứt cổ cô. Cô rất không thoải mái, cả người bị nổi thống hận quẩn lầy. Hóa ra cô đã nhầm rồi, người Louis căm ghét không phải là Hugo, người anh sinh đôi của gã, mà chính là cô....

"Tại sao...." Cô không hiểu muốn hỏi, nhưng lại không sao thở được. Đau quá.... Trong lòng thực sự rất đau.... mau biến đi! Đừng thế này nữa... Vu Phi.... Nếu như không phải vì cô, anh cũng sẽ không mạo hiểm, rõ ràng anh có thể phản kích!

Có thứ gì đó sắp tràn ra ngoài, cô không khống chế được, cũng không muốn khống chế. Mọi thứ xung quanh cũng dần trở nên xa vời với ý thức của cô,

ngay cả nỗi đau đớn thống khổ trong lòng cũng không cảm nhận được nữa. Cô mê loạn thật rồi, có quá nhiều cảm xúc hỗn loạn không chút che dấu trong cơ thể cô, cô sắp không chịu đựng được nữa rồi...

Người đầu tiên chịu ảnh hưởng chính là đàn em của Louis, súng trong tay gã chọt roi xuống đất, gã khỏ sở ôm đầu quý xuống, hai mắt sợ hãi trợn to, chạt vật gào lên bằng tiếng anh: "Không... Đừng tay lại! Đừng đánh tôi.... A!"

"Mày..." Mọi người bị dọa sợ, không biết xảy ra chuyện gì. Gã kia khàn cả giọng, dáng vẻ như đang nhớ lại chuyện gì đó vô cùng khủng khiếp. Louis chặc một tiếng, dạn dò một đàn em khác, "Ồn chết đi được! Cho nó một phát đạn đi!"

Nhưng gã kia không hề nghe theo. Tất cả đàn em của Louis đột nhiên đều buông roi vũ khí, ánh mắt mờ mịt, trống rỗng, có gã ngồi bệt xuống, có gã ôm đầu lăn lộn trên mặt đất, "Catherin.... Đừng ép anh.... Đừng lại đây...."

"Chúng mày...." Rốt cuộc Louis cũng cảm nhận được có gì đó không đúng, nhưng một giây sau đó cảm giác đau đớn như bị người ta khoét vào trong óc khiến gã rên lên, muốn chống cự lại, thế nhưng như có một sức mạnh nào đó chui vào đầu gã, len lỏi trong đó, đào móc những kí ức mà gã không muốn nhớ lại...

Cách đó không xa, một người đàn ông có diện mạo không khác gã là mấy đang dùng ánh mắt tàn nhẫn nhìn gã, ánh mắt vàng giống gã tràn đầy mệt mỏi và đau đớn thật sâu, "Lu..."

Người kia gọi nhũ danh của gã. Từ sau khi trưởng thành, đến cả bố mẹ cũng không còn gọi gã như thế nữa, nhưng từ trước đến nay người kia vẫn không sửa miệng được. Anh ấy là một nửa của anh, bọn họ tách ra từ một phôi, khuôn mặt giống nhau, màu mắt giống nhau, nhưng tính cách lại hoàn toàn khác nhau.

Nhưng không sao cả, anh ấy là ánh sáng duy nhất của gã, là niềm cứu rỗi duy nhất của gã. Anh ấy vụng về nhưng đầy sự thanh cao, tốt đẹp, giống như Thủ Hộ Giả hoa sen niết bàn. Gã tin tưởng anh ấy, nguyện vì anh ấy mà gánh vác phần đen tối của gia tộc, vậy mà người kia lại phản bội gã, giao chiếc nhẫn ấy cho một ả đàn bà khác. Tại sao lại như thế? Sao anh có thể làm vậy?

"Lu..." Những cảnh hồi bé hai người sống chung lần lượt hiện ra, đầu Louis đau như bị nứt toác ra, muốn đưa tay bắt lấy người kia, nhưng lại thấy nụ cười dịu dàng của anh bị gã làm tan đi, anh ấy càng lúc càng cách xa gã, gã không sao bắt lại được. Xung quanh chỉ có độc mùi máu tanh, từng linh hồn chui lên từ trong bùn lầy, tóm lấy chân gã mà lôi xuống. Gã không sao nhúc nhích được, ở đây lạnh quá, gã không muốn ở đây nữa... Đừng... Đừng đi... Anh...

"Cô đã làm gì...?" Một chút ý thức còn sót lại của Louis mơ hồ hiểu ra được tất cả nguyên do đều từ ả đàn bà gã vô cùng căm hận kia, nhưng gã đã không thể làm gì được nữa...

Một giây sau đó, gã bị những linh hồn kia kéo xuống, không còn chút ý thức nào nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Đường Tương Mạt đột nhiên bất tỉnh, hai mắt trũng lõm đầy kinh sợ.

Phía trên là trần nhà thấp, tai cô ụ ù, giống như đang ở nơi có súng máy rền vang vậy.

Cả người nhóp nhép khiến cô buồn nôn, muốn nôn ra nhưng dạ dày trống rỗng. Cô định thần, cố gắng nhớ lại mọi chuyện, nhưng cả người chỉ có cảm giác mệt mỏi bất hoại không chút sức lực.

Chỉ chốc lát sau, có người đi vào. Thấy cô đã tỉnh, trên khuôn mặt mệt mỏi liền hiện lên nét mừng rỡ. Mắt Đường Tương Mạt mở lớn, nhìn người trước mặt, cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng đầu óc nhất thời mờ mịt, chỉ nghĩ người nhìn người kia lúc này đang lớn tiếng hỏi, "Em đã tỉnh rồi? Cảm thấy thế nào? Ông trời ơi, em ngủ sắp được hai mươi tiếng rồi đây! Anh làm gì em cũng không có phản ứng gì cả..."

Không biết tại sao, Đường Tương Mạt đột nhiên muốn khóc, nhìn anh vẫn không thay đổi chút nào, không ngừng lải nhải bên tai cô, giống như vừa lấy lại được thứ đồ quý giá đã bị vượt khỏi bàn tay vậy. Cô nhất định sẽ nắm thật chặt, sẽ hết lòng trân trọng. Cô đau lòng nhìn vết bầm tím trên mặt anh, roi lệ, cô hòng khô khóc khiến giọng nói của cô khàn đặc, "Em nằm mơ..."

Hoắc Vu Phi không nói gì, rót nước cho cô, đợi cô từ từ uống hết mới dịu dàng hỏi: "Mơ thấy cái gì?"

"Em không nhớ rõ...." Cô lẩm bẩm, trong cơ thể có cảm giác rất trống trải, giống như có thứ gì đó trong người cô đã biến mất rồi, cô không giữ lại được. Nhưng thật may là người đàn ông này đã xuất hiện, khóa lấp những thứ mơ hồ kia của cô.

Hoắc Vu Phi không nói nhiều, chỉ lấy khăn giấy lau nước mắt cho cô, trong đôi mắt màu xám lóe sáng như có điều suy nghĩ, lạnh nhạt nói: "Không nhớ ra được cũng không sao. Trong người em có chỗ nào không thoải mái không?"

Đường Tương Mạt lắc đầu.

Có điều, vừa nghe nhắc tới 'trong người', trong đầu cô như có cái gì đó bùng tỉnh. Cô không biết chính xác là cái gì, chỉ theo bản năng nhào về trước, trong lúc Hoắc Vu Phi còn chưa kịp phản ứng đã gạt áo sơ mi của anh ra...

"Em..." Anh đỏ mặt, dù là lính đặc chủng tài giỏi hơn nữa, trước sự thất thường này của cô cũng trở nên ngây ngốc, "Đây là sở thích của em đấy hả?"

Đường Tương Mạt không để ý đến anh, chỉ nhìn chăm chăm băng gạc đang quấn trên lồng ngực của anh, ngón tay run rẩy vuốt ve vết máu rỉ ra trên đó, "Anh trúng đạn..."

"Nhớ ra rồi sao?"

"Không." Cô nói, đôi mắt long lanh ngược lên nhìn anh, rất dễ nhận thấy cô đang mong chờ anh cho cô một lời giải thích.

Hoắc Vu Phi thờ dãi, có chút không tự nhiên bắt lấy tay cô, cài cúc áo sơ mi lại. Cho dù người anh làm bằng sắt cũng không chịu nổi bị dìm ụp phát ban vào lúc này. Anh hỏi cô: "Trí nhớ của em tới chỗ nào?"

"Em..." Cô đỡ đầu, cố gắng liên kết lại mớ hỗn độn trong đầu. Mexico, Phi Đức Nam, chạy truy đuổi, rừng nhiệt đới, chiếc nhẫn.... Còn người phụ nữ chìa súng vào bọn cô, sự thù hận trên mặt cô ta rất sâu. . . "Em... Không phải chúng ta bị bắt rồi sao? Sau đó Louis đi vào.... Những chuyện khác.... em không nhớ nổi nữa."

Thật không nhớ ra thì tốt hơn, nhưng cô không phải là người có thể cứ mờ mịt mà sống. Anh giải thích ngắn gọn, "Người phụ nữ kia bị người ta ép buộc, chồng cô ấy.... bị giết rồi, cho nên cô ấy mới nhìn chúng ta bằng ánh mắt căm hận như vậy. Louis muốn quay về Miami để lấy chiếc nhẫn, ngại anh vương chân liên bản anh hai phát, sau đó...." Anh nghĩ nghĩ, quyết định nói cho cô biết sự thật, "Em bị mất kiểm soát."

"Em?"

Trên mặt của Đường Tương Mạt đầy vẻ không hiểu, giống như thật sự không nhớ chút gì cả. Hoắc Vu Phi giải thích thêm, "Anh cũng không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Khi đó anh đang cố gắng để mở khóa còng ra... Đúng vậy, anh ta đúng là bắn lên ngực anh hai phát, hơn nữa còn trúng điểm yếu. Có điều trước đó anh có mặc áo chống đạn, chỉ là áo kia quá mỏng, đạn xuyên tới xương sườn, nhưng không bắn vào tim anh. Anh nghĩ là chắc em hiểu anh không chết được. Rồi đột nhiên, những tên kia ngã xuống, ôm đầu rên rĩ, kể cả tên Louis kia nữa. Em.. có gì đó rất khác thường, cho nên anh đoán, có lẽ em dùng 'năng lực' làm gì đó...."

Tóm lại, cuối cùng tất cả đám người kia đều ngã xuống đất sùi bọt mép, ngất xỉu. Rất nhanh sau đó anh cũng mở được khóa còng ra, cố chịu đau đi tới xem cô thế nào. Nhưng cô không hề có chút ý thức nào cả, hơi thở vô cùng yếu ớt, anh không màng chuyện gì khác nữa, vội vàng bế cô chạy đi.

Bên ngoài chỉ có hai người canh chừng, anh cướp xe của bọn họ, liên lạc với người nhà họ Đường ở Đài Loan, lúc này mới có chiếc máy bay đến tiếp ứng. Suốt đường đi, cô không hề tỉnh lại, cách nói của bác sĩ càng khiến anh thêm bức bối, "Cô ấy chỉ ngủ thiếp đi thôi, cơ thể không có gì bất thường cả."

Hoắc Vu Phi không thể làm gì, quyết định cứ mang cô về Đài Loan trước rồi tính tiếp.

Cũng may, cuối cùng cô cũng tỉnh lại rồi.

Đường Tương Mạt nghe anh kể lại đầu đuôi mọi chuyện, có chút mơ hồ, cảm giác mờ mịt không rõ này rất không thoải mái, giống như có chuyện gì mình rõ ràng biết, nhưng không sao nhớ ra được, cũng không cách nào nghĩ ra.

Nhìn dáng vẻ buồn phiền của cô, Hoắc Vu Phi nhẹ thờ dãi một hơi, "Không nhớ ra được thì đừng cố nhớ nữa. Tóm lại, em chỉ cần biết em đã an toàn rồi, hiểu không?"

An toàn.... đôi mắt long lanh của cô chớp chớp, hai từ này khiến cô có cảm giác nhẹ nhõm. Anh nhìn cô, ánh mắt dịu dàng khiến lòng người cảm thấy an tâm. Cô không dám tin cô có thể sử dụng năng lực khiến những người đó ngất đi, vậy là từ trước đến nay cô đã coi thường năng lực kia của mình sao?

Nhưng so với chuyện này, cô muốn biết Hoắc Vu Phi suy nghĩ thế nào hơn? Cô luôn miệng khẳng định với anh năng lực của cô không phải cái gì khác thường, vậy mà hôm nay...

Có lẽ là do thấy vẻ mặt lo lắng của cô, Hoắc Vu Phi bật cười, vò rối mái tóc của cô, "Không sao cả. Nhờ có năng lực đó của em đã cứu chúng ta một mạng đó. Kỹ thuật bắn súng của gã Louis kia không phải hạng xoàng đâu, gã mà bắn anh hai phát nữa thì anh khó mà toàn mạng..."

"Em không muốn anh chết." Đường Tương Mạt vội ngẩng mặt lên, nói như một đứa trẻ khiến anh cười tươi.

"Yên tâm, anh không chết được đâu." Đã nói với cô những lời này, dù anh có chết cũng nhất định bỏ tù điện Diêm Vương ra!

"Bởi vậy mới nói anh chính là tai họa."

Hoắc Vu Phi không phản đối, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái, "Vậy mà có người lại yêu kẻ tai họa anh đây đấy."

"Đúng vậy, thật là xui xẻo...." Đường Tương Mạt thở dài. Sau đó, dưới cái nhìn đầy vẻ kháng nghị của anh, cô bật cười, lúc này mới thực sự thả lỏng.

Đột nhiên, cô như nhớ ra chuyện gì đó, mắt mở lớn đầy ngạc nhiên, Hoắc Vu Phi không hiểu, "Sao thế?"

".... Không có gì." Cô thần nhiên nói, nhưng trong lòng lại xúc động, nhớ tới mười ngày nay ra vào cửa từ mấy lần, hốc mắt cô nóng lên, nhưng cổ sức nén xuống, "Vậy... chúng ta về nhà rồi sao?"

"Đúng vậy."

Đường Tương Mạt thư thái cười, nhìn thấy một bên tai của Hoắc Vu Phi đỏ ửng lên làm lòng cô ấm lại. Đây là thật, tất cả đều là thật. Anh còn sống, mà cô cũng vậy, hai người bọn cô đã về nhà...

"Em muốn nghe anh hát."

"Bây giờ á?" Hoắc Vu Phi ngạc nhiên nhướn cao mày, lại thấy cô nghiêm túc gật đầu. Đáng chết, về mặt kia của cô thực sự rất đáng yêu, "Được rồi, đều nghe lời em." Anh ho hai tiếng, cố kiềm chế thân nhiệt cơ thể đang cao lên, bắt đầu nhẹ giọng cất tiếng hát.

Anh muốn biết thế nào mới gọi là yêu. Anh đang đứng trước một cánh cửa, nhìn thấy phía xa là cảnh tượng tuyệt vời...

Đường Tương Mạt lắng nghe tiếng hát trầm ấm của anh, dần khép mắt lại. Có chuyện cô quyết định tối nay lại nói cho anh biết, bởi vì cô cũng cần có thời gian để quyết định, nhưng... cô nghĩ chỉ cần anh ở bên cô như thế này thôi cũng đủ rồi.

Rất đủ rồi.

Có điều cô vẫn còn có chút nghi vấn, "Phu nhân đó có thể quá yên tâm với chúng ta rồi không?"

Trị an ở khu vực Trung Nam Mỹ kia vốn đã chẳng phải là chuyện mới, hơn nữa nơi kia chỉ là một ngôi làng nhỏ, năm bữa nửa tháng bị cướp vào nhà là chuyện quá bình thường, bọn họ đoán sẽ phải mất không ít thời gian để thuyết phục người kia, không ngờ vài ba câu đã giải quyết xong rồi. Hoắc Vu Phi cười cười, chỉ vào mặt mình, "Đó là bởi vì sức hấp dẫn của anh nha!"

"Mong là như thế!" Đường Tương Mạt xem thường, đối với loại đàn ông da dầy không sợ rét như anh, đến châm chọc cô cũng lười rồi. Anh tưởng mình là Tom Cruise chắc?

Cô nghĩ như vậy, nhưng trong lòng lại có một dự cảm chẳng lành không ngừng dâng lên trong lòng..

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Đường Tương Mạt về đến Đài Loan.

Sau khi trải qua muôn vàn khó khăn, gặp đủ loại kiếp nạn mới có thể trở về nước, cô xúc động đến suýt chút nữa khóc ngay tại phi trường. Cái nơi cô từng cảm thấy nhỏ bé chật chội, đến thờ cũng thấy khó khăn này, hôm nay lại thấy vô cùng đáng yêu.

Vừa ra khỏi phi trường, cô liền hít một hơi thật sâu. Mặc dù mới rời nơi này chưa được mười ngày, nhưng đối với cô mà nói, chắc chắn đó là quãng thời gian dài nhất trong cuộc đời của cô. Cho dù cô kể sự việc lần này, cũng không chắc có mấy người tin, cho nên đối với nhân viên trong công ty ở Đài Loan và cả ở Miami, cô đều lấy lý do là gặp phải sự cố bất ngờ, dù sao cô cũng là người đứng đầu công ty, dĩ nhiên sẽ không ai dám chất vấn.

Cũng may việc công ty bách hóa Đường Á tại Miami đã được giải quyết ổn thỏa... Là do xã hội đen ở Trung Nam Mỹ gây nên, nếu cô đoán không nhầm, sự việc này cũng có liên quan tới việc cô bị bắt cóc.

"Nếu như anh đoán không nhầm thì Louis đã gây ra chuyện này để dụ em về Miami. Dù sao em ở Đài Loan, trời cao hoàng đế ở xa, dù thế lực của anh ta có lớn hơn nữa, muốn bắt cóc em cũng sẽ vô cùng khó khăn." Hoắc Vu Phi phân tích.

Cô nghĩ nghĩ, cảm thấy rất có lý, nhưng mà từ lúc đó đến khi bọn cô về Đài Loan, Hugo vẫn không hề xuất hiện. Vì an toàn, cô quyết định tạm thời quay về Đài Loan, mọi chuyện còn lại sẽ tùy hoàn cảnh mà giải quyết sau. Về chuyện vì sao Hoắc Vu Phi không có nhân cơ hội mà một phát súng bắn chết Louis, tránh tai họa sau này...

Đùa sao, sau lưng anh ta có gia tộc Jennifer Lopez chống lưng, nếu như anh giết một trong hai người thừa kế của nhà họ, cho dù có chạy tới chân trời

góc biển thì chắc chắn cũng sẽ không có một ngày bình an, vì thỏa mãn nhất thời mà cực khổ một đời, anh ngu gì chứ?

Cô hỏi Hoắc Vu Phi, "Anh thích Đài Loan lắm à?"

"Thích." Hoắc Vu Phi cười một tiếng, đôi mắt sáng như sao, "Trong đa số tình huống, Đài Loan rất an toàn, cũng không nhàm chán đứng yên một chỗ, không bao giờ thay đổi. Anh thích sự biến động không ngừng của nơi này, có điều.... anh thích em hơn." Nói xong, mặt anh có chút nóng.

Đường Tương Mạt thấy vậy liền mỉm cười. Người đàn ông trước kia sáng nào cũng nói với cô những lời sến súa, vậy mà bây giờ mới nói một câu thôi đã đỏ mặt rồi, thậm chí còn nói lắp, phát âm không rõ ràng. Đúng như anh tự thừa nhận, anh không biết bày tỏ với người trong lòng.

Ý của anh rất rõ ràng, anh thích Đài Loan, nhưng anh thích cô hơn, cho nên.... nếu cô không thích ở đây, anh cũng sẽ không ở lại.

Hoắc Vu Phi chưa bao giờ cảm thấy may mắn vì bản thân là người tự do như bây giờ. Anh không có gánh nặng gia đình, không thích bị trói buộc nên chưa từng ở lại một nơi nào quá lâu, ngay cả đa số thời gian ở Đài Loan cũng đều đến nhà thẳng em họ ăn tiệc nằm chờ. Anh từng cho rằng đó là bản tính của mình, hiện nay lại phát hiện bao nhiêu năm anh sống bất cần như vậy là vì đợi một người con gái xuất hiện, hơn nữa còn khiến anh cam tâm tình nguyện chịu trôi, quy phục cô.

Cô chính là gốc rễ của anh. Oxy, chất dinh dưỡng anh cần để sống đều là cô cho cả, còn anh lại rất hạnh phúc hưởng thụ tất cả.

Đường Tương Mạt hiểu anh đã thay đổi, cô cũng đã thay đổi, không còn tự cho rằng bản thân mình mạnh mẽ nữa, cũng không trốn tránh nữa. Không phải bản thân mình có thể làm được hết mọi chuyện đã là tốt, mà có thể ở bên một người khác, hai người giúp đỡ lẫn nhau, bù đắp cho nhau, đó mới chính là cuộc sống hạnh phúc đích thực. Cô hiểu ra được điều này, càng không muốn anh dựa vào cô, mà bản thân cũng dựa vào anh.

Cho nên cô cũng thích Đài Loan, ít nhất khi anh muốn về đây, cô có thể vui vẻ mà gọi nơi này là... nhà.

Đã nhiều năm rồi, đây là lần đầu tiên Đường Tương Mạt hi vọng mình có thể đối mặt nói chuyện với ba.

Mẹ cô mất sớm, ông nội và ba cô vì muốn tranh giành là người thừa kế nhà họ Đường mà dùng đủ loại thủ đoạn, cô ở bên cạnh chứng kiến tất cả những thứ xấu xa đó. Lúc còn nhỏ, vì chưa hiểu chuyện, cô ra sức thuyết phục ba mình quay đầu, kết quả là bị đẩy sang Mỹ. Thậm chí, ba cô vì sợ cô quấy phá nên cho người giám sát cô, không cho phép cô có bất kỳ liên quan gì với nhà họ Đường. Chút tình thân còn sót lại của Đường Tương Mạt chính vì thế mà bị cắt đứt.

Một mình cô lẩn lộn ở Miami, muốn chứng minh bản thân mình, để cho ba cô thấy được, dù không có nhà họ Đường, ba con cô vẫn có thể sống khá giả. Đáng tiếc, tâm ý của cô không được thừa nhận. Sau khi đẩy cô đi, ba cô càng thêm điên loạn, khiến cô quyết định ra tay ngăn cản, dẫn đến kết cục ba con đoạn tuyệt.

Hơn một năm trước, Đường Tương Quang bị nghi ngờ mưu hại cháu ngoại của chủ tịch Đường Triều, Đường Nguyên Khánh vì Đường Tả Lâm mà bị khởi tố. Đã bị tuyên án ở sơ thẩm, lại xin kháng án ở phúc thẩm. Bởi vì nhà họ Đường gây áp lực, cho nên quan tòa không dám cho bảo lãnh, bây giờ vẫn bị giữ lại trong sở cảnh sát. (vì chưa bị kết tội nên chưa bị cho vào tù, mà giam giữ trong trại tạm giam của sở cảnh sát)

Những lá thư đe dọa nhận được ở Đài Loan kia, Đường Tương Mạt không biết có phải do ba cô làm không? Cô luôn trốn tránh, không muốn đối diện với sự thật, chỉ muốn mau mau rời khỏi nơi khiến cô buồn phiền, không thờ nổi này, giống như chỉ có rời khỏi Đài Loan cô mới có thể quên đi nỗi đau bị chính máu mủ ruột già vứt bỏ... Nhưng mà làm như vậy thì có ý nghĩa gì đâu chứ?

Em họ Đường Tả Lâm của cô cũng đã từng rời khỏi nhà họ Đường, nhưng cuối cùng lại quay trở lại. Cô hỏi lý do, Đường Tả Lâm chỉ cười, trả lời: "Nói đi thì đi, rất đơn giản, nhưng thân thể rời đi, trái tim lại bị trói chặt không được tự do, như vậy cả đời đều không được vui vẻ. Em không nghĩ rằng trốn tránh có thể giải quyết được mọi chuyện. Quay về, ít nhất đến lúc nhắm mắt xuôi tay em sẽ không cảm thấy nuối tiếc."

Vì các cô đều từng bước qua ranh giới sống chết cho nên Đường Tương Mạt càng nhận thức được điều này. Rốt cuộc, đối với người sinh thành ra mình, cô không thể nói đoạn tuyệt là có thể đoạn tuyệt được. Cô nói cho Hoắc Vu Phi chuyện này, chần chừ nói: "Có lẽ... Em nên đi thăm ba."

Hoắc Vu Phi không phản đối, chỉ cười nói: "Muốn đi thì đi đi, honey."

Đường Tương Mạt lườm anh một cái, giống như đang trách cứ anh sao có thể nói dễ dàng như vậy được, "Nếu em bị ghét thì làm thế nào?"

Ba cô đúng là không thích cô, ít nhất khi còn bé, cô 'cảm ứng' được như thế. Sau khi lớn lên, ba con cô gần như không tiếp xúc, bây giờ... cô không dám khẳng định sau khi bị cô 'bán đứng', suy nghĩ của ông ấy có thay đổi hay không.

Hoắc Vu Phi suy nghĩ một chút, nói như chuyện đương nhiên, "Vậy thì chui vào lòng anh khóc chứ sao?"

"Phụt!" Cô bật cười, cảm thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Đúng vậy, tình huống xấu nhất cũng chỉ như thế mà thôi. Cô không còn chỉ có một mình nữa, dù có bị tổn thương thì sao? Sẽ có người cho cô ôm, bôi thuốc cho cô, xoa dịu nỗi đau của cô, làm tan đi những nỗi muộn phiền của cô, thậm chí sẽ dùng giọng điệu dỗ trẻ con nói: "Em xem này, đau mau bay đi ~"

Cho nên cô nghĩ không có gì đáng sợ nữa, muốn đi thăm thì cứ đi thăm. Cho dù có bị ba cô oán hận trách cứ, cô cũng nên tận hiếu một lần, sau đó cô sẽ vui vẻ tận hưởng cuộc sống của mình, cùng với người đàn ông này.

Có điều, cô vẫn có chút lo lắng, "Em không biết nên nói gì với ông ấy..."

Dù sao đã bao nhiêu năm nay, hai ba con cô không nói chuyện với nhau. Cô chỉ nhớ duy nhất một lần, ba cô đưa cô đến Floria, tặng cho cô một khẩu súng làm quà sinh nhật, nói: "Tự bảo vệ tính mạng mình." Sau đó thì không quan tâm đến cô nữa. Sau này nhớ lại, cô đều cho rằng mình bị ba vứt bỏ, chứ không nghĩ như Hoắc Vu Phi nói, ba cô dành đồ tốt nhất cho cô.

Không chỉ có một khẩu súng, mà quan trọng hơn là tự do, không bị bất kỳ thế lực nào kiểm chế, được làm mọi chuyện.

"Hay là nói cho ba em biết, em đã tìm được một người chồng hoàn hảo thế nào?"

Anh cười đắc ý, còn giả bộ đáng yêu chỉ lên mặt mình. Đường Tương Mạt xem thường. Đối với người đàn ông thỉnh thoảng không biết xấu hổ này, hiện tại cô trực tiếp xoay vòng con mắt, đợi ngày nào đó xoay tới 360 độ, cô liền xuất sư.

Mặc dù đã quyết định, nửa đêm, Đường Tương Mạt suy nghĩ về những năm gần đây, vẫn trần trọc không ngủ được.

Cô xuống giường, đi tới phòng bắn súng, không ngờ đã có một người đang ở bên trong, tay cầm khẩu Colt Python của cô, tư thế mạnh mẽ, bắp tay nhô cao như hòa cùng một thể với thân súng màu xanh xám, đường cong tuyệt đẹp khiến người ta ngừng thở.

Tìm cô chợt đập nhanh, hô hấp cũng trở nên dồn dập. Đáng ghét, sao anh có thể mê hoặc người khác như vậy chứ?

"Đang êm đẹp không ngủ đi, tỉnh dậy làm gì?" Hoắc Vu Phi tháo dụng cụ bảo vệ ra hỏi cô, nhưng lại như không hề bắt ngờ trước sự xuất hiện của cô.

"Em phải hỏi anh mới đúng." Đường Tương Mạt vượt vượt lồng ngực đang rung động, đi tới cầm lấy dụng cụ bảo vệ, đeo lên. Hoắc Vu Phi lấp đạn vào, đưa súng cho cô.

Cô nhận lấy, chỉnh lại tư thế, bắt đầu bóp cò.

Đối với cô mà nói, bắn súng là hoạt động cô vô cùng yêu thích, cho nên lúc đối mặt với bia bắn, cô không hề rối loạn, mà hô hấp vững vàng, quét sạch mọi suy nghĩ trong đầu mới bắt đầu nổ súng. Nhưng hôm nay không biết tại sao, cô bóp cò rất vội, không thể không dùng hai tay. Cả sáu phát đạn đều bắn trượt, Hoắc Vu Phi chống đỡ cô, "ò" hai tiếng. Chỉ nhìn tư thế của cô cũng biết trước kết quả rất thảm.

Quả nhiên vừa nhìn cái bia, sắc mặt Đường Tương Mạt trở nên xanh mét, "Thành tích lần đầu cầm súng của em còn tốt hơn thế này."

Hoắc Vu Phi cười: "Em không biết khi trong lòng đang có chuyện tuyệt đối không được bắn súng sao?"

Cô bĩu môi, định phản bác, nhưng lại bị đôi mắt màu xám tro đầy trầm tĩnh của anh nhìn chằm chằm, liền dừng lại ngay những lời lừa mình dối người.

Có điều cô vẫn tự ái không muốn nói chuyện, cô vốn dĩ rất tự tin vào khả năng bắn súng của mình nha.

Hoắc Vu Phi thấy cô như vậy, ánh mắt đầy vẻ cưng chiều, muốn ôm cô, hôn lên đôi môi vì buống bình mà cong lên kia. Đáng tiếc chỉ vừa nghĩ tới, tay chân anh đã luống cuống, cả người nóng lên, rất không thoải mái. Loại 'phản ứng' này rất không đàn ông, khiến anh chỉ muốn chết quách đi cho rồi.

Đường Tương Mạt chớp chớp mắt, nhìn thấy sóng tình xao động trong đôi mắt anh, thân nhiệt dần tăng cao như muốn thiêu đốt người. Cô mấp máy môi, chợt rất muốn hôn anh. Hôn anh, hay bị anh hôn, thế nào cũng được, nhưng cô biết người đàn ông trước mặt này không làm được.

"Phải như thế nào anh mới dễ chịu?" Cô hỏi anh. Anh khó chịu khiến cô bồn chồn. Dù có năng lực hay không, cô đều có thể cảm nhận được khát vọng của anh, cho nên cũng bị kích thích. Không phải chỉ có đàn ông mới muốn làm chuyện này ư...

Hoắc Vu Phi cười khò. Vấn đề này khiến anh phiền não rất lâu rồi, "Đánh anh bất tỉnh? Hoặc dùng một phương pháp khác..."

"Phương pháp gì?"

"Chính là anh không thích em nữa..." Anh nói giỡn.

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, chợt thấy cô sững người, mắt đỏ lên. Lúc này Hoắc Vu Phi mới nhận ra mình vừa lỡ miệng nói nhảm, hận không thể tự vả vào miệng mình, "Trời đất! Anh chỉ tiện miệng nói nhảm thôi! Anh không nên nói như vậy! Anh chỉ... Anh chỉ... Anh chỉ quen miệng nói nhảm, không phải nghiêm túc..."

"Vậy anh cũng không nghiêm túc muốn ở bên em?" Mặt cô đầy vẻ uất ức.

"Tương Mạt, đừng hiểu nhầm anh! Nếu anh không nghiêm túc, sao còn đuổi theo em tới tận Mexico? Đòi anh chỉ lúc trong quân ngũ mới làm chuyện ngu xuẩn như đi vào trong rừng nhiệt đới! Em cho rằng anh ăn no rừng mỡ không có chuyện gì làm mới đi cứu người sao? Anh đúng là ham mê những việc nguy hiểm đầy tính kích thích, nhưng không ngu đến mức vì ham mê mà liều mạng..."

"Ý anh là anh nghiêm túc?"

"Dĩ nhiên!" Cô nước mắt lưng tròng giống như chỉ cần anh trả lời sai sẽ liền rơi lệ, ép Hoắc Vu Phi gấp đến mức chỉ hận không thể moi trái tim mình ra cho cô xem.

"Rất nghiêm túc yêu em?"

"Đương...." Đang định thề thốt, lại thấy cô không nhìn được phi cười, còn càng cười càng lớn tiếng. Hoắc Vu Phi nghĩ nghĩ liền hiểu ra mình bị cô chơi khăm, "Shit! Đường Tương Mạt, em dám chơi anh?"

"Ai bảo anh bày trò trước?"

"Em..." Lần này anh không nói được câu nào.

Đường Tương Mạt báo được thù, tâm tình sáng khoái, hơn nữa vừa rồi người đàn ông này ra sức giải thích với cô, sợ cô hiểu lầm. Nhìn đáng vẻ hốt hoảng, nói năng lộn xộn, cô vừa bực mình vừa buồn cười, nhưng cũng rất vui vẻ, vui vẻ vì anh đã thích cô như vậy, vì thích cô mà căng thẳng như thế, không phân biệt được biểu hiện của cô là thật hay giả. Mặc dù từ lâu cô đã không còn nghi ngờ tình cảm của người đàn ông này nữa, nhưng tận tai nghe được những lời thổ lộ kia, cho dù thế nào, trong lòng vẫn cảm thấy rất vui.

"A, nói thật, không có cách nào khác sao?"

Cô áp sát anh, lại nhìn thấy trên mặt anh nổi đầy ban đỏ, vẻ mặt rầu rĩ, "Anh không biết, trước đây chưa từng thử qua..."

Vậy cô là người đầu tiên sao?

Đường Tương Mạt không khỏi có chút đắc ý, ngay sau đó lại cảm thấy mình thật nông cạn. Cô bật cười, chuyển suy nghĩ, "Hay là chúng ta thử xem?"

"Thử thế nào?" Hoắc Vu Phi tò mò hỏi, một giây sau liền trợn mắt, nhìn khẩu Python trong tay cô nhắm thẳng lên đầu mình, anh sùng sốt: "Em làm gì vậy?"

"Bây giờ bắt đầu, nếu anh không đụng vào người em, em sẽ bắn chết anh." Cô suy nghĩ một hồi, nói tiếp: "Sau đó sẽ tự sát."

"Trong súng của em không có đạn." Anh cười khỏ, 'tốt bụng' nhắc nhở.

"Ồ." Cô đúng là giả vờ mà, sắc mặt Hoắc Vu Phi tái nhợt rồi. Dĩ nhiên anh không cho rằng Đường Tương Mạt nghiêm túc... Gì chứ? Đạn không có mất, trên thế giới không có bất kỳ một khẩu súng có thể đảm bảo 100% không phát nổ, nếu như không cẩn thận bóp cò, dù anh có đi góp nhặt may mắn cả đời lại cũng không đủ dùng.

"Honey à, chúng ta nhất định phải chơi trò 'kích thích' này sao?"

"Em sợ không kích thích sẽ rất nhàm chán thôi." Cô cười ngọt ngào, lấp đạn vào, lên cò lần nữa, "Hơn nữa, không phải anh rất thích 'kích thích' sao?"

Nhưng không phải kiểu này! Hoắc Vu Phi nhìn cô, cô cầm súng tiến lại gần anh. Không thể không nói phương pháp kia thật đúng là con mẹ nó có tác dụng! Anh tập trung nghĩ đến súng có thể cướp cò, lại không nhận ra khoảng cách với cô càng lúc càng gần...

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Cô hôn anh, hơi thở nóng bỏng quần lấy anh, lần này không còn kích động đến môi răng va vào nhau nữa. Môi lưỡi của cô mềm mại, vừa thom lại ngọt, giống như miếng bánh gato thom ngọt, khiến người ta vừa ăn đã nghiện, hơn nữa còn không thể khống chế được mình. Cảnh tượng này kỳ quái đến thế nào chứ? Anh đang bị một khẩu súng chĩa thẳng vào đầu... Thẳng thắn mà nói anh rất ghét cảm giác này, nhưng anh nghi ngờ liệu sau này mình có thể thích nó không.

Cơ thể trơn mềm thom mát của cô áp sát cơ thể anh, dường như không có một kẽ hở nào, cô mặc chiếc áo in hình Tweet đi mà anh nhìn chỉ muốn đánh. Khi còn bé, anh luôn cảm thấy cái con mèo kia thật ngu ngốc, dễ bị một con vịt bắt nạt, cứ cần nó không phát không phải là xong rồi sao?

Nhưng bây giờ anh đã hiểu rồi. Có lẽ là vì rất yêu, cho nên mới không bỏ được, để mặc đối phương đùa giỡn, trêu chọc mình, nhìn đối phương vui vẻ. Mặc dù thỉnh thoảng bản thân mình sẽ bực tức, chán nản. Giống như bây giờ vậy, rõ ràng anh có thể chế ngự cô, nhưng lại cam tâm tình nguyện để cô chĩa súng vào mình, để mặc cô xâm phạm.

Anh thấy đôi mắt màu nâu của Đường Tương Mạt như phát sáng, đôi con ngươi như hổ phách khiến người ta chói mắt.

Cô hài lòng khi nhìn thấy ánh lửa trong mắt người đàn ông kia như sáng hơn, mang theo dục vọng khó xua tan đi được. Cô cười khẽ một tiếng, tiếng cười như tiếng chuông bạc vang vọng trong lồng ngực của Hoắc Vu Phi.

"Thích không?"

"Nói nhảm..." Không thấy anh kim nén đến sắp chết rồi sao?

Cô híp mắt cười, cười lên người anh, cời chiếc áo T-shirt thùng thình trên người ra, "Đúng là đứa trẻ thành thực..."

Ông trời ơi...

Hoắc Vu Phi bị cơ thể trắng muốt trước mắt làm cho choáng váng, cũng không để ý được đến khẩu súng đáng ghét kia nữa. Da cô trơn mềm, như lụa như ngọc, nhìn tưởng mềm yếu, nhưng lại rất dẻo dai. Bụng dán sát lên người anh, chỉ cách anh một lớp áo mỏng... lại vẫn là trên người anh.

Hôn sâu hơn, anh không cách nào kim nén được sức nóng trong người mình. Nơi nào đó bị dục vọng kích thích mà cương cứng giương cao, chạm vào cơ thể cô. Thoạt đầu Đường Tương Mạt vì phản ứng bản năng này của anh mà sững người, ngay sau đó liền đỏ mặt lên, khẽ đẩy người anh ra, "Xem ra anh rất..."

"Ông đây rất bình thường!" Hoắc Vu Phi cắn răng nghiêng lợi, đến nước này rồi mà không làm được nữa thì anh nhất định sẽ đoạn tuyệt với cậu nhỏ của mình!

Thân nhiệt anh đột nhiên tăng cao, giống như lò lửa vậy. Mặt Hoắc Vu Phi đỏ bừng, toàn thân phát ban. Đường Tương Mạt nhận ra mình hơi quá, đang định lui lại, eo lại bị cánh tay rắn chắc nóng như sắt nung ngăn lại, một tay ấn người cô lại, oán hận nói: "Đốt lửa còn muốn chạy trốn, còn không chịu trách nhiệm đi!"

Giọng điệu của anh giống như cô vừa phạm tội lớn vậy, khiến cô đỏ khóc đỏ cười, "Ai bảo anh bày ra bộ dạng chết đến nơi rồi làm chi? Này, anh không sao chứ?"

Đầu anh choáng váng, mẩn đỏ nổi lên ngày càng nhiều, chắc chắn là chỉ chốc lát nữa thôi sẽ phát sốt, nhưng lúc này rồi ai còn để tâm đến những thứ kia nữa? "Anh chưa thử..."

"Hả?"

"Anh chưa thử bị dị ứng thì hậu quả nghiêm trọng nhất là gì." Anh nhếch môi, trong đôi mắt xám chớp động lóe sáng. Anh luôn sợ 'phản ứng' của mình sẽ làm người ta sợ, cho nên chưa từng có sự tiếp xúc thân mật nào, nhưng bây giờ.... Dù sao cô đã biết cả rồi, anh không tin nó còn có thể nghiêm trọng hơn được nữa, "Chúng ta thử đi."

"Hả?" Đường Tương Mạt còn chưa kịp phản ứng, súng trong tay liền bị anh giật lấy, ném qua một bên. Môi của anh mạnh mẽ áp tới, lúc này không hề bị động nữa, mà là chủ động khiến cô không chịu nổi. Đầu lưỡi anh linh động như chính con người anh vậy, mang theo sóng nhiệt ngập trời cuốn trôi cô.

Cô khẽ rên rỉ, dường như không chịu được lửa tình đột ngột dâng cao của anh. Hoắc Vu Phi như bị tiếng rên của anh kích thích, ảo não thành tiếng, nâng gáy cô lên, kéo cái đầu muốn tránh đi của cô về, nghiêm giọng cảnh cáo, "Đây là do em bày ra trước, phải tự chịu trách nhiệm. Nếu để anh thấy em tránh đi lần nữa, xem anh trừng trị em thế nào!"

"Hả? Khoan đã, Hoắc Vu Phi, anh... anh lạ lắm..." Tạo phản à? Đường Tương Mạt ngây ngốc, nhận ra mắt anh đã đỏ ngầu lên, vẻ mặt mê loạn. Cô có thể cảm nhận được sự kích động của anh, anh giống như... uống say vậy.

Đáng tiếc người kia không cho cô bất kỳ cơ hội biện hộ nào, giống như một con thú bị chết đói, liều mạng, giương nanh múa vuốt ngấu nghiến 'thức ăn ngon' trước mặt.

Anh giật áo ra, để lộ cơ thể. Cơ thịt ăn căng đầy, như một khối bàn ủi ủi lên cô. Hô hấp của cô trở nên hỗn loạn, bàn tay đầy vết chai của anh ma sát nơi nhạy cảm của cô.

Đầu óc cô trở nên choáng váng, không biết dùng từ nào để diễn tả cảm xúc lúc này. Đây không phải là lần đầu tiên cô thấy cơ thể anh. Thân thể anh rắn chắc, vô cùng đẹp, nhưng hôm nay, cánh tay của anh có thêm một vết phỏng, trên ngực là vết sẹo do bị súng bắn mới liền lại không lâu, anh vì cô mà phải chịu những thứ này, là dấu ấn cho tình yêu của anh.

Cô trân trọng mà hôn lên những vết thương kia. Những dấu vết này cô sẽ mãi mãi ghi nhớ trong lòng.

Bọn họ rất nhanh quấn lấy nhau, cùng nhau triền miên. Anh mạnh mẽ khiến cô lịm đi mấy lần, cô hoàn toàn bị anh chiếm lấy, một chút cũng không sót lại. Cô nghi ngờ không biết có phải mình bị anh lây bệnh cho không, bởi vì lúc này trên da cô cũng xuất hiện những nốt ban đỏ, không ít hơn anh là mấy. Cô không ngờ người đàn ông này phát bệnh lại trở nên thế này, nhưng... Cô thích.

Ít nhất cô không còn phải nghi ngờ bản thân mình không có sức hấp dẫn nữa. Hoắc Vu Phi ấn cô đến thỏa thích, cô cũng không che giấu sự động tình của mình. Cô được lấp đầy, rồi không chỉ có như thế, mình đang được cho, đồng thời cũng là người cho. Cả hai đều vô cùng thỏa mãn, khám phá lẫn nhau, lây mùi hương của nhau, in dấu ấn lên cơ thể của nhau.

Hai người ôm nhau từ phòng bắn súng, lên phòng khách, phòng tắm, rồi vào phòng ngủ... Quý đạo hỗn loạn kia đã cho thấy bọn họ yêu nhau kịch liệt đến thế nào. Hai người hôn môi, ôm, giao hợp, không tách nhau ra được. Chuyện tình mãnh liệt này giống như lửa cháy đồng hoang, thiêu đốt tất cả các giác quan của cô, khiến cô cảm thấy mình như bị bốc hơi, mơ mơ màng màng. Không được, tiếp tục như vậy nữa cô thật sự không chịu đựng được nữa...

"Vu... Vu Phi... Đủ rồi..."

Đường như muốn giải tỏa sự dồn nén bao nhiêu năm trời lên hết người cô trong một lần, động tác của anh vừa cuồng loạn vừa mãnh liệt, khiến cô đến thờ đốc cũng không được. Đường Tương Mạt rót cuộc xin tha, xui lơ trong lòng anh, nhưng sức lực của anh lại vô cùng dồi dào, không hề có ý định tha cho cô.

"Không được.... Anh nói rồi, là do em khơi lên, cho nên em phải chịu trách nhiệm đến cùng..."

Làm ơn đi, cô 'chịu trách nhiệm' còn chưa đủ sao?

Cô hối hận muốn chết, cuối cùng hoàn toàn xui lơ để mặc anh làm, thậm chí còn có chút uất ức mà khóc lên, lại không chịu yếu thế nữa, yêu cầu dừng lại. Lúc này Hoắc Vu Phi hoàn toàn biến thành thú hoang rồi, nghe không hiểu tiếng người nữa. Cô cắn lên lồng ngực ướt đầm mồ hôi của anh, đáng tiếc lực yếu như con mèo chưa dứt sữa. Cô cảm giận nghĩ: được thôi, hiện tại mình liền cho là dùng mệnh bồi quân tử, chờ xem lúc sau em chinh anh như thế nào!

Đúng lúc ngày mai được nghỉ, không có lịch trình gì. Nghĩ tới trong cái rủi có cái may, ý thức Đường Tương Mạt dần trở nên mơ hồ, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Hôm sau, kết quả là chẳng ai chinh được ai, bởi vì thật bất hạnh hai người bọn cô cùng phát sốt.

Đường Tương Mạt chỉ cảm thấy mình sắp chết trên giường rồi, tử xương cô trở xuống không có chút cảm giác nào cả. Hoắc Vu Phi mở nước cho cô, tắm cho cô, đem cô ngủ như chết trong bốn tấm vải, đặt ngay ngắn trên giường. Cô cố sức mở mắt ra, "Khụ khụ khụ khụ khụ.... Nước.... Anh lấy cho em ít nước..."

"Được, em chờ một chút." Hoắc Vu Phi được lệnh, lập tức bung chén nước đã chuẩn bị sẵn, đỡ cô ngồi dậy uống.

Đường Tương Mạt khát nước giống như đóa hoa bị khô hạn, có điều tình trạng cơ thể lúc này không cho phép, chỉ có thể giống như chim mỏ nước, uống từng ngụm nhỏ.

Sắc mặt cô rất kém. Ai biết được người đàn ông kia phát bệnh lại có thay đổi tính tình giống như uống say vậy chứ?

".... Uống nữa không?"

"Ừm không." Đường Tương Mạt mới vừa lắc đầu, cổ lại đau nhức, đành thôi.

Hơi nóng trên trán hai người dần tan đi. Hoắc Vu Phi thấy cô nằm im trên giường không nhúc nhích, tự biết chính mình làm quá, đứng bên giường cúi đầu giống thần tử đang đợi nữ vương hạ lệnh, đáng tiếc bây giờ Đường Tương Mạt cô đến hơi sức lờm anh cũng không có.

Đường Tương Mạt hối hận cũng không kịp nữa rồi, cô khẳng định mình chưa từng thâm nhập như vậy! Ngay cả ngày trước bị nổ bom cũng chỉ bị gãy tay phải thôi, còn bây giờ nhìn cô xem thế nào? Cả người đau nhức không nói, còn bị sốt đến bốn mươi độ, một môi trường như chết đi được, chứ đừng nói đến chuyện giọng nói khàn đặc, mỗi lần nói đau giống như bị ai cầm dao rạch ngang cổ họng vậy.

Còn Hoắc Vu Phi, mặc dù cũng phát sốt, mẩn đỏ chưa tiêu hết, nhưng ít nhất chân tay vẫn linh hoạt, có thể đứng có thể đi, cô nhìn càng thêm chướng mắt, "Ra ngoài, em muốn ngủ...."

Hoắc Vu Phi không thể làm gì khác đành cười khan một tiếng, "Được, anh không phiền em nữa, nghỉ ngơi đi."

Cô hừ hừ hai tiếng, ngay cả sức xoay người cũng không có, nhắm mắt vào liền ngủ luôn.

Hoắc Vu Phi thấy cô như vậy, hiểu được tới qua mình hơi quá sức. Anh nhớ cô xin tha mấy lần, nhưng lừa dục trong người anh như mũi tên lên dây, không phát tiết ra không được, khiến cho lý trí cũng không còn. Cô thực sự quá quyến rũ khiến anh không sao khống chế được. Anh giống như khách hành trong sa mạc, đi một mình quá lâu rồi, rất cần một nguồn nước để làm dịu, mà sự tồn tại của cô là thứ duy nhất cứu được anh...

Anh cười, không thể không nói cảm giác ấy rất tuyệt vời, có điều khiến cô hơi khó chịu chút thôi, nhưng bị như thế không phải là do cô khơi mào lên trước sao, bởi vì ngay cả chính anh cũng không biết được, thì ra lúc mình bị mất kiểm soát lại trở nên như vậy.

Rót cuộc anh cũng có thể thả lỏng bản thân, tiếp nhận tất cả. Mặc dù cô không nói ra, chỉ dùng cách của mình để dung túng cho anh, mặc anh làm càn, khiến anh cảm thấy ảm áp. Ở trước mặt cô, anh không cần phải giả vờ nữa, huống chi cô đã chọc vào anh thì cả đời này đừng có nghĩ đến chuyện chạy thoát...

Nghĩ tới đây, Hoắc Vu Phi khẽ vuốt tóc của cô, kéo chân lên đắp cho cô rồi đi ra ngoài.

Anh cũng bị sốt, nhưng ít ra còn khá hơn cô. Ra bên ngoài, nhìn thấy sự hỗn loạn trước mắt, cái này mà để cho chị giúp việc đến dọn dẹp thì thật không có nhân tính, vậy nên Hoắc Vu Phi đành phải tự tay dọn dẹp, ném quần áo vào máy giặt, lau nhà, đổi bọc ghế sofa, màu đỏ đỏ cũng không tệ nha, rất hợp với làn da trắng trẻo của cô...

Ài, nghĩ tới nghĩ lui, lại nghĩ linh tinh rồi, chỉ sợ nghĩ nữa sẽ bị thiêu thành người ngọc mất, anh miễn cưỡng xua đi những suy nghĩ 'tăm tối' trong đầu, dọn dẹp đến phòng bắn súng. Nhìn khẩu Python quý hiếm bị anh ném vào một góc, cảm thấy thật có chút đáng thương.

Anh đi tới nhặt lên, nhếch lông mày, cân nhắc sức nặng, mở ổ đạn ra, anh dờ khóc dờ cười, "Cô gái này...."

Diễn cả ngày, cuối cùng bên trong chỉ có đạn giấy! Chả trách Đường Tương Mạt không sợ cướp cò, chỉ có điều một loại lửa khác lại bùng lên, đốt hai người trọn một đêm.

Anh cười cười, cắt khẩu súng đi. Ít nhất bây giờ cô mệt mỏi như vậy sẽ không còn buồn phiền vì chuyện của ba cô nữa, thế này cũng coi như là một công lao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Ngày hôm đó, bầu trời u ám, mưa rơi lất phất, Đường Tương Mạt đi gặp ba mình.

Đường Tương Quang cũng không bị cảm gấp mặt, hai ba con cô đã nhiều năm rồi không nói chuyện với nhau, nay cảnh còn người mất, đã không còn như xưa nữa. Người đàn ông hơn năm mươi tuổi gầy hơn ngày trước rất nhiều, nhưng tinh thần xem ra cũng không tệ lắm.

Đường Tương Mạt nhìn ba được đưa vào phòng tiếp khách, trong lòng đủ loại cảm xúc, hô một tiếng "Ba...."

"Con tới đây làm gì?" Ánh mắt Đường Tương Quang rất nhẹ. Cuộc sống trong trại giam một năm này làm mất đi sự tàn bạo, hung dữ, bất cần của ông, giống như mảnh thủy tinh bị mài mòn bớt đi những cạnh sắc nhọn, nhưng cũng không khúc xạ ra ánh sáng gì nữa.

Đường Tương Mạt nhìn ba mình, nhìn người đàn ông từ nhỏ đến lớn chỉ cho cô nhìn thấy bóng lưng, mà bây giờ hai người lại đang mặt đối mặt, dường như cô có thể nhìn rõ được mọi nếp nhăn trên gương mặt ông. Trước đây cô rất sợ vẻ lạnh lùng này, loại khí thế lạnh lẽo dồn ép cô khiến cô không thoải mái, nhưng bây giờ ngẫm lại mới nhận ra là do bản thân cô quá dễ ý.

Ba mươi một tuổi, sự nghiệp thành công, cô đã hoàn toàn thoát khỏi sự trói buộc của gia tộc, có được tự do, không phải nom nớp lo sợ, hèn mọn cầu xin ba mình ban cho một nụ cười ấm áp nữa.

Cho nên cô nói: "Con không hối hận."

Không hối hận vì đã làm chuyện bản thân cho rằng đúng đắn, cho dù có vì thế mà mang tội bất hiếu, bị người đời chỉ trích là bán đứng ba mình, khiến ba phải sống cả đời trong lao ngục.

Đường Tương Quang ngược mắt lên nhìn con gái, bình thần đến khiến người khác bất ngờ: "Con không có gì phải hối hận cả."

Cũng giống như con gái, ông không hối hận vì mình chuyện mình đã làm.

Phòng tiếp khách lại trở nên yên tĩnh, những lời nói tình cảm chưa từng xuất hiện giữa hai ba con cô, hay nói đúng hơn là trong nhà họ Đường. Thật ra Đường Tương Mạt muốn hỏi rất nhiều chuyện, cô muốn biết ba có hận cô không? Hận đến chỉ mong cô chết đi? Súng ông tặng cô, cô vẫn luôn giữ gìn, chuyện này chứng tỏ điều gì chứ?

Một lúc sau, Đường Tương Quang lên tiếng, "Ta đã từng nói tên con có ý nghĩa gì chưa?"

Cô ngẩn ra, khẽ lắc đầu.

Con cháu họ Đường đời của cô, chiếu theo gia phả, dù nam hay nữ đều lấy chữ 'Tương' làm tên đệm, chẳng lẽ tên cô còn có ý nghĩa khác?

Về mặt cô nghi hoặc, nhìn Đường Tương Quang nhếch môi nói: "Tương nhu dĩ mật, bất như tương vong vu." (*)

Lời vừa nói chính là trong điển cổ của Trang Tử, Đường Tương Mạt không hiểu tại sao đột nhiên ba cô lại đề cập đến chuyện này với cô, đang định hỏi cho rõ ràng, Đường Tương Quang lại nói tiếp: "Suy nghĩ thật kỹ câu vừa rồi. Đài Loan không thích hợp con, mau về Miami đi. Trở về rồi, nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng tới đây nữa."

Giọng điệu xa cách, thái độ lạnh nhạt, nói xong liền quay người rời đi. Đường Tương Mạt nghĩ nghĩ những lời vừa rồi, chợt hiểu ra, "Ba...."

Hoá ra là như vậy sao? Tương nhu dĩ mật, bất như tương vong vu. Thay vì trong lúc nguy nan, hà hơi ấm, kéo dài sinh mạng đối phương, không bằng bình an sống hạnh phúc, quên đi đối phương.

Ân oán đời trước, Đường Tương Quang nhất định sẽ gánh, ba của ông - Đường Nguyên Hoàng, vì tranh giành quyền thừa kế nhà họ Đường mà thua, thua hoàn toàn, cuối cùng bị ép mà làm liều, chết ở trong lao ngục. Từ nhỏ, ông đã được giáo dục phải giành lấy thứ ba mình không có được kia, nhưng

Đường Tương Mạt không cần phải làm như vậy, cũng không thích hợp để làm những việc đó.

Ông không phải là người ba tốt, nhưng cũng không muốn kéo cô liên lụy. Thay vì khiến con gái dựa dẫm vào mình, trở thành nhược điểm của mình, không bằng đẩy cô đến nơi an toàn, cách xa cuộc sống của mình. Mà con bé cũng không khiến ông thất vọng, con bé dựa vào sức của bản thân, làm nên một mảnh trời của riêng mình. Nếu có thể quên nhà họ Đường, không phải là quá tốt rồi sao...

Đường Tương Quang đi vào trong.

Đường Tương Mạt vẫn đứng sững người ở đó, nhìn bóng lưng của ba. Hốc mắt ướt át, lại không rơi lệ.

Cô biết ba không muốn mình lưu luyến phần tình thân lạnh nhạt này, mà hiện nay cô chỉ có thể tận hiếu đạo. Nghi vấn của cô đã nhận được đáp án, ba cô đã không còn không chế được thể lực ngấm trong tay mình nữa, nhưng trước đó cô đã rời đi nơi khác, cho nên mới không bị uy hiếp.

Cô đã từng vì bị ba mình đẩy đi nơi khác mà đau buồn, thất vọng, tuyệt vọng, không ngờ đó lại chính là món quà lớn nhất ba tặng cho cô...

Giống như khẩu súng kia, ông tặng cho cô vì muốn cô tự bảo vệ mình.

Đường Tương Mạt đi ra khỏi trại tạm giam.

Sắc trời vẫn âm u, Hoắc Vu Phi đang đứng ở nơi đỗ xe, nhưng cô như nhìn thấy hào quang quanh người anh vậy. Nét mặt cô buồn rầu, vẻ mặt phức tạp, đi về phía trước, cuối cùng không kiềm chế được mà rơi lệ, nức nở nói: "Con không muốn..."

"Cái gì?" Hoắc Vu Phi hoàn toàn không ngờ đến tình huống này, luống cuống tay chân, nhìn cô nức nở khóc, trong lòng đau nhói. Anh ôm cô vào lòng, lúc này ngoài an ủi cô, anh cũng không biết nên làm gì nữa. Cái ôm này rất nhẹ nhàng, khiến cô cảm thấy ấm áp. Cô khóc nức lên như một bé gái, không sao dừng lại được, bởi toàn bộ nước mắt nước mũi lên người anh.

Hoắc Vu Phi một tay cầm dù, một tay vỗ nhẹ lưng cô, mềm lòng dụ dỗ: "Ngoan nào, ngoan nào. Em xem này, đau bay đi ~"

"Bay cái đầu anh ý...." Cô khóc, trong lòng lại vô cùng cảm kích vì giờ phút này có anh bên cạnh, khiến cô có thể thoải mái bộc lộ tâm tình.

Cô kể lại cuộc trò chuyện của hai ba con trong trại tạm giam cho Hoắc Vu Phi nghe, vừa kể vừa trách móc, "Ba chưa bao giờ hỏi em có muốn hay không, thật quá đáng mà..."

Anh thở dài, không ngờ được Đường Tương Quang lại dùng cách này để giáo dục cô, "Nhà họ Đường là hang hổ sao?" Chả lẽ đều đẩy đời sau xuống vách núi để mặc họ bò lên?

"Em tuyệt đối sẽ không làm thế với con mình..." Bị kịch nhà họ Đường rất nhiều. Đầu tiên là ông nội của cô, tiếp đến là người ba cùng đường của cô, sau đó là cô và Đường Tả Lâm. Những chuyện ân oán oán oán kia không nên dây dưa đến thế hệ sau, điều cô không ngờ được chính là, ba lại có cùng suy nghĩ với mình.

Có điều, cách làm của ông khiến cô rất đau khổ, cô không biết nên là mình nên cảm kích ông hay không nữa...

"Em thà rằng ở bên nhau trong lúc hoạn nạn..."

"Cho nên tên em mới là Tương Mạt, mà không phải là Tương Vong, không phải sao?"

Hoắc Vu Phi đúng thật là không có kỹ năng an ủi người khác, Đường Tương Mạt lập tức bị ghen, "Quả thật là em có một người họ hàng tên Tương Vong..."

"Đó, người kia còn thâm hơn cả em." Hoắc Vu Phi nhún nhún vai, cô cười rộ lên.

Thấy cô nín khóc, anh thở phào nhẹ nhõm, sợ rằng cứ ôm cô nữa sẽ gặp chuyện không hay nên đành phải lưu luyến buông ra. Lúc này Đường Tương Mạt cũng sợ, người đàn ông này bị mất không chế thực sự là muốn lấy mạng người nha. Lần đó anh chính cô đến ba ngày không xuống giường được, thật sự nghĩ lại mà trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Đường Tương Mạt hít sâu, những chuyện cô để trong lòng hơn mười năm qua rốt cuộc cũng có đáp án, khiến tâm tình cô trở nên phức tạp, có mừng có buồn, nhưng cuối cùng lại biến thành bình thản cười, cười rất tươi. Cho dù thế nào, bây giờ không phải chỉ có hai bàn tay trắng nữa.

Cô nhìn Hoắc Vu Phi, mọi buồn phiền trong lòng đều được cảm giác tốt đẹp lấp đầy. Có lẽ cô nên cảm tạ ba mình, dù sao ông cũng không ép cô đi vào con đường đáng sợ đó. Cô có tự do, cô có quyền được lựa chọn, mà cô... chọn người đàn ông này.

"Đi thôi, về nhà thôi." Cô nói, kéo tay Hoắc Vu Phi.

Anh cầm tay cô, tai nóng bừng lên, phản ứng này khiến anh vô cùng căm ghét. Thẳng thắn mà nói sau lần kia chỉ có mệt mỏi và mệt mỏi, nhưng... cảm giác cũng không phải là không tốt.

Nghĩ tới chuyện này ngay cả cô cũng đỏ mặt. Nhiệt độ nơi bàn tay hai người đan vào nhau truyền thẳng lên tim. Mưa đã tạnh, một làn gió nhẹ thổi tới mang theo làn hương tươi mới, không biết tại sao lại mang theo cả sự ngọt ngào mờ ám quấn quanh hai người. Không khí này khiến tim người ta đập

thình thịch, lại có chút ngưng ngừng.

Hoắc Vu Phi ngắm nhìn vẻ ngưng ngừng khó thấy của cô, trong lòng rộn rạo, cuối cùng không kiềm chế được mà hôn.

Đường Trương Mạt kinh ngạc, sau đó liền nhẹ nhàng tiếp nhận nụ hôn này.

Cánh môi mềm quấn lấy nhau, vỡ về sự chua xót trong lòng cô, giống như được người dịu dàng lau đi dòng lệ. Vì vậy trong nụ hôn đầy lưu luyến, tất cả đau khổ đều tan biến không còn nữa, những chuyện xưa dần trở nên nhạt nhòa, chỉ còn lại tình cảm ngọt ngào, nồng nàn, đậm đà.

Hoắc Vu Phi vẫn như trước, không sao thích ứng được với sự tiếp xúc thân mật này. Đường Trương Mạt cười, sờ lên vành tai nóng bừng của anh, trước khi triệu chứng của anh trở nên nghiêm trọng liền tách ra, nói: "Chờ em giải quyết xong công việc, đến lúc rảnh rồi, chúng ta cùng thử lại, được không?"

Anh vui mừng nhìn cô cong môi, không sợ chết ném hòn than đỏ vào lò lửa, "Lần này chúng ta chơi kiểu khác, ví dụ như còng tay chẳng hạn..."

Lời này của cô không ngờ chính là một quả bom khiến Hoắc Vu Phi phát nổ. Nghĩ tới những hình ảnh mê hoặc lòng người kia, ban đầu trên người anh không kiềm chế được lại nổi lên. Anh cắn răng nghiêng lợi: "Đường Trương Mạt! Em có tin anh phát điên ở đây không?"

Cô cười ha ha, như con cá trạch trượt tránh xa khỏi lồng ngực anh. Hoắc Vu Phi dờ khóc dờ cười, cảm thấy mình gặp khác tính rồi, chọc phải cô, cả đời này anh không có cơ hội sống yên ổn. Nhưng mặc dù vậy, anh vẫn cam tâm tình nguyện thần phục cô...

Cái này chính là yêu sao? Có lẽ đúng, cũng rất tuyệt, anh thích.

Cho nên sau khi trêu chọc, bọn họ cùng sống vai nhau rồi đi.

Cùng với chiếc bóng nướng theo ánh mặt trời yếu ớt, tạo thành một bức tranh yên bình, ấm áp.

Đường Trương Mạt quay đầu đưa mắt nhìn về phía trại tạm giam nơi ba mình, trong lòng thầm nghĩ cô không cần bất kỳ thứ gì nữa, bởi vì cô đã có được kho báu quý giá nhất trên đời, mà thứ quý giá đó chính là hạnh phúc.

Gần cuối năm, bách hóa Đường Nhân cuối cùng cũng hoàn tất công tác chuẩn bị, thuận lợi khai trương.

Ngày đầu khai trương, bọn họ mời nghệ sĩ khắp nơi đến làm khách tân gia, cùng với chiến dịch quảng cáo rầm rộ trước đó, hơn nữa còn có hàng ngàn mặt hàng giảm giá, khuyến mại, cho nên thu hút vô số người tiêu dùng đến.

Đây là bước chân đầu tiên của chiến dịch bách hóa bán lẻ của tập đoàn Đường Triều, phải ổn định được nền móng mới có thể đảm bảo được con số doanh thu sau này.

Đường Trương Mạt vốn là người từng trải trên thương trường, cô yêu cầu phải báo cáo tường tận phương hướng kế hoạch hoạt động trong một năm tới, giao cho một người chịu trách nhiệm. Đại gia đình Đường Nguyên Khánh và tập đoàn Đường Triều đều mong cô có thể nán lại, nhưng Đường Trương Mạt khéo léo từ chối.

"Con vốn đi lên ở Miami, ở đó còn rất nhiều kế hoạch cần con thực hiện. Công việc ở Đài Loan, con sẽ không xen vào nữa... Có điều, có thời gian con vẫn sẽ về xem."

Mấy năm nay sức khỏe của Đường Nguyên Khánh không được tốt, tác phong cũng không còn tàn nhẫn dứt khoát như thời trẻ nữa. Để bồi thường cho đứa cháu trai Đường Trương Quang, ông cụ không khỏi ôm ấp ý định chọn Đường Trương Mạt là người kế nghiệp. Đáng tiếc người trong cuộc lại không muốn, xem ra quyền thừa kế của nhà họ Đường vẫn còn phải làm tổn gãy mực báo chí rồi.

Đài Loan đã không còn mang ký ức u tối của cô nữa. Cô sẽ thường xuyên quay trở lại thăm người thân. Cảm giác có một nơi để quay về thật tốt, mặc dù tình cảnh của cô chưa thể nói là đã an toàn, nhưng ít ra cô không còn phải một mình đối mặt nữa.

Bọn họ vẫn luôn theo dõi tin tức của gia tộc Jennifer Lopez, nhưng cho dù là Hugo hay Louis cũng đều không thấy xuất hiện nữa, người phụ trách đối ngoại của siêu thị cũng đã đổi, giống như những chuyện nguy hiểm kia chỉ là một giấc mộng, chưa từng tồn tại...

Đường Trương Mạt không chỉ một lần nghi ngờ ý nghĩa của chiếc nhẫn kia. Hugo không giống ngựa nhốt chuồng (ví với người làm quan không muốn rời bỏ chức vụ của mình) mà đưa cho cô, Louis lại trăm phương ngàn kế đoạt lại, đáng tiếc là không có ai nói cho cô biết đáp án.

Tóm lại, trước khi xác nhận Miami có thực sự an toàn hay không, bọn cô quyết định tới Seattle gặp mặt ba mẹ của Hoắc Vu Phi trước.

Cô dâu xấu cuối cùng cũng phải gặp ba mẹ chồng, cô dâu đẹp cũng không ngoại lệ. Trước khi lên máy bay, Đường Trương Mạt trang điểm, chuẩn bị quần áo từ sớm, thậm chí còn ở trong phòng quần áo vắt trần suy nghĩ, đồ trong phòng đều lấy hết ra. Hoắc Vu Phi thấy cô như vậy có chút oán giận: "Honey à, em thế này khiến anh nghi ngờ có phải em có người khác bên ngoài không đấy." Thế này thì ngay cả ngôi sao hoạt hình Warner nhìn thấy cũng cảm thấy quá bị kịch đi!

Đường Trương Mạt lườm anh một cái, "Đó là ba mẹ anh mà."

Nhìn thấy vẻ mặt uất ức của anh, cô sững sờ, "Lẽ nào anh thật sự không vui?"

"Đĩ nhiên.... không phải." Anh nhếch miệng cười một tiếng, giọng điệu chuyển nhanh hơn cả trở bàn tay, đi tới cầm lên một chiếc váy nhìn thanh lịch nhất, "Mặc bộ này đi. Ba mẹ anh rất thoải mái, em làm gì mà như sắp đi dự vũ hội thế? Em sẽ dọa họ sợ đấy... Thật ra thì anh cảm thấy chiếc áo hình Tweety kia là được nhất, buộc tóc lên, cũng đúng trang điểm đậm, để cho họ hình thất đáng về chân thật nhất của em, không phải sao?"

Bị anh giảng giải như vậy, cô mới ý thức được mình phản ứng hơi quá. Có điều.... dù sao đây cũng là ba mẹ người mình yêu, trong lòng cô thật sự rất muốn để lại ấn tượng tốt cho bọn họ. Hơn nữa nhớ lại Hoắc Vu Phi vì cô mà bị thương, cô càng cảm thấy áy náy.

"Đầu tiên khi gặp họ, em có nên xin lỗi không? Dù sao những vết thương kia...."

"Này, lại nghĩ gì đấy?" Hoắc Vu Phi búng trán cô. Không ngờ cô lại suy nghĩ nhiều chuyện như vậy, xem ra việc đến gặp ba mẹ chồng thực sự khiến cô hồi hộp. "Đây chính là huy chương của đàn ông, người khác muốn còn không được ấy chứ. Ngay cả Hoắc Khắc Cần cũng chỉ có hai thôi, anh nhiều hơn cả nó nữa. Thế này đủ để anh đắc ý cả đời luôn..."

Choáng!

"Anh còn so cả cái này nữa cơ à?"

Đường Tương Mạt dở khóc dở cười, có điều nhìn thấy vẻ mặt hài lòng của anh, chuyện cô canh cánh trong lòng cũng không là gì nữa cả.

Cuối cùng cô cũng quyết định không mặc bộ đồ công sở lừa người nữa, giống như anh nói, đáng về chân thật có gì không tốt? Bọn họ trước sau cũng là người thân của cô. Cô chọn bộ váy kia, Hoắc Vu Phi giúp cô buộc tóc. Tay của anh rất khéo, từ việc anh khéo léo thao tác sử dụng súng ống đạn dược liền có thể nhìn ra được, có điều cô không ngờ tới lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thấy mái tóc được buộc không thua kém gì nhà tạo mẫu tóc chuyên nghiệp.

Anh chỉ buộc đơn giản mái tóc xoăn của cô lên, để lại vài lọn tóc rủ xuống, làm lộ ra khuôn mặt trắng trẻo xinh đẹp. Hoắc Vu Phi dường như rất hài lòng với thành quả của mình, nụ cười phản chiếu trong gương thật chói mắt, "Thế nào? Không tệ chứ?"

"Anh đã buộc tóc cho bao nhiêu phụ nữ rồi hả?" Ngay cả cô buộc tóc hơn ba mươi năm nay cũng không được thuận tay như anh.

Hoắc Vu Phi nghĩ nghĩ, cúi đầu đếm ngón tay, cô liếc mắt, "Có gan anh thử đếm nữa xem!"

"Không phải em đang hỏi anh sao?"

"Em hỏi thì anh ngoan ngoãn đếm như thế hả? Chẳng lẽ anh không biết những lúc thế này phụ nữ đều không muốn nghe đáp án thật?"

"Ài, thật khó nha!" Anh giả bộ thở dài, nhún vai. "Được rồi, đáp án chính xác dĩ nhiên là.... chỉ có một mình em."

Đường Tương Mạt hài lòng, vỗ vỗ mặt anh, "Trẻ con dễ dạy, học rất nhanh."

"Anh nói thật." Hoắc Vu Phi cười một tiếng, chỉ chỉ tóc của mình, "Anh tự làm ba mươi mấy năm, tạo hình kiểu gì cũng đều làm được."

Cô không ngờ đáp án như vậy. Cô nhìn mái tóc dài của anh, nhớ lại thời gian bên nhau, người đàn ông này có tạo mấy kiểu tóc kỳ dị, nhưng phần lớn đều là tóc đuôi ngựa, "Thế sao bình thường không thấy anh buộc như vậy?"

"Vì nhiệm vụ thôi! Em có thấy vệ sĩ nào rảnh rang mỗi ngày đổi một kiểu tóc không?"

Đường Tương Mạt ngẩn ra, không phản bác được. Cô thiếu chút nữa thì quên, anh là vệ sĩ của cô, quan hệ của hai người bắt đầu từ khách - chủ... Mặc dù từ Nam Mỹ trở về, quan hệ của hai người đã thay đổi, Hoắc Vu Phi vẫn không hề quên đi nhiệm vụ bảo vệ cô.

Cô biết rõ đó là do tình cảnh của cô lúc đó có nguy hiểm, nhưng... chẳng lẽ sau này cũng như thế sao? Cô không thể nào mặc nhiên coi người đàn ông của mình là lá chắn được. Chỉ một lần của Louis đã khiến cô mất kiểm soát, nếu như việc đó xảy ra lần nữa, cô không biết mình sẽ có phản ứng gì nữa đâu...

Cô không thể để mình rơi vào nguy hiểm nữa. Cho dù là vì anh, vì bản thân cô, hay là vì tương lai của hai người.

"Vu Phi..."

"Hả?" Anh còn chưa kịp phản ứng, Đường Tương Mạt đã cời mái tóc đang buộc đuôi ngựa của anh ra. Mái tóc dài chấm vai theo đó mà xõa xuống. Ánh sáng lấp lánh trong đôi mắt cô khiến anh im lặng.

Ánh mắt cô sâu thẳm, mang theo chút u sầu, "Tóc của anh... Sau này anh thích kiểu gì thì cứ buộc kiểu đó, được không?"

Cô vuốt tóc anh, động tác vô cùng nhẹ nhàng, khiến trái tim anh rung động, nổi lên từng gợn sóng. Trong lòng anh rộn rạo, khó giữ được bình tĩnh, hiểu được những lời cô chưa trực tiếp nói ra...

Không cần phải bảo vệ em nữa, anh không phải là vệ sĩ của em, chúng ta là người yêu, không phải sao?

Hoắc Vu Phi giật mình.

Bởi vì anh không biết nên trả lời thế nào dưới ánh mắt trông đợi của cô.

Không phải anh lâu ngày thành yêu công việc này, có điều trừ làm vệ sĩ của cô, sau này anh còn có thể làm gì nữa đây? Anh hiểu Đường Tương Mạt không cần anh phải gánh vác chuyện tương lai, nhưng ít nhất, anh nên có thứ gì đó của mình, một chút sự nghiệp, không thể ngay cả cuộc sống của mình cũng đợi cô cung cấp được. Đây là một vấn đề cần phải giải quyết, anh phải suy nghĩ kỹ...

Seattle nằm ở miền Tây nước Mỹ, giáp với Canada, khí hậu ẩm áp. Khác với Miami ồn ào náo nhiệt, Seattle mang đến cho người ta một cảm giác yên tĩnh thanh bình dễ chịu, khí hậu nhiều mưa cũng làm cho Seattle mang một cái tên khác: thành phố mưa. Đường Tương Mạt rất thích cái tên này, lại càng thêm yêu thích thành phố này, có điều thứ làm cô thích thú hơn nữa chính là trụ sở của nhà sách ảo Amazon cũng được đặt ở đây.

Cô vừa xuống máy bay liền đuổi người, ngồi máy bay suốt mười tiếng đồng hồ khiến toàn thân cô đều mệt mỏi. Hoắc Vu Phi kéo hành lý, nghĩ đến phải dẫn vợ tương lai về gặp mẹ, thật ra trong lòng vẫn có chút khẩn trương.

Hai người đi ra khỏi sân bay, đang định gọi xe thì đột nhiên một người đàn ông vóc người cao lớn đội mũ che kín hơn nửa khuôn mặt đi tới. Đường Tương Mạt vốn không hề chú ý tới người đàn ông này, là Hoắc Vu Phi theo bản năng che chắn trước người cô, "Sir?"

Khóe miệng người đàn ông nhếch lên thành một độ cong vô cùng quyến rũ. Mặc dù đã lâu không gặp, anh ta cũng gầy đi rất nhiều, nhưng Đường Tương Mạt vẫn nhận ra được, "Hugo...."

"Hi, Molly." Anh kéo cao vành mũ lên, để lộ ra khuôn mặt mệt mỏi nhưng vẫn không giấu được nét anh tuấn.

So với Louis lạnh lùng ngạo mạn, Hugo mang lại cho người ta cảm giác dịu dàng như gió xuân. Cô không giấu được kinh ngạc: "Anh... Anh không bị làm sao chứ?"

Dù sao cũng là rơi vào tay gã Louis giết người không chớp mắt ấy, cô thực không dám có ý nghĩ lạc quan về ‘kết quả’ của người bạn trai cũ. Hôm nay gặp được nhau nơi quê người, cho dù em trai người bạn trai cũ đã làm gì với cô, vẫn là chuyện vui.

Chú thích:

(*)Tương nhu dĩ mật, bất như tương vong vu: câu trích trong điển cổ của Trang Tử.

Nguyên văn: Phù học bất nhật dục nhi bạch, ô bất nhật kiểm nhi hắc. Hắc bạch chi phác, bất túc dĩ vi biện; danh dự chi quán, bất túc dĩ vi quảng. Tuyền hạc, ngư tương dữ xử vu lục, tương hu dĩ thấp, tương nhu dĩ mật, bất nhưc tương vong vu giang hồ. [Trang Tử, Thiên Vận]

【Dịch】Con thiên nga đầu tắm mỗi ngày vậy mà nó vẫn trắng; con quạ đầu nhuộm mỗi ngày mà nó vẫn đen. Trắng đen là bản sắc tự nhiên của chúng, đầu cần phải biến đổi. Sự quán tưởng đến danh dự đâu có làm cho mình lớn hơn. Khi tuổi cạn, cá chen chúc với nhau trong bùn. Ở đó phun nhót dài làm ướt nhau, sao bằng ở sông hồ mà quên nhau.

Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ẩm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động.

Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Bình: Con cá quên được, có khi có thể sống bình yên. Còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao? Con người đối với tình cảm cũng như thế... "Tương nhu dĩ mật", có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác. "Tương nhu dĩ mật" làm người cảm động nhưng "tương vong vu giang hồ" – quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết.

Có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Đáng tiếc Hoắc Vu Phi đứng bên cạnh nhìn hai người nhận nhau, lúc này sắc mặt đã đen như đất nòi thì không nghĩ như vậy.

"Tôi nghĩ anh không phải là khách du lịch?" Chỉ nghĩ qua cũng biết được sẽ không có chuyện ‘khéo’ như thế. Louis, người đang nắm quyền trong đại gia tộc đột nhiên biến mất, đám người dưới sẽ không thể tránh được cảnh tranh quyền đoạt lợi, anh cũng không tin Hugo - thân là một trong hai người thừa kế, lại có thể không chút lo lắng, ung dung đến Seattle dạo chơi tình cờ gặp được bọn anh.

Hugo cười cười, không nói gì. Hoắc Vu Phi nhìn ra được bề ngoài anh ta chỉ đi có một mình, nhưng thật ra xung quanh đầy thuộc hạ. Không đoán ra được đối phương có ý gì, anh chỉ có thể duy trì mức cảnh giác cao nhất. Hugo dường như cảm thấy buồn cười trước hành vi trông gà hóa cuốc của anh, cũng thẳng thắn thừa nhận: "Dĩ nhiên không phải. Nghe nói em trai tôi đã gây cho hai người không ít phiền toái, tôi là anh trai nó cũng nên đến hỏi thăm một chút chứ... Đúng không, Molly?"

"Em..." Đường Tương Mạt còn chưa kịp mở miệng, một đôi cánh tay đã cố gắng nhanh chóng tách hai người ra.

Gia tộc Jennifer Lopez này đúng là không có lấy một người tốt! Đầu tiên là em trai chính người ta đến suýt chết, sau anh trai lại giả mù mưa sa chạy tới vờ an ủi, mở miệng đều là Molly này Molly nọ, ai biết được trong hồ lô của bọn họ bán thuốc gì chứ?

Hoắc Vu Phi khó chịu, nhưng không có cách nào khác, chỉ trưng ra bộ mặt cảnh cáo: tôi mặc kệ anh là bạn trai cũ hay là gì của cô ấy, bây giờ cô gái này là của tôi, anh muốn làm gì còn phải xem ông đây có đồng ý hay không!

"Nếu không ngại chúng ta có thể kiếm chỗ nào đó ngồi một lát được không?"

Hugo chỉ một quán cà phê ngoài trời gần đó, Hoắc Vu Phi nghiêng mặt, "Giữa chúng tôi..."

"Được, đi thôi." Đường Tương Mạt kéo anh đi. Dù thế nào, Hugo cố ý chọn xuất hiện vào lúc này nhất định là vì có chuyện quan trọng muốn nói với cô, mà cô cũng tò mò lâu rồi.

Vì vậy dưới sự không tình nguyện của Hoắc Vu Phi, ba người cùng đi tới quán cà phê.

Hoắc Vu Phi không yên lòng, còn sai người thừa kế gia tộc Jennifer Lopez đi mua cà phê, cũng may tính tình Hugo hòa nhã, không có nổi nóng mà móc súng ra ngay giữa đường.

Đường Tương Mạt không thể làm gì khác, đành mặc kệ anh dính sát mình. Thẳng thắn mà nói, cảm giác được người đàn ông mình yêu để ý cũng không tồi, cho nên cô chỉ cười không nói gì. Hugo lại có chút kinh ngạc với cảnh tượng này, "Anh còn tưởng rằng em không thích bị người khác bám lấy."

"Đúng vậy." Cô không có phủ nhận, liếc nhìn người đàn ông nào đó đang buồn bực vì bị đuổi sang ngồi bàn khác, "Nhưng nếu em không cho anh ấy đi cùng, chỉ sợ em sẽ bị anh ấy ăn tươi nuốt sống mất." Giống như ngày đầu gặp nhau trong bệnh viện, người đàn ông không biết xấu hổ bày ra đủ loại thủ đoạn.

Cô nói cười riu riu, ánh mắt nhìn người đàn ông kia ngập tràn hạnh phúc, tràn đầy tình ý. Hugo nhìn cảnh này, không biết mình có nên cảm thấy ghen tỵ không? Không phải vì anh còn giành tình cảm cho cô, mà là... đã từng có một người dùng ánh mắt chứa chan tình cảm như thế nhìn anh, đôi mắt màu vàng lấp lánh giống như ánh mặt trời...

"Hugo?"

".... Không có gì."

Hugo lắc đầu, nụ cười nơi khóe miệng như mang theo nỗi chua xót. Đường Tương Mạt có chút áy náy, vừa rồi lúc đi tới quán cà phê cô nhận ra chân Hugo hình như đi không vững, bước chân lảo đảo, nhưng anh không cảm thấy, những thuộc hạ ẩn nấp bên cạnh cũng không chạy tới giúp, cô nghĩ mình không nên xen vào chuyện của người khác nên không hỏi.

Có điều lần gặp mặt này hẳn là có liên quan với việc anh biến mất một năm nay, và chiếc nhẫn Louis ngày đêm muốn tìm lại.

"Xin lỗi, chiếc nhẫn kia... em làm mất rồi."

Không dám nói là mình làm mất ở đâu, Đường Tương Mạt chỉ đành nói đơn giản. Không ngờ Hugo nghe xong lại không có phản ứng gì, "Mất rồi thì thôi. Thứ đó... không có là tốt nhất."

Thái độ hoàn toàn trái ngược của hai anh em khiến lòng hiếu kỳ của Đường Tương Mạt được đẩy lên đỉnh điểm. Lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo đó! Nhưng cô không phải là mèo, cũng không cầm tinh con mèo, lại càng không nuôi mèo, cho nên... cô hỏi một chút chắc không sao chứ?

"Chiếc nhẫn kia... rốt cuộc có ý nghĩa gì thế?"

Cô vừa hỏi xong, ngay cả Hoắc Vu Phi đang chán chường ngồi bên bàn bên kia cũng liền tỉnh táo lại, vội vàng vênh tai lên.

Hugo cười nhạt một tiếng, sớm có dự cảm cô nhất định sẽ hỏi, huống chi là anh đã kéo cô liên lụy vào chuyện này, anh cũng nên có trách nhiệm giải thích với cô, "Em có biết ma túy đá không?"

Đường Tương Mạt đang mờ mịt không hiểu thì Hoắc Vu Phi bên kia không cam lòng dự thính, liền kéo ghế sang ngồi cùng, "Ma túy đá, có công thức hóa học vòng benzene gốc amin, hay còn có tên gọi là methamphetamine. Cùng dạng gây nghiện giống Cocaine, Heroin, Thuốc phiện, nhưng cách tinh chế lại khác, dựa vào phản ứng liên hợp mà tạo thành. Trước kia cảnh sát Mexico đã từng cần quét được một đường dây buôn bán ma túy đá ở Guarda..."

"Chính là chuyện đó." Hugo tán thưởng cười cười, "Thật ra trước khi cảnh sát hành động, chỗ đó đã bị Louis theo dõi, khu vực Tam giác vàng vẫn còn

duy trì người của Lão đại, chúng tôi là người trung gian buôn bán cho nên số lượng người cũng có hạn. Louis biết được ở đó đang chế tạo loại ma túy đá mới nên phải người đi nằm vùng... Có lẽ quá trình cụ thể như thế nào tôi nghĩ hai người cũng không muốn nghe, tóm lại Louis thành công, lấy được cách điều chế, sau đó đuổi tận giết tuyệt, để cho cảnh sát giải quyết. Nhưng nó quá hung ác, đối phương cũng có thể lực hùng hậu, để đảm bảo an toàn, tạm thời nó không thể đưa dạng ma túy đá mới này ra được..."

Đường Tương Mạt chỉ nghe thế đã hiểu toàn bộ, "Cho nên anh ta copy dữ liệu vào chip, giấu vào trong chiếc nhẫn..."

Hugo gật đầu, cười khổ, "Sau đó, giao cho anh."

Một lúc lâu sau cô không lên tiếng nói gì, lúc này mới giải thích được nỗi hận của Louis từ đâu mà đến. Một người làm việc cẩn trọng, thủ đoạn như vậy lại có thể đưa thứ quan trọng như thế cho anh trai song sinh của mình, đủ thấy được anh ta tin tưởng anh trai mình như thế nào, cuối cùng nhận lại được lại là sự phản bội...

Bỗng dưng, một hình ảnh tưởng như đã biến mất trong trí nhớ lại hiện lên, cô không nhớ được rõ ràng, chỉ biết là có người nằm quần quai trên sàn, khăn cả giọng kêu: "Anh hai... Anh hai, sao anh lại phản bội em..."

Hồi lâu sau, Đường Tương Mạt mới thoát khỏi cảm xúc đau khổ, tuyệt vọng đó, cô nói, "Louis... hẳn là rất thích anh."

"Anh hiểu." Hugo cười chua xót, đôi mắt vàng u uẩn, không có chút ánh sáng nào. Từ nhỏ, Louis đã luôn dính lấy người anh trai sinh đôi này, thậm chí chỉ cần anh nhăn lông mày, Louis liền hiểu được anh đang không vui, sẽ nhất định làm đủ mọi cách để anh vui vẻ trở lại.

Rõ ràng là em, nhưng lại thay anh gánh phần tẩm tối dơ bẩn của gia tộc. Năm mười hai tuổi, Louis lần đầu tiên ra tay giết người, dù nó không nói ra, nhưng buổi tối lại không dám ngủ một mình, bị ác mộng làm thức giấc, anh đều nhìn thấy, nhưng lại nhu nhược không dám ngăn cản, vì sợ chính mình có một ngày cũng trở thành như vậy...

Dần dần, Louis càng ngày càng trở nên lạnh lùng, càng ngày càng hung ác, khiến cho anh sợ hãi chỉ muốn tránh đi. Anh chạy trốn tới Miami, Louis không nói gì, ngầm cho phép. Cho đến khi anh không chịu đựng được việc chiếc nhẫn kia có thể giết hại hàng nghìn, hàng vạn người nữa mà đem cho đi...

Louis tức giận trả thù anh, nhưng không có ý định giết anh. Phí Đức Nam là tâm phúc nhiều năm của anh, nghĩ rằng anh em anh này ra tương, liền nghĩ cách ngầm phá hoại việc buôn bán của Louis, đáng tiếc kết cục cuối cùng lại thành ra như vậy.

Hugo nghĩ lại, không khỏi bùi ngùi, thở dài rất nhẹ, lại mang đầy hối hận không nói thành lời, "Trong đời anh chỉ làm sai đúng hai việc, một là anh không nên để nó gánh vác những việc kia, hai là anh tặng lại chiếc nhẫn cho em, khiến nó thất vọng... Cũng may, bây giờ anh đã có được cơ hội chuộc lại sai lầm."

Dứt lời, anh đứng dậy, trước khi Hoắc Vu Phi kịp kháng nghị, đã hôn cô theo phép lịch sự, "Anh lấy danh dự gia tộc Jennifer Lopez ra để đảm bảo, sau này em về Miami sẽ rất an toàn. Anh biết em rất thích nơi đó, lâu rồi không trở về hẳn là rất nhớ."

Lần này, nét mặt Hoắc Vu Phi còn cứng đờ hơn đá. Hugo đang định rời đi, Đường Tương Mạt đột ngột hỏi: "Louis.... anh ta không sao chứ?"

Hugo sững sờ, sau đó mỉm cười, "Nó rất tốt."

Anh không biết rốt cuộc Louis đã gặp phải cú sốc gì, nhưng không sao. Sau khi tỉnh lại, Louis bị mất trí nhớ như trở lại thiếu niên thuần khiết không dính máu tanh, không còn cố đè nén tâm tình của mình nữa, đôi mắt vàng lấp lánh sáng chói như ánh mặt trời. Nó không cần phải ẩn thân trong bóng tối nữa, những chuyện đó, để cho anh làm đi.

Em trai thân yêu của anh.

Hugo rời đi.

Khiến hai người bị bỏ lại dưới ánh nắng dịu nhẹ của Seattle trầm mặc một lúc lâu, Đường Tương Mạt mới mở miệng, "Thật may mắn..."

"Hà?"

Cô cười một tiếng, "Thật may mắn là em làm rơi chiếc nhẫn xuống bồn cầu, nếu không, em không chỉ có một lần thâm như vậy đâu."

Về mặt cô vui mừng, đáng vẻ hài lòng, Hoắc Vu Phi nhìn cô, cũng cười lên. Không hổ là nữ vương của anh, anh thật sự thích khí thế này của cô. Anh cầm tay cô, "Còn có anh đây, trước khi muốn làm gì em, cần phải vượt qua thi thệ của anh rồi hãy nói!"

"Sau đó anh lại khiến em thành dạng gì nữa hả?" Đường Tương Mạt lườm anh, cô vẫn còn chưa quên lần trước anh làm loạn đầu nhé!

Hoắc Vu Phi cười hắc hắc hai tiếng, ngay sau đó nhớ thái độ không chút đề phòng của cô với Hugo, vẫn có chút bất mãn, "Em thật không có chút tinh thần cảnh giác nào cả. Người của gia tộc Jennifer Lopez đều khôn kiếp cả!"

"Em biết anh ấy sẽ không làm hại chúng ta."

"Em cảm ứng được?" Giọng Hoắc Vu Phi rất chua.

Đường Trương Mạt không nói gì, đây không phải dựa vào năng lực, mà chỉ là suy đoán thuần túy mà thôi. Dù sao ở Seattle, trời cao hoàng Đế ở xa, thể lực của gia tộc Jennifer Lopez không thể vươn đến tận nơi này, nếu muốn làm gì sao không đợi bọn cô quay về Miami rồi tính. Hugo không ngu ngốc, cũng không nhảm chán như vậy.

A, cô thiếu chút nữa quên mất, "Năng lực của em biến mất rồi."

".... Sao cơ?"

Đường Trương Mạt nhìn về mặt kính ngạc như bị cửa sắt đánh trúng của anh, vô tội cười cười, "Em chưa nói sao?"

"Mẹ nó... Tốt nhất là em nên nói rồi." Hoắc Vu Phi chỉ còn chưa lật bàn lên thôi, cô gái này muốn anh giết mình đến chết no luôn hả? "Từ lúc nào... Sao lại như vậy?"

"Không biết, có lẽ là do sử dụng quá mức. Từ sau vụ Louis đã không còn cảm ứng được gì nữa."

"Đây là chuyện bao lâu rồi..." Hoắc Vu Phi á khẩu không nói lên lời.

Đường Trương Mạt cười khổ, cô thử rất nhiều lần, xác nhận không chỉ tạm thời mất đi, mà thật sự đã không còn nữa. Năng lực này đã theo cô ba mươi mốt năm, giúp cô cảm ứng được bao nhiêu cảm giác tốt xấu, cô từng oán giận vì sao mình không thể sống đơn giản hơn, ngây thơ hơn? Có lẽ như vậy rất vui về.... nhưng bây giờ, cô không nghĩ như vậy rồi.

Bởi vì dựa vào nó, cô mới bảo vệ được người quan trọng nhất của mình.

Hoắc Vu Phi bĩu môi, "Không có cũng tốt. Có anh ở đây rồi, em cũng không cần năng lực ấy nữa."

Tốt cơ đấy! Cô buồn cười, dẫu này anh cũng muốn ăn sao? Nhưng anh nói không sai, mặc dù tràn đầy nguy hiểm, nhưng cuộc sống sau này, cô tin tưởng người đàn ông này sẽ luôn bên cô, cùng cô đón nhận tất cả...

Cô sẽ không còn chỉ có một mình, đơn độc bước đi.

Ông trời, cảm ơn ông.

Hồi cuối

Một năm sau, Miami.

Bách hóa Đường Nhân ở Đài Loan đã đi vào quỹ đạo. Trong thời gian này, Đường Trương Mạt thân là cố vấn phải chạy đi chạy lại giữa Đài Loan và Miami, rốt cuộc hôm nay cũng được rảnh rồi, cho phép mình nghỉ ngơi một tháng, cùng Hoắc Vu Phi thân mật, không bước chân ra ngoài.

Mà dù cô có muốn đi ra ngoài cũng không có sức lực. Hoắc Vu Phi không hổ là lính đặc vụ, thể lực dồi dào đến khiến người khác tức giận, cô 'rèn luyện' cả năm trời cũng không theo kịp được. Triệu chứng dị ứng kia của anh cũng đã bớt đi nhiều, không có chỉ mới tiếp xúc thân mật là liền nổi ban đỏ nữa, thật đáng mừng.

Ngày hôm đó, Đường Trương Mạt đột nhiên tỉnh giấc, trong lúc mơ mơ màng màng, cảm giác có người xuống giường, đi vào phòng tắm tắm rửa. Có lẽ vì từng ở trong quân đội cho nên tuy Hoắc Vu Phi làm việc tùy hứng, nhưng thói quen sinh hoạt lại rất quy củ, cho dù hôm trước làm loạn đến khuya, sáng hôm sau cũng không ngủ nướng.

Dần dà, cô cũng có thói quen ngủ sớm dậy sớm. Có điều hôm nay cô thực sự rất mệt, cô mơ màng, nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà tắm, rồi lại ngủ thiếp đi.

Không biết bao lâu, cổ cô chợt tê ngứa, giống như bị người ta găm cần vậy.

Người nọ hôn từ cổ non mềm của cô xuống phần da mềm mại dưới lớp chăn. Đường Trương Mạt bị quấy nhiễu tỉnh giấc, nhếch môi cười. Người đàn ông này kể từ khi bệnh tình chuyển biến liền rất thích thân mật với cô, dĩ nhiên là vẫn không dám làm quá... trừ phi muốn sau khi làm xong bị nổi ban đầy người.

Cô rất hưởng thụ, định giả vờ ngủ, lại thấy anh không hề có dấu hiệu ngừng lại, không khỏi bất đắc dĩ, "Anh là Vampire sao? Đang tìm chỗ để cắn vào hút máu hả?"

"Anh đang đếm xem anh hôn bao nhiêu cái em mới chịu tỉnh." Hoắc Vu Phi đã sớm biết cô chỉ giả vờ ngủ, hồ hấp rõ ràng là đã tỉnh, "Đáp án là 105 cái."

"Được rồi. Em ngủ tiếp đi. Vừa rồi Gege gọi điện tới, nói con cô ấy bị bệnh, sợ rằng hôm nay không đến cửa hàng được."

Cô nhướn mắt: "Cho nên hôm nay anh phải đi làm?"

"Đúng vậy. Coi như số em gặp may, anh cũng không muốn đưa em vào quan tài đâu."

Là ai khiến tôi như vậy hả? Đường Trương Mạt tức giận trừng mắt nhìn anh, đáng tiếc đôi mắt đỏ làm mất đi lực sát thương. Hoắc Vu Phi thấp giọng

cười một tiếng, cắn lên miệng cô, "Chờ anh về."

"Ừ."

Một năm này, xác định cô không bị gì nguy hại nữa, Hoắc Vu Phi liền chấm dứt hợp đồng với Kinh Thiên. Lúc mới đầu, anh ăn không ngồi rồi, ngày ngày rảnh rỗi, anh đi theo Đường Tương Mạt, dù có một trăm Hoắc Vu Phi cô cũng nuôi nổi, nhưng nửa năm trước, anh đột nhiên hào hứng nói với cô: "Anh rất ưng một cửa hàng bán súng, chủ cửa hàng là một quý bà, bà ta cũng muốn về hưu rồi, anh khuyên mãi bà ấy mới đồng ý bán lại cửa hàng cho anh..."

Bà lão đáng thương..

Đường Tương Mạt mặc niệm, có thể đoán được 'khuyên' của anh không phải bình thường. Bởi vì cô biết anh đã tính toán từ lâu rồi, chuẩn bị những thứ cần thiết. Lúc đầu cô sợ anh chỉ nhất thời hứng thú, không làm được lâu cho nên mới không hỏi đến. Mà hôm nay đã giải quyết xong mọi chuyện, vẻ mặt anh đầy sự hưng phấn, khuôn mặt sáng rỡ khiến cô không dòi mắt được. Sau đó anh sửa sang lại cửa hàng một chút, mời bạn bè đến, chính thức khai trương lại.

Anh tự làm tất cả, cô cũng không nhiều chuyện giúp đỡ, cô tin người đàn ông này có thể làm được hết. Vừa khai trương chưa được một tuần, đám người cho rằng anh là người phương Đông dễ bắt nạt, dưới sự 'dạy dỗ' của anh đều thay đổi hoàn toàn. Bây giờ gặp anh đều cung kính chào một tiếng "anh Phi", hoặc là đi đường vòng để tránh gặp phiền phức.

Có điều, vì chuyện này mà thời gian hai người bên nhau bị giảm đi rất nhiều. Tháng trước, Hoắc Vu Phi thuê một bà mẹ đơn thân giúp anh trông coi cửa hàng. Bối cảnh người kia cũng rất đặc biệt, hiểu được vùng đao múa thương tuyệt không phải là người đơn giản, Đường Tương Mạt rất thích cô gái kia, còn cả đứa con gái mặt búng ra sữa của cô nữa.

"Lát nữa anh sẽ gọi điện hỏi xem cô ấy có cần gì không, nhờ người đưa đến cho cô ấy."

"Chờ một chút, anh ra ngoài với kiểu tóc này hả?"

"Sao thế?"

Anh nhếch lông mày, hôm nay anh cột hai nhánh dựng đứng, tạo hình thật sự rất kinh hãi, nhưng người trong cuộc dường như không ý thức được. Từ khi cô nói anh thích kiểu tóc nào thì cứ buộc như thế, anh càng thêm không khách khí với cô, ba lần năm lượt liên làm đầu viên kỳ quái, tiếp tục như vậy nữa, cô thật sự sợ lòng yêu thích dành cho anh sẽ không còn nhiều nữa...

Đường Tương Mạt mệt mỏi ngã xuống giường, "Không có gì.... Đi đường cẩn thận."

Cô hối hận! Thật hối hận... Nhưng, cũng chỉ có thể như thế, anh thích buộc kiểu gì thì buộc kiểu ấy, cô không ngăn cản. Dù sao, cô chỉ cần phụ trách một chuyện là được rồi.

Chính là.... coi nó ra.

HẾT TRUYỆN

Bạn đang đọc truyện *Nữ Vương Không Trêu Nổi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.